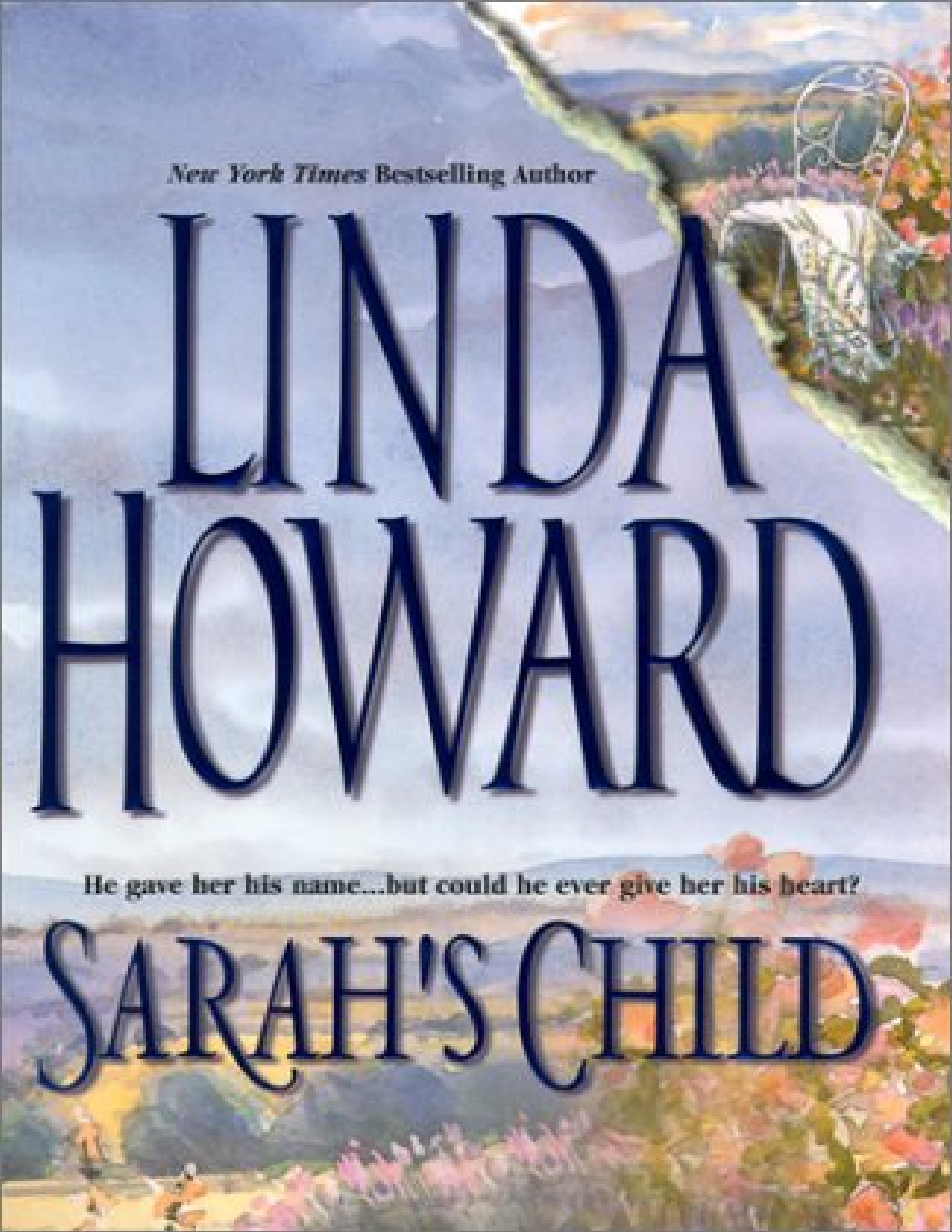

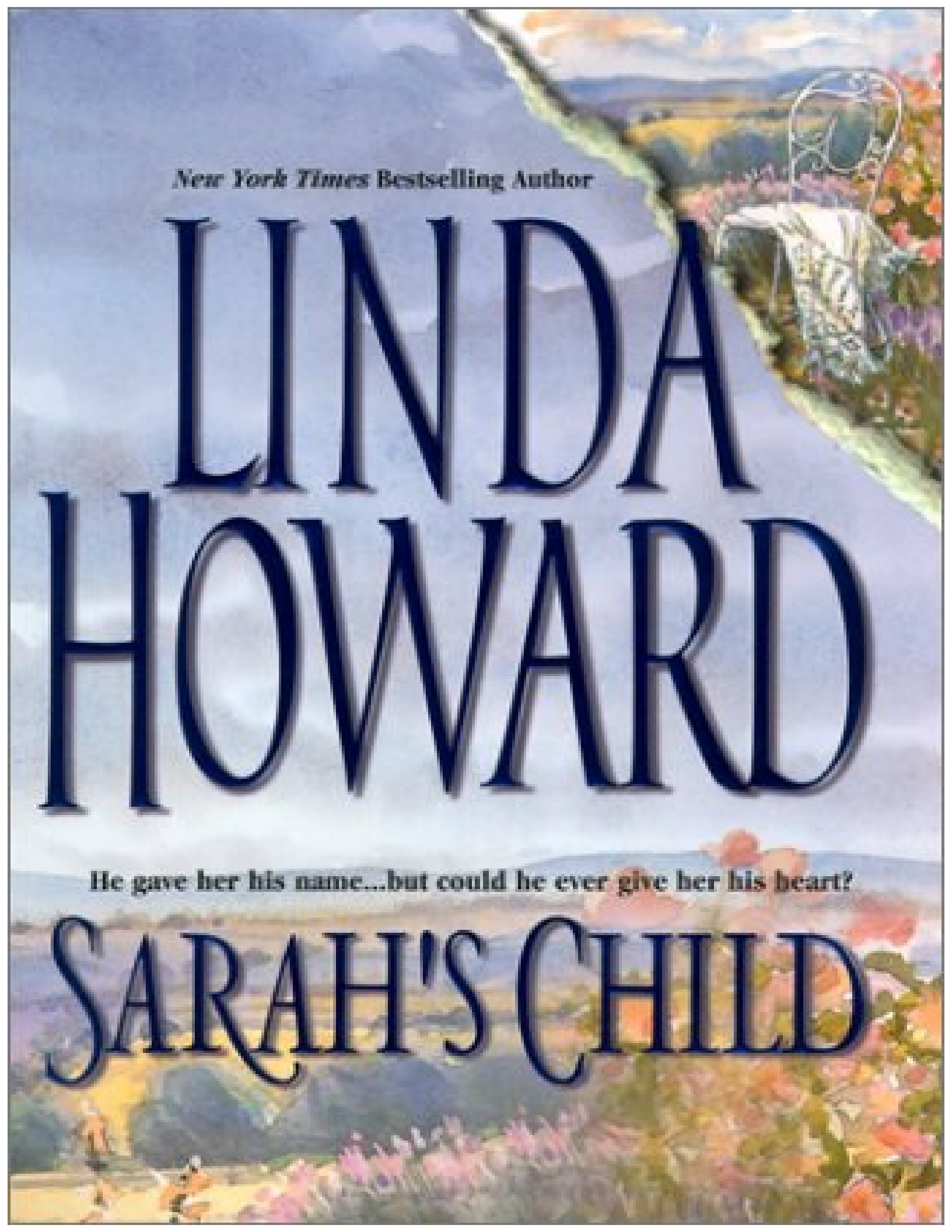
The background of the book cover is a romantic-style landscape painting. It depicts a wide, green valley with a winding river or path. In the distance, there are rolling hills and mountains under a soft, hazy sky. A stone bridge with a decorative metal railing crosses the river in the upper right. The foreground is filled with vibrant, colorful flowers in shades of pink, orange, and yellow. The overall mood is romantic and nostalgic.

New York Times Bestselling Author

LINDA HOWARD

He gave her his name...but could he ever give her his heart?

SARAH'S CHILD

New York Times Bestselling Author

LINDA HOWARD

He gave her his name...but could he ever give her his heart?

SARAH'S CHILD

Đứa trẻ của Sarah

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

Trích lời giới thiệu của tác giả:

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

Trích lời giới thiệu của tác giả:

Đây là câu chuyện viết về Rome Matthews, anh là nhân vật trung tâm của cuốn truyện, vì anh là một người đàn ông đã mất hết cả gia đình trước đây. Tôi còn nhớ, lần đầu tiên khi cuốn sách ra mắt độc giả, một số người đã không thích nhân vật này vì anh đã bị cuốn hút bởi Sarah thậm chí ngay cả khi vợ anh, người mà anh luôn chung thủy, vẫn còn sống. Với tôi, nó chỉ cho thấy rõ hơn tính cách của một người đàn ông vẫn giữ được lòng chung thủy thậm chí cả khi anh ta bị thu hút bởi một phụ nữ khác, và anh vẫn luôn giữ lòng mình nếu không có sự cám dỗ. . Nói cho cùng, nếu mỡ không để cạnh miệng thì mèo có thèm cũng chẳng có gì mà ăn! Rome là một người đàn ông có tính cách mạnh, một người đàn ông đang cố gắng vượt qua nỗi đau và một người đàn ông đã tìm lại được sức mạnh để yêu lần nữa.

Rome là một người hùng, và Sarah là một phụ nữ đủ đặc biệt, đủ hiểu biết để kéo anh khỏi miền tăm tối của sự đau buồn.

CHƯƠNG 1

Đó là khi kết thúc một tuần dài ,và Sarah biết rằng cô nên về nhà, nhưng nghĩ tới việc phải đối mặt với cái nóng như thiêu như đốt của thời tiết cuối tháng tám, đủ để giữ cô ngồi yên trên ghế, tận hưởng không khí mát lạnh từ chiếc điều hoà phía trên mình. Cô không động tay vào một việc gì hết ,chỉ ngồi xoay vòng vòng chiếc ghế và dành mười lăm phút cuối cùng chỉ đơn giản để nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thư giãn cho đến khi thực sự nhận ra ngày đã trở nên quá muộn.Mặt trời đã hạ xuống thấp, đủ để vùng Dallas với các toà nhà cao sừng sững cao chọc trời, với những lớp kính và bạc in những nét sẫm màu như những mảnh phác thảo trên mảng trời màu đồng, nó có nghĩa là cô lại bỏ lỡ bản tin lúc 6h một lần nữa . Đó là buổi chiều thứ Sáu, sắp của cô, ông Graham đã ra về một giờ trước đó, không có lý do gì để cô không tham gia vào dòng người đang hối hả về nhà, vậy mà tới lúc này cô vẫn cảm thấy thật miễn cưỡng khi phải ra về . Cô đã phải bỏ nhiều công sức với cuộc sống của mình, làm cho nó trở nên ngọt ngào và thoải mái nhất có thể, nhưng cuối cùng sự trống vắng của nó vẫn ám ảnh cô. Dù cho cô có thể lấp đầy nó bằng âm nhạc, hay thuê một vài bộ phim để tiêu khiển bằng cái đầu máy VCR, hay thả mình vào việc đọc sách và giả tưởng mình đang ở một nơi khác trên thế giới, cô vẫn một mình. Cuối cùng, nó trở thành tình trạng cô độc, hơn là một người thích sống cô đơn.

Có thể đó là do thời tiết, cô nghĩ một cách mệt mỏi. Mùa hè đã thật nóng và ẩm ướt, làm cho mọi người kiệt sức, nhưng thâm tâm cô biết không phải cái nóng tác động đến cô. Điều tác động đến cô chính là cảm giác quen thuộc khi thời gian trôi đi, như mùa hè qua đi một lần nữa và lại đến một mùa thu khác. Thậm chí dường như trong cái nóng hết sức khó chịu cô vẫn có thể cảm thấy cái lạnh giá của mùa đông trong thân thể mình. Nó có nghĩa nhiều hơn việc trải qua thêm một mùa nữa, điều đó cũng có nghĩa là tuổi xuân của chính bản thân cô cũng đang trôi đi , dù cô có cố níu kéo. Một năm lại qua đi, và cô đã dành hết bản thân mình cho công việc, vì ngoài nó ra, cô không còn gì cả, và giờ thì cô nhận ra tất cả nhưng gì cô mong muốn đã trôi qua tầm tay. Cô không muốn giàu có , hay vật chất. Cô đã ước ao một tình yêu, một người chồng và những đứa con, một ngôi nhà đầy ắp tiếng cười và những bí mật, những điều mà cô không bao giờ có khi còn là một đứa trẻ. Cô thậm chí đã ngừng mơ mộng về chúng, khi cô nhận ra, đó là điều đáng buồn nhất trong tất cả.Nhưng rồi cô chưa bao giờ có một cơ hội thực sự, cô đã yêu một người đàn ông mà cô không thể có được, và dường như cô là một trong những người phụ nữ chỉ yêu duy nhất một lần trong cuộc đời .

Máy điện thoại cô rung lên , đôi lông mày cô cau nhẹ bối rối khi cô với tới tai nghe. Ai có thể gọi đến văn phòng vào giờ này?

“Sarah Harper nghe đây”. Cô nói một cách nhanh nhẹn.

“Sarah, Rome đây”.Một giọng nói trầm ấm vang lên,một chất giọng dễ nhận dạng.

Tim cô như rung lên làm cổ họng nghẹn lại. Cô đâu cần phải nghe thấy tên anh để biết ai ở đầu dây bên kia. Cô biết giọng nói của anh rõ như cô hiểu chính mình, giọng nói cộc lốc không thể

nhẹ nhàng hơn dù anh đã có nhiều năm sống ở miền nam sẽ luôn tố giác anh. Nhưng cô hít mạnh một hơi, giả bộ như đó là một cuộc gọi công việc của một người nào khác.

“ Vâng, ông Matthews?”.

Anh ta thốt lên một tiếng khó chịu

“Tệ thật, đừng có gọi tôi như vậy, điều đó đúng khi chúng ta ở văn phòng, nhưng...đây không liên quan đến công việc”

Sarah hít mạnh một hơi nữa, nhưng cố không nói gì cả. Có phải cô đã gọi cho anh điều gì không? Có nên suy nghĩ về kết quả anh ta đem lại trong cuộc gọi này? Đã cả tháng nay, anh ta không nói gì hơn với cô ngoài từ “ chào buổi sáng” mỗi khi anh ta vào văn phòng để nói chuyện với ông Graham.

“ Sarah?” Giờ thì anh ta khó chịu thực sự, và trở nên giận dữ qua cái cách anh ta quát tên cô.

“Vâng, tôi vẫn nghe đây”.Cô kiềm chế.

“Tôi đang rao bán ngôi nhà”. Anh ta nói một cách cộc lốc. “Mọi thứ linh tinh của Diane, mọi thứ của bọn trẻ...tôi đang định cho hết chúng vào tổ chức cứu tế.Nhưng tôi tìm thấy một cái hộp chứa những thứ Diane còn giữ từ hồi trung học,những thứ mà hai người đã cùng nhau làm,những bức tranh, và tôi nghĩ cô đã hoàn thành những cái đó, nếu cô muốn bất cứ cái gì từ cái đồng hồ, cô sẽ có, còn nếu không...”

Anh không nói hết câu, nhưng cô biết. Nếu không, anh sẽ đốt hết chúng. Anh sẽ gom tất cả những kỉ vật lại và thiêu huỷ chúng. Cô co rúm lại với suy nghĩ mang chiếc hộp về và sống lại những năm tháng mà cô đã lớn lên cùng Diane, sự mất mát vẫn làm cô đau đớn, nhưng không gì có thể khiến cô để anh đốt những kỉ vật quan trọng của Diane. Có lẽ cô đã không hoàn thành tất cả những thứ đó, nhưng cô sẽ giữ chúng và những năm sau đó, cô có thể lấy chúng ra và hồi tưởng mà không quá đau đớn , sẽ chỉ còn là một nỗi buồn và sự luyến tiếc.

“Có”.Cô nói với giọng khàn khàn, ép giọng mình vang lên “ Có, tôi muốn có nó.”

“Tôi sắp phải đi, tôi sẽ đến ngôi nhà và hoàn tất việc đóng gói, cô có thể đến lấy cái hộp tối nay bất cứ lúc nào.”

“ Tôi sẽ đến , cảm ơn”. Cô thì thầm, và anh ta gác máy, bỏ lại cô với chiếc ống nghe vẫn trên tai và tiếng o o của cuộc điện thoại.

Tay cô vẫn run lên khi cô đặt lại ống nghe , rồi đột nhiên cô nhận ra cô không thể ngồi lâu hơn được nữa, trong một vài phút suốt cuộc hội thoại, sự căng thẳng đã gây sức ép xuống tận chân cô, nhanh chóng cô cúi xuống lấy chiếc ví ở ngăn kéo dưới bàn, khoá tủ lại, tắt hết đèn và khoá

cửa phòng khi cô đi ra.

Không chỉ đôi tay cô run lên, toàn bộ thân thể cô đang run rẩy. Luôn là như vậy khi cô nói chuyện với Rome. Thậm chí sau nhiều năm cô cố thay đổi bản thân mình để không nghĩ về anh, dù chỉ là trong giấc mơ cô cũng không cho phép, nhưng chỉ giọng nói của anh thôi cũng đủ sức mạnh làm cô đông cứng lại. Làm việc trong cùng một công ty đã là đủ tệ lắm rồi, cô đã chuyển sang một văn phòng khác chỉ để không phải nhìn thấy anh thường xuyên, nhưng cuối cùng thì lại đem kết quả ngược lại với cô. Anh được thăng cấp đều đều và bây giờ đã là một trong những phó chủ tịch của công ty. Vị trí của cô là một thư kí của một phó chủ tịch cấp cao hơn khiến cô luôn luôn phải liên hệ với anh. Điều duy nhất cứu rỗi cô là anh luôn hướng về cô với một thái độ làm việc nghiêm túc, và cô cũng ép mình lừa dối anh bằng cách thức đấy. Cô có thể làm gì khác được, khi mà cô đã quá ngốc nghếch để yêu chồng của bạn thân mình?

Mặc dù trong tầng nóc của bãi đỗ xe nhiều tầng, nhiệt độ lạnh hơn dưới phố ít nhất là mười độ, sức nóng vẫn phả vào mặt cô khi cô bước về phía xe của mình. Một chiếc xe đời cuối, dây đeo thấp hiệu Datsun 280-ZX. Chiếc xe, ..Cô e sợ, một ví dụ cho khuynh hướng phát triển của cô, tập hợp mọi thứ để thay thế sự trống vắng khi ở nhà. Cô đã thề với cả cuộc đời rằng sẽ tránh khỏi sự lạnh lẽo giả dối của ngôi nhà của ba mẹ cô, và khi lớn lên, cô đã càng ngày càng cố gắng để lấp đầy nơi trống vắng đó với mọi thứ. Chiếc xe cũ thật tráng lệ, và nó đưa cô tới nơi cô muốn đến nhanh quá mức cần thiết, cô thích thú khi lái nó, cô thích nó, nhưng cô không cần nó, chiếc xe cô mới đổi là một chiếc xe tốt, và nó không cũ kĩ.

Thay vì lái thẳng xe đến ngôi nhà mà Rome và Diane đã từng sống, một trong những khu phố sang trọng ở Dallas, Sarah lái xe một cách thận trọng tới một nhà hàng và giết thì giờ trong một tiếng rượu, ăn nhỏ nhẹ đĩa hải sản của mình trong khi tắt cả bản năng của cô đang hét lên, giục giã cô vội vã để được gặp Rome sớm nhất có thể, nhưng phần còn lại trong cô lại miễn cưỡng khi phải bước vào ngôi nhà anh sống với Diane, nơi cô và Diane đã cất vang tiếng cười và đùa nghịch với những đứa trẻ. Cô đã không vào đó hai năm nay, đã là hai năm kể từ khi xảy ra vụ tai nạn.

Khi chiếc đồng hồ của cô nhắc cô đã đến 8h, cô thanh toán hoá đơn và lái xe một cách chậm chạp, cẩn thận tới ngôi nhà, tim cô lại đập loạn lên, và cô cảm thấy một chút buồn nôn từ trong dạ dày. Lòng bàn tay cô ẩm ướt, cô giữ chặt tay lái một cách cẩn thận hơn để chắc chắn rằng nó sẽ không trượt ra khỏi sự kiểm soát của mình.

Trông cô như thế nào? Cô không hề xem lại vẻ ngoài của mình. Sơn môi của cô đã trôi hết, nhưng cô không quan tâm đến việc tô lại nó. Bằng một tay cô kéo tóc lại để xem liệu có cụm tóc nào tuột ra khỏi bện tóc giản dị mà cô đã tết lại khi làm việc, nhưng nó vẫn được kết lại một cách gọn gàng và hợp lý, cô thở ra nhẹ nhàng và bỏ qua nó.

Chiếc Mercedes màu xanh tối của Rome đỗ trên đường vào nhà, cô đỗ xe bên cạnh nó và bước ra, đi chậm rãi trên vỉa hè, lên năm bậc thềm và nhấn ngón tay mình lên chuông cửa. Thảm cỏ vẫn được chăm sóc, cô nhận ra những bụi cây đã được cắt tỉa. Ngôi nhà trông không hề trống

vắng,nhưng nó đã trống vắng. Một nỗi trống vắng đến đau xé ruột gan.

Sau một vài giây, Rome mở cửa và né sang một bên để cô vào. Cô liếc nhanh nhìn anh, và cảm tưởng như có một cú đánh mạnh vào ruột gan mình, cô không hề mong đợi anh sẽ mặc một bộ comple đi làm , nhưng không hiểu sao cô có thể quên được anh đã tạo ấn tượng mạnh mẽ như thế nào, trông anh rắn rỏi một cách khó tin trong chiếc quần jean ôm sát. Anh đi một đôi giày thường, không tất, mặc một chiếc quần jean cũ, và một chiếc áo sơ mi trắng ôm lấy những cơ bắp. Với cô anh trông đẹp một cách tuyệt đối.

Anh nhìn xuống cô, để ý đến bộ đồ công sở cô vẫn đang mặc.

“Cô chưa về nhà à?”.Anh hỏi.

“Chưa. Tôi vừa ăn tối xong, nhưng chưa về nhà.”

Một chút không khí nóng bức khó chịu trong ngôi nhà, anh mở một sổ cửa sổ nhưng không bật máy điều hoà ở trung tâm. Cô cởi chiếc áo khoác sáng màu bằng vải lanh và máng nó lên giá treo, điều cô vẫn làm mỗi khi đến thăm Diane, thay vì đơn giản chỉ vắt nó qua tay vịn cầu thang. Khi anh bước lên cầu thang, cô nói lỏng cổ chiếc áo lụa trắng và xắn tay áo lên khuỷu tay.

Anh dừng lại trước cửa phòng ngủ của mình và Diane, đôi mắt anh sầm lại, miệng mím chặt khi nhìn vào cánh cửa khép kín.

“Ở trong đó”. Anh nói ngắn gọn. “ Trong tủ quần áo, tôi ở phòng của bọn trẻ để gói đồ, cô cứ ngồi xem lại .”

Sarah đợi cho đến khi anh bước vào một phòng ngủ khác trước khi cô chậm rãi mở cánh cửa và bước vào phòng ngủ của Diane, bật đèn và đứng yên một lúc để nhìn xung quanh. Mọi thứ đã bị bỏ mặc kể từ ngày xảy ra vụ tai nạn.Quyển sách cô đọc dở vẫn nằm trên cạnh bàn, chiếc váy ngủ của cô vẫn vắt qua chân giường, Rome đã không ngủ một đêm nào ở đây kể từ khi Diane qua đời.

Sarah kéo chiếc hộp ra khỏi tủ quần áo và ngồi xuống sàn nhà, xem lại những thứ trong đó. Nước mắt làm mắt cô nhoè đi khi cô lấy ra bức ảnh đầu tiên của cô và Diane.Chúa ơi, nếu nó có thể khiến cô đau đớn nhường này khi mất đi một người bạn thì Rome sẽ cảm thấy thế nào? Anh đã mất vợ và hai đứa con trai.

Sarah và Diane luôn là những người bạn thân thiết nhất suốt những ngày còn cắp sách đến trường. Diane là một cô gái sôi nổi, hay cười, hay nói khiến cuộc sống của Sarah trở nên sôi động. Đôi mắt xanh của Diane luôn rực sáng, mái tóc xoăn màu nâu óng ả được thả dài, cô luôn muốn sự nhiệt tình trong cuộc sống của mình lây truyền sang cả những người tiếp xúc với cô. Ôi, cái kế hoạch mà cô ấy đã đặt ra, cô ấy không bao giờ có ý định kết hôn, cô muốn trở thành

một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng và được đi du lịch đến khắp nơi trên thế giới. Còn giấc mơ của Sarah chỉ đơn giản là có một gia đình thực sự, một gia đình chan chứa tình thương yêu. Kế hoạch của họ đặt ra dần dần trôi xa. Diane đã yêu một chàng trai thành đạt, trẻ trung, cao ráo với đôi mắt màu xanh tối, làm trong một công ty nơi mà Sarah vừa xin vào làm việc, từ giây phút đó Sarah đã biết giấc mơ của mình sẽ không bao giờ thành sự thực. Diane đã để mất niềm đam mê trở thành một nhà thiết kế giỏi, bù lại cô đã có Rome Mathews, đã có thể sinh cho anh hai đứa trẻ xinh xắn đáng yêu, và đắm chìm trong tình yêu của anh. Còn Sarah, cô âm thầm dành hết bản thân mình cho công việc, bởi đó là niềm khuây khoả duy nhất của cuộc đời cô.

Cô đã cố gắng để không yêu Rome, nhưng rồi cô khám phá ra rằng cảm xúc không thể điều khiển một cách dễ dàng. Nếu như cô không yêu anh trước khi anh gặp Diane, cô có thể nuôi dưỡng tình cảm của mình đến khi nó trở thành một điều gì đó nghiêm túc, nhưng cô đã yêu anh ngay từ lần đầu, ngay từ giây phút cô gặp anh, cô đã biết, trong sâu thẳm trái tim mình, rằng anh đối với cô sẽ có ý nghĩa nhiều hơn một người bạn đồng nghiệp. Đó là đôi mắt của anh, cô nghĩ, đôi mắt xanh sâu thẳm, đôi mắt với sự bùng nổ ẩn chứa những cảm xúc mãnh liệt. Roman Caldwell Matthews không phải là người tầm thường. Anh có nghị lực và tham vọng, thêm vào đó là sự thông minh nhạy bén khiến anh nổi như cồn trong hàng ngũ quản lý. Ôi, anh không hề đẹp trai, gương mặt anh có nét dữ dội, nhưng thật thích thú khi được ngắm nhìn nó, đôi gò má quá cao và sắc nét, sống mũi đã từng bị gãy và quai hàm rắn như một mảnh đá granite. Anh là một người đàn ông luôn giơ tay ra và nắm chặt sự sống và sắp đặt nó theo cái cách mà anh muốn. Anh rất thân thiện với cô, nhưng Sarah biết cô quá mờ nhạt và lặng lẽ để hấp dẫn một người đàn ông đầy cá tính như anh.

Cho đến một mùa hè, khi Sarah rủ rê Diane tham gia vào chuyến picnic cùng công ty mình, cô không hề mong đợi Rome để ý đến vẻ đẹp rung động của Diane và nhận ra cô ấy là dành cho anh. Nhưng điều đó đã xảy ra, Diane và Rome đã kết hôn 5 tháng sau đó, 3 tháng sau lễ kỉ niệm đầu tiên, Justin được sinh ra, và 2 năm sau là Shane. Hai bé trai xinh xắn với đôi mắt của mẹ và tính quả quyết của cha, Sarah đã rất yêu thương chúng, đơn giản vì chúng là những đứa con của Rome.

Cô vẫn gần gũi với Diane như trước đó, nhưng cô luôn thận trọng để không xâm phạm thời gian Rome dành cho gia đình. Anh đi xa rất nhiều, và cô giới hạn sự thăm viếng của mình vào những ngày anh ra khỏi thị trấn. Cô không thể nói vì sao, nhưng bằng linh cảm của mình, cô cảm nhận được sự không tán thành của anh với tình bạn thân thiết của cô với Diane, cho dù anh không hề nói gì cả. Có lẽ chỉ đơn giản vì anh không thích cô, cho dù cô không hề làm điều gì để phải đón nhận nó. Cô cố gắng tránh xa con đường của anh, và cô không bao giờ, chưa bao giờ nói với Diane về những cảm nhận của mình. Nó không có gì lý thú cả, nó chỉ khiến Diane đau khổ và làm tổn thương đến tình bạn của hai người.

Sarah đã hẹn hò, và vẫn làm như vậy, nhưng tất cả chỉ là tình cảm thông thường, không mở một cơ hội nào để một người đàn ông nào đó tiến gần hơn tình bạn, khi mà cô không sẵn sàng để

có thể yêu một ai khác. Tất cả những ai trêu trọc, tò mò khi hỏi cô bao giờ mới có ý định kết hôn đều nhận được một câu trả lời chung rằng, cô quá yêu công việc để có thể dành thời gian giặt những chiếc vớ bẩn cho một người đàn ông nào đó. Đó là một câu trả lời vô tư lự luôn luôn có sẵn. Và nó được chuẩn bị để bảo vệ trái tim đang tổn thương của cô. Nhưng nó vẫn luôn đau đớn. Cô không muốn làm công việc này, nhưng mất nó là cô mất tất cả, cô đã dành hết bản thân mình cho nó. Trò chơi đồ chữ này đã đánh lừa được tất cả mọi người, nhưng không lừa được chính bản thân cô.

Rome đã sống hết mình vì Diane và bọn trẻ, vụ tai nạn xảy ra đã gần hai năm, nó dường như đã huỷ diệt hoàn toàn con người anh. Nó đã làm mất nụ cười trên môi anh, làm mất sự nồng ấm trong đôi mắt anh. Vụ tai nạn xảy ra khi Diane đưa bọn trẻ đến trường, và chiếc xe của cô đã bị một gã say đi ngược chiều đâm phải. Nếu hấn không chết ngay tức khắc, Sarah nghĩ Rome cũng sẽ bóp cổ hấn với đôi tay rắn như gọng kìm của anh. Rome dường như đã điên cuồng vì đau đớn khi anh biết chuyện. Justin đã chết vì bị va đập mạnh, Shane qua đời hai ngày sau đó. Hai tuần sau Diane mất mà không hề tỉnh lại hay biết gì về sự ra đi của những đứa con mình. Suốt quãng thời gian đó, Sarah đã dành nhiều thời gian nhất có thể để được ở bên cạnh người bạn thân nhất của mình, giữ chặt đôi tay mảnh dẻ của cô ấy và cố gắng làm cô tỉnh lại, và lo sợ rằng Diane không muốn tỉnh dậy khỏi giấc ngủ sâu của mình. Rome vẫn ngồi thường trực cố định ở phía giường còn lại, nắm lấy bàn tay, nơi vẫn đeo chiếc nhẫn cưới, gương mặt u sầu và tái xám, khoá chặt mọi cảm xúc trong tim anh. Diane là tia hy vọng cuối cùng, là ánh sáng cuối cùng còn lại với anh. Ánh sáng mỏng manh của cô đã tắt và ra đi mãi mãi, để lại mình anh với màn đêm đen tối.

Sarah lần lượt nhìn lại những tấm hình mà cô cùng Diane đã chụp chung thời thơ ấu và thời thanh niên, lẫn trong đó là hình của những đứa trẻ khi chúng còn sơ sinh, lúc chập chững biết đi, khi trở thành những cậu bé nghịch ngợm. Rome cũng góp mặt trong một vài tấm ảnh, có lúc anh nô đùa với tụi trẻ, lúc rửa ô tô, lúc cắt cỏ, làm tất cả những công việc bình thường mà một người cha, một người chồng vẫn thường hay làm. Sarah nấn ná nhìn vào một bức ảnh của anh, khi anh nằm dài trên cỏ, mặc duy nhất một chiếc quần soóc ngắn, giữ chặt Justin đang đu đưa trên đầu anh. Đôi tay rám nắng khỏe mạnh vững chắc nâng đứa trẻ lên, và hiển nhiên đứa trẻ cảm thấy an toàn trong đôi tay của cha nó, Justin đang cười ngặt nghẽo. Ở bãi cỏ bên cạnh, Shane đang cố gắng bò trên đôi chân của mình, bàn tay bụ bẫm của đứa trẻ nắm chặt đám lông trên ngực Rome với nỗ lực có thể tự đứng lên.

“Cô có thấy thích cái gì không?”

Câu hỏi làm cô giật mình nháy nhồm lên, làm bức ảnh rơi lại vào hộp. Cô nhận thấy anh chỉ hỏi chung chung thế thôi chứ anh không để ý cô đang nhìn chăm chăm vào ảnh anh với nỗi niềm khát khao nhức nhối, đôi mắt màu lục sẫm của cô mở to cảnh giác khi cô đứng lên, vuốt váy cho thẳng thắn.

“Vâng, tôi sẽ lấy cái hộp này. Có rất nhiều ảnh của Diane và bọn trẻ trong này... nếu anh không__”

“Mang chúng đi,” anh cộc lốc, bước hẳn vào trong phòng. Anh dừng lại ở giữa phòng và nhìn quanh như anh chưa từng bao giờ ở đây, nhưng mắt anh trống rỗng và miệng anh nhìn như sẽ không bao giờ cười được nữa. Thỉnh thoảng Sarah nhận thấy anh cũng cười, nói theo một cách nào đó thì chỉ là một cử động lịch sự của đôi môi chứ không phải là biểu hiện của tâm trạng. Dĩ nhiên, nụ cười không bao giờ hiện trên mắt anh và chỉ để lộ những ánh lửa tối tăm vẫn thường âm ỉ ở đó.

Anh thọc hai tay trong túi quần như anh phải làm việc gì đó để giữ chúng không xiết lại thành hai nắm đấm. Hai vai anh gồng lên căng cứng như muốn chống lại ảnh hưởng của những ký ức mà căn phòng này mang lại cho anh. Anh đã ngủ trên giường này với Diane, ân ái với cô, vật nhau với hai con trai vào những buổi sớm thứ bảy khi chúng lao vào phòng đánh thức anh dậy. Sarah nhanh chóng cúi xuống bê cái hộp lên, rời mắt khỏi anh để không phải chứng kiến nỗi thống khổ của anh.

Nỗi thống khổ tràn ngập trong cô cũng như trong anh. Cô yêu anh nhiều đến nỗi cô mong mỗi Diane trở lại với anh, để anh có thể lại mỉm cười. Anh sẽ luôn luôn là của Diane, vì cái chết của cô ấy không làm anh ngừng yêu cô. Anh vẫn đau buồn vì cô ấy, vẫn đau khổ vì mất cô ấy.

“Tôi dọn xong phòng bọn trẻ rồi,” anh nói mơ hồ. “Mọi thứ đã được đóng gói. Tôi...Tôi__” Đột nhiên giọng anh vỡ ra, và trái tim Sarah cũng tan vỡ theo. Anh hít vào rồi rạc, ngực anh nặng nề lên xuống vì nỗ lực tự kiềm chế bản thân.

Đột nhiên mặt anh nhăn nhúm vì cuồng nộ, anh xoay nắm tay đấm mạnh xuống bàn trang điểm, làm những lọ nước hoa và mỹ phẩm để bừa bãi trên mặt bật tung lên rơi xuống kêu loảng xoảng. “Khốn kiếp, thật là một đồng rác rưởi!” Anh nguyên rửa thô bạo, rồi mò mẫm sắp xếp lại các thứ trên bàn, thân mình anh trĩu xuống dưới sức nặng của cơn giận dữ và nỗi đau buồn. Anh chưa bao giờ biết sự thất vọng là gì cho đến khi mất cả gia đình. Cái chết là kết thúc, vĩnh viễn, giáng cho anh một đòn không báo trước và phá huỷ hoàn toàn cuộc sống mà anh gây dựng cho bản thân.

“Có thể nói, đối với cho tôi, mất bọn trẻ còn tồi tệ hơn mất Diane.’ Anh nghẹn ngào. “Bọn chúng còn quá nhỏ, chúng chưa có cơ hội để hưởng thụ cuộc sống. Chúng sẽ không bao giờ được biết chơi thể thao trong thời trung học vui như thế nào, hay vào đại học, hay lần đầu tiên hôn bạn gái. Chúng sẽ không bao giờ làm tình, hay nhìn thấy con chúng ra đời. Chúng không bao giờ còn cơ hội nữa.”

Sarah ôm chặt cái hộp vào ngực. “Justin đã hôn bạn gái rồi,” cô run run nói, một nụ cười bùng nổ trên môi thay cho nỗi đau. “Tên con bé là Jennifer. Có bốn Jennifer trong lớp nó, nhưng nó quả quyết với tôi Jennifer của nó là xinh nhất. Nó đã hôn con bé lên môi và hỏi con bé lấy nó, nhưng con bé sợ chạy mất. Thằng bé nói với tôi nó nghĩ con bé chưa sẵn sàng để cưới nhưng nó sẽ để mắt đến con bé. Tôi nhắc lại đúng nguyên văn lời nó đấy,” cô thêm, khẽ cười. Cô bắt chước cách nói của Justin, lè nhè và lộn xộn theo kiểu một đứa trẻ bảy tuổi, và miệng Rome giật giật. Anh liếc nhìn cô. Và đột nhiên cặp mắt nâu sẫm của anh lấp lánh ánh sáng vàng rực.

Anh phát ra một âm thanh nghệt trong cổ, rồi bật cười, ngửa hẳn cổ về phía sau cười phá .

“Lạy Chúa, nó thật là đồ hám gái bất trị,” anh cười lặng lẽ. “Jennifer đáng thương chẳng có cơ hội nào.”

Sarah đáng thương cũng vậy. Justin đã thừa hưởng tất cả sức quyến rũ bất trị từ cha nó.

Tim cô nhói lên vì tiếng cười của anh, tiếng cười thật sự đầu tiên cô nghe được từ anh trong hai năm. Anh không nói chuyện về hai đứa trẻ hay Diane từ khi xảy ra vụ tai nạn. Anh cất giữ tất cả hồi ức và đau đớn của anh trong lòng , giống như anh phải khoá chặt chúng ở đó vì chúng là động lực để anh làm việc và tồn tại.

Cô bước vài bước, vẫn ôm chặt cái hộp. “Những bức ảnh này... nếu lúc nào anh muốn có, chúng sẽ là của anh.”

“Cảm ơn.” Anh khẽ xoay đôi vai rộng, như làm dịu sự căng thẳng trên vai. “Điều đó khó khăn hơn tôi tưởng. Nó vẫn... hầu như tôi vẫn không thể nhắc đến.”

Sarah cúi đầu, không thể trả lời cũng như nhìn vào anh mà không bật khóc. Điều đó quá đau buồn cho cô khi mà cô bắt đầu nghĩ rằng cô có khả năng vượt qua nó, nhưng cô không thể làm bất cứ điều gì để giảm bớt nỗi đau cho anh. Nếu như anh khóc thì cô có thể chết ngay tại chỗ. Một phần nỗi đau cô cảm thấy sau vụ tai nạn chính là cho Rome, khi biết anh phải chịu đựng những gì. Cô chưa bao giờ có khả năng vòng tay ôm anh để chia sẻ; anh đã dựng một hàng rào vững chắc xung quanh mình, mặt anh nhợt nhạt, che giấu nỗi buồn khổ của anh với mọi người xung quanh. Rome đã rất cô đơn, không có khả năng chia sẻ nỗi đau của anh với người khác.

Khi cô nhìn lên, Rome đã ngồi trên giường nơi anh đã ngủ cùng Diane, nắm trong bàn tay khỏe mạnh chiếc áo ngủ bằng lụa của cô ấy. Đầu anh cúi gục không ngớt truyền chiếc áo ngủ từ tay này sang tay kia.

“Rome__” Cô ngừng lại, không biết nói gì với anh. Cô có thể nói gì?

“Tôi vẫn thức dậy giữa đêm và chạm tay vào cô ấy,” anh nói giọng thô bạo. “Đây là chiếc áo ngủ cô ấy mặc đêm cuối cùng chúng tôi cùng nhau, lần cuối cùng tôi ân ái cùng cô ấy. tôi không thể chấp nhận cô ấy không còn ở đây nữa. Đây là một nỗi đau trống rỗng không thể phai mờ, dù tôi có ngủ với đàn bà nhiều đến đâu đi nữa.”

Sarah thở mạnh, cặp mắt xanh như nước sông Nile của cô mở to loé sáng; anh liếc nhìn lên, mắt anh đau đớn. “Điều đó làm cô sốc à, Sarah? Rằng tôi có những người đàn bà khác? Tôi đã chung thủy với Diane tám năm, chưa bao giờ hôn một phụ nữ nào khác, mặc dù nhiều lúc khi tôi đi xa tôi đã nằm thức chong chong cả đêm vì thèm một người đàn bà đến phát đau. Nhưng không phải ai cũng được, nhất định chỉ là cô ấy. Nên tôi để dành đến khi về nhà; lúc đó chúng tôi sẽ thức trắng đêm.”

Cổ họng Sarah nghẹn lại, cô bước giật lại, lùi xa anh khi một nỗi đau khủng khiếp đột ngột xuyên qua cô. Cô không muốn nghe điều đó. Cô đã luôn cố không nghĩ tới lúc anh trên giường với Diane, cố gắng không ghen tỵ với bạn cô, thường xuyên đấu tranh với lòng ghen tuông để giữ tình bạn. Cô đã thành công khi Diane còn sống, nhưng bây giờ những lời của Rome cắn xé cô. Làm cô tưởng tượng trong đầu những điều cô không muốn. Cô quay khỏi anh, mặt cô ngoảnh đi khi cô cố tránh không nghe những lời của anh. Cái giường kêu ken két khi anh đứng lên; rồi đột nhiên hai bàn tay anh nắm chặt cánh tay cô, kéo giật cô quay lại đối mặt với anh. Mặt anh tái mét đầy giận dữ, mạch máu trên trán anh giật giật. “Có chuyện gì vậy hả Thánh nữ Sarah? Chẳng lẽ cô lại tự giấu mình trong cái tu viện của tâm tưởng cô đến nỗi không thể chịu được phải nghe một người bình thường nói anh ta thích thú những hành động tội lỗi của tình dục sao?” Anh gầm ghe với cô, và Sarah thấy ớn lạnh vì bị anh ghì chặt, choáng váng vì sự giận dữ bùng nổ trong anh. Cô lơ mơ nhận ra không phải anh đang nổi giận với cô mà anh đang nổi giận với định mệnh đã cướp vợ anh đi và bỏ lại anh với vòng tay trống rỗng, nhưng dù sao, anh cũng đang ở trong tình trạng khiến cô e ngại.

Anh lắc cô, như muốn trừng phạt cô vì cô đang là một người đàn bà ấm áp, sống động trong khi Diane đã mãi mãi ra đi. “Tôi vẫn không thể ngủ được với một phụ nữ nào khác,” anh rít lên thô lỗ vì đau đớn. “Tôi không nói đến tình dục. Tôi đã làm chuyện đó với một người đàn bà khác chỉ hai tháng sau khi Diane qua đời, và tôi đã tự cảm thù tôi ngay sáng hôm sau...quỷ thật, ngay khi kết thúc thì đúng hơn! Nó giống như tôi không chung thủy với cô ấy, và tôi cảm thấy đã làm điều sai trái khi tôi trở về khách sạn và nôn mửa. Tôi thậm chí không thực sự thích thú làm vậy, nhưng đêm sau tôi vẫn làm nữa, và lại cảm thấy sai trái. Tôi đã cố làm chính mình phải chịu đựng, phải trả giá vì được sống trong khi cô ấy đã chết. Tôi đã có rất nhiều đàn bà từ khi đó; bất cứ lúc nào tôi...cần tình dục, luôn luôn có một người đàn bà muốn ăn nằm với tôi. Tôi cần tình dục và tôi có nó, nhưng tôi không thể ngủ cùng họ. Khi xong, tôi phải bỏ đi. Trong tâm trí tôi, tôi vẫn là chồng của Diane, và tôi không thể ngủ được với một người đàn bà nào khác ngoài cô ấy.”

Sarah cảm thấy ngạt thở, thời gian như ngừng trôi khi anh vẫn còn ghì chặt cánh tay cô, hơi thở nóng bỏng của anh trên má cô, và bộ mặt điên cuồng của anh ghé sát cô. Cô vùng mạnh thoát ra khỏi anh, hai nắm tay nắm chặt. cô không thể chịu được phải nghe anh kể về sự gần gũi của anh với những người đàn bà khác, hàng tá đàn bà. Cô nhìn Rome cuồng loạn và tuyệt vọng nhưng anh không để ý. Rên lên, anh ngã quỵ xuống sàn, vùi mặt trong hai bàn tay, vai anh rung lên.

Căn phòng ngột ngạt như không đủ không khí; cô thở gấp, cảm giác phổi cô nở rộng trong một nỗ lực mang lại thêm chút oxy cho cơ thể cô. Cô có cảm giác đang xoay vòng, như lả đi, nhưng cô cố ghì lại. Không biết làm thế nào cô nhận ra cô đang quỳ bên cạnh anh, cô vòng hay cánh tay quanh anh như cô nhiều lần mong mỏi. Ngay tức khắc, hai cánh tay mạnh mẽ của anh cũng ghì chặt lấy cô, ôm cô xiết vào người mạnh đến nỗi cô sợ xương sườn cô gãy vụn. Anh vùi mặt vào lồng ngực mềm mại của cô và khóc, những tiếng nức nở thoát ra khỏi cơ thể đang rung lên dữ dội của anh. Sarah ôm anh, vuốt ve tóc anh, để anh khóc; anh được quyền làm thế, và anh đã

cô đơn quá lâu và chẳng để cho ai chia sẻ nỗi đau của anh. Khuôn mặt cô cũng ướm đầm nhưng cô không để ý tới những giọt lệ đang làm mờ mắt cô. Tất cả mối quan tâm của cô lúc này là anh, và cô nhẹ nhàng đưa anh từ trước ra sau không nói một lời, nhưng chỉ riêng sự hiện diện của cô đã che chở anh khỏi nỗi cô đơn chưa xốt làm cho tim anh như bị vùi trong vùng đất hoang lạnh.

Dần dần, anh trở nên bình tâm hơn, và anh nhích vào gần cô hơn, hai bàn tay anh đưa lên đặt trên lưng cô. Cô cảm thấy những hơi thở sâu như giãn ra trên lồng ngực anh, rồi sau đó là sự ấm áp của luồng khí anh thở ra quét qua ngực cô. Hai núm vú của cô tự động cứng lên, một sự hưởng ứng đáng xấu hổ, may mà được cái áo sơ mi lụa cùng áo lót ren của cô che giấu, và cô xiết chặt những ngón tay cô trên tóc anh trong một cử động không thể kiềm chế được.

Anh ngẩng đầu lên, mắt anh vẫn còn ướm, và đôi đồng tử đen mở rộng dần dần khi không còn nhìn thấy màu nâu trong mắt anh. Anh nhìn chăm chăm vào cô, rồi sau đó nhẹ nhàng chạm vào và lau nước mắt trên hai má cô với ngón tay anh. “Sarah,” anh nói như thì thầm trong hơi thở, và chạm môi anh vào môi cô.

Cô không thể cử động, tất cả hơi thở như ngừng lại, hàng nghìn lời cầu nguyện của cô đã được đáp ứng trong cái chạm nhẹ này của môi anh. Hai tay cô đưa lên vai anh, móng tay bấm sâu vào những lớp cơ nổi căng trên mình anh. Đây đơn giản chỉ là một nụ hôn thay lời cảm tạ, nhưng cô không tìm được lòng mình, và mọi thứ như trống rỗng trong đầu cô, chỉ còn cảm xúc mãnh liệt đang bao phủ cô. Cô ngã vào lòng anh, thân thể mềm mại của cô áp sát vào anh từ vai đến đùi trong lúc họ quỳ trên sàn. Theo bản năng, anh đỡ lấy cô, cánh tay cứng rắn của anh vòng quanh những đường cong nữ tính trên thân thể cô, ôm cô vào với anh.

Anh ngửa đầu ra và nhìn lại cô, và lúc này ánh mắt sắc sảo của anh có vẻ đã nhận ra cảm xúc của cô. Anh quá nam tính để không thể không nhận ra sự hưởng ứng rất nữ tính của cô. Ánh mắt anh rơi xuống cái miệng rộng đang run rẩy của cô, đôi môi cô mở hé, và bản năng dẫn dắt anh một lần nữa cúi đầu xuống uống trọn sự ngọt ngào của cô. Lần này không có sự nhẹ nhàng trong sự động chạm của môi anh; đây là một cái hôn đói khát và đòi hỏi mãnh liệt. Cô thở hổn hển, rồi anh đẩy lưỡi anh vào miệng cô với tất cả thèm muốn và thành thạo của một người đàn ông, một cái hôn thể hiện sự thân mật làm cô chao đảo vì vui sướng, và cô rên lên khe khẽ trong miệng anh. Hai cánh tay anh nâng niu ôm cô vào anh, thân thể anh điều khiển cô khi anh ngã mình cô xuống thảm.

Cảm giác của cô quay cuồng; nó giống như trong những giấc mơ cấm kỵ mà cô từng có khi mà cô quên hết không biết mình đang ở đâu, quên không biết mình đang làm gì ngoài người đàn ông đang cúi xuống cô, miệng anh nóng bỏng và đầy hương vị đam mê. Những móng tay cô bấm vào vai anh gửi tín hiệu cho anh thấy sự hưởng ứng của cô với anh, thân mình cô ưỡn lên, cong lên cho anh, cầu xin sức nặng của thân mình anh.

Hoàn toàn không có cảm giác về thời gian hay không gian, không có gì hiện hữu ngoài sự đòi hỏi thân xác ngày càng bốc cao thành một đám lửa giữa hai người, bất ngờ và không thể kiểm

soát. Cô cảm thấy hai bàn tay anh trên cơ thể cô, chạm vào ngực cô, trượt xuống dưới váy chà xát hai đùi cô và thậm mật vuốt ve ở giữa, làm một tiếng kêu không rõ lời bật ra từ đôi môi cô. Không có lời phản đối nào hiện ra trong tâm trí cô. Cô để anh làm cái anh muốn, không để tâm đến gì khác ngoài sự vui thích mà hai bàn tay thiếu hiểu của anh mang tới cho cô. Anh biết nhiều phụ nữ, và sự thành thạo của anh làm cô trở nên cuồng nhiệt. Cô dâng thân hình mảnh dẻ của cô cho sự thích thú của anh mà không có ý định nghĩ xa hơn ngoại trừ sao khoái cảm lại có thể ngọt ngào và nóng bỏng đến vậy khi được ở trong vòng tay anh, được biết những cái hôn và vuốt ve của anh.

Anh đứng lên, nâng cô trong vòng tay, thân mình cô nhẹ tênh nên không gây chút khó khăn nào cho những cơ bắp mạnh mẽ của anh. Chỉ vài bước anh đã mang cô đến giường, đặt cô nằm xuống, và ngã xuống cùng cô với tiếng gầm trầm trầm bật ra từ cuống họng anh khi anh đẩy cô nằm dưới anh, dùng hai chân tách hai chân cô ra rồi áp chặt vào cô trong một cử động tự nhiên và cơ bản như hít thở.

Sarah bám vào anh, quay cuồng vì sự thèm khát anh khuấy động trong cô, miệng cô mềm mại và nồng nhiệt dưới miệng anh. Cô yêu anh quá lâu và giây phút này cô thấy như tất cả những mong ước thầm kín dưới ánh sao băng của cô đã thành hiện thực. Cô mong muốn để anh làm tất cả mọi thứ với cô, và cô biết anh muốn gì. Cô có thể cảm nhận cái cứng cáp đầy nam tính của cơ thể anh khi anh ép mạnh vào cô. Những lớp quần áo giữa họ trở nên quá nhiều, những rào cản không thể chấp nhận nổi đang ngăn cách da thịt hùng hục của họ.

Thế rồi thiên đường đột ngột biến mất. Người anh co cứng lại phía trên người cô rồi anh lăn sang bên cạnh và ngồi dậy phía bên cạnh giường, hai bàn tay ôm lấy đầu cúi gục xuống. “Khốn nạn,” anh nói giọng đùng đục đầy vẻ ghê tởm. “Cô đã từng là bạn của cô ấy, nhưng cô lại lẫn lộn cùng chồng cô ấy, trên giường của cô ấy.”

Sững sờ, Sarah ngồi dậy, kéo lại quần áo cho ngay ngắn và vuốt lại mái tóc đang rũ xuống mắt cô. Cô đã nhận thấy lời buộc tội trong giọng anh và tự biết cô sẽ không thể nổi giận với anh; cô hiểu anh cảm thấy đang làm điều sai trái, và tình cảm của anh dễ bị tổn thương như thế nào sau cơn giông bão anh đã phải trải qua. “Tôi đã là bạn thân nhất của cô ấy,” Cô run run nói.

“Cô không hành động như là bạn cô ấy!”

Cô trượt ra khỏi giường, loạng choạng đứng dậy. “Chúng ta cùng đau khổ,” cô nói khi nhìn mái đầu cúi gục của anh, và giọng cô cũng run rẩy như đôi chân cô. “Chúng ta cùng mất kiểm soát một chút. Tôi yêu Diane như chị em gái, và tôi cũng nhớ cô ấy.” Cô bắt đầu bỏ đi, không thể đứng đây lâu hơn nữa, có cảm giác một đêm như thế này là quá đủ cho một đời người, và lười cô như không phải của cô nữa, cứ lắp bắp nói những lời không theo ý cô. “Anh không cần phải cảm thấy có tội; thực sự chẳng có gì liên quan tới nhục dục ở đây cả. Đó chỉ vì chúng ta cùng quá đau khổ__”

Anh nháy dưng lên khỏi giường, mặt anh đầy phẫn nộ. “Chẳng có gì liên quan tới nhục dục. Trời

đất! Tôi đã ở giữa hai chân cô! Chỉ một phút nữa là chúng ta đã giao hợp với nhau rồi! Cô sẽ gọi lúc đó là cái gì? Chúng ta “an ủi” nhau à? Lạy Chúa, cô không biết đó là tình dục sao khi nó siết lấy đùi cô! Cô quá lạnh lùng để biết một điều gì đó về đàn ông, hay anh ta muốn gì!”

Sarah lão đảo, mặt cô tái nhợt, đôi mắt xanh lục đầy tổn thương. Cái miệng rộng run rẩy. “Tôi không đáng bị như vậy,” cô thì thầm, mở chốt cửa, chạy như bay xuống cầu thang trước khi anh nhận thức được là cô đang bỏ đi. Gầm lên, anh bắt đầu đuổi theo cô.

“Sarah!” anh hung hăng hét lên, tới cửa trước đúng lúc cô xoay khoá điện và nổ máy chiếc xe đỏ như ngọn lửa nhỏ, giật cần số quay xe lao đi với tiếng lốp cao su rít lên trên đường. Anh đứng lại trên lối vào nhà, nhìn theo ánh đèn đỏ nhấp nháy phía sau xe cô cho đến khi chúng biến mất sau khúc quanh, rồi sập mạnh cho cửa đóng lại và thô bạo rửa mặt một lúc. Anh để ý cô đã bỏ quên áo jacket của bộ đồ cô đang mặc và anh cầm nó lên. Khốn kiếp! Làm sao anh có thể nói điều đó với cô? Cô nói đúng; cô không đáng phải chịu điều đó. Anh chỉ trích cô chỉ vì cảm giác tội lỗi của chính anh, không chỉ vì những gì đã xảy ra tối nay, mà đã nhiều năm nay anh nhòm ngó cô và mong mỗi đêm đưa cô lên giường, dù cô là bạn thân nhất của Diane.

Rome nhìn chằm chằm vào chiếc áo jacket bằng len trên tay anh, miệng anh mím lại. Sarah có nhận thấy rằng cô trông đầy thách thức với đàn ông không? Cô quá lạnh lùng, nhợt nhạt và xa vắng, quá tự chủ với bản thân. Cô tận tâm với công việc, và cô thể hiện rõ ràng cô không cần một người đàn ông nào nhiều hơn tình bạn thông thường. Trong nhiều năm đã có lời đồn cô là tình nhân của ông chủ tịch điều hành, nhưng Diane không nghĩ vậy, và anh tin vào cách đánh giá của Diane. Thay vì thế, Diane nghĩ rằng Sarah chắc đã có một mối tình không suôn sẻ, nhưng cô đã hơn một lần nói Sarah là người sâu sắc và không hay thổ lộ chuyện riêng.

Anh nhớ lần đầu tiên anh đã ham muốn Sarah; lần đó chính ở đám cưới của anh. Anh đã rất sốt ruột muốn cùng Diane rời đi, và ngay lúc đó anh nhìn thấy Sarah đứng đó trông có vẻ hơi cô đơn thường lệ, mái tóc vàng hoe của cô búi lên đỉnh đầu, khuôn mặt nhợt nhạt của cô che giấu sau bộ mặt lịch sự. Chẳng lẽ cô không bao giờ bị nóng nực hay bối rối sao, anh tự hỏi. Không bao giờ bồn chồn? Anh đã nghĩ cô nhìn sẽ như thế nào nếu anh có cô trên giường với anh, mái tóc sáng rối tung vì đam mê cuồng nhiệt, miệng cô đỏ hồng và mọng lên vì những cái hôn của anh, thân hình mảnh dẻ của cô lấm tấm mồ hôi. Cơ thể anh đột nhiên cương cứng vì thèm muốn, và anh đã phải quay đi để che giấu tình trạng đáng xấu hổ của mình. Làm sao anh lại bực bội với cô, trong khi ngay tại đám cưới của anh với Diane, anh vẫn ham muốn Sarah.

Nhiều năm trôi qua tình thế vẫn không thay đổi. Cô luôn xa cách, lạnh lùng với anh, và cô không bao giờ quanh quẩn gần anh nếu anh về nhà đúng lúc cô đến chơi với Diane. Anh yêu Diane và chung thủy với cô, hoàn toàn hài lòng với cô trên giường, nhưng trong tận đáy lòng anh luôn ý thức được anh vẫn ham muốn Sarah. Nếu cô bật đèn xanh cho anh, liệu anh có giữ lòng chung thủy với Diane được không? Anh rất muốn nghĩ là có, nhưng anh cũng không chắc; hãy nhìn vào việc vừa xảy ra khi lần đầu tiên anh hôn Sarah! Anh đã sẵn sàng để chiếm lấy cô ngay lúc đó, trên thảm, nhưng anh cũng đã có một khoảng thời gian để thưởng thức là da mềm của cô và anh đã mang cô lên giường, một sự ngắt quãng đủ để anh ngừng hẳn lại. Nhưng cô

không lạnh lùng và dè dặt trong vòng tay anh, cô ấm áp và đáp ứng anh nhiệt tình, và hai chân cô đã mở ra cho anh không do dự. Hai má cô hồng lên vì xúc động, vài lọn tóc đã rơi ra khỏi búi, cuộn lại cong cong hai bên thái dương làm cô trông còn hấp dẫn hơn.

Đây là lý do tại sao anh ham muốn cô: khi hình tượng một phụ nữ gọn gàng, xa cách của cô bị phá huỷ hoàn toàn. Một lần anh về nhà sớm sau chuyến đi công tác, cô đang ở trong hồ bơi cùng Diane và bọn trẻ. Cô đã cười và đùa giỡn như trẻ con, mái tóc dài của cô xoã tung quanh đầu cô như đám mây thần tiên. Anh thay đồ bơi và ra ngoài tham gia cùng bọn họ, khi anh vừa xuất hiện, Sarah liền ngừng cười. Cô không chủ định làm thế, nhưng cô đã xin lỗi Diane, bơi vào bờ và ngay lập tức lau khô người rồi tròng vào cái quần soóc bò te tua càng làm nổi bật cặp chân dài đáng yêu của cô. Hình ảnh cô trong bộ bikini màu vàng nhạt khuấy động anh đến nỗi anh phải nhanh chóng lao đầu xuống hồ bơi, khi anh ngoi lên, cô đã bỏ đi rồi.

Một người đàn ông không thể đòi hỏi một người vợ nào hơn Diane, thậm chí cả ở vai trò người tình. Nhưng dù anh có yêu cô nhiều đến đâu, dù anh vẫn nhức nhối vì cô nhiều đến đâu, anh vẫn ham muốn Sarah. Đó không phải là tình yêu; những tình cảm tinh tế như vậy không liên quan gì ở đây. Sức hấp dẫn của anh với cô hoàn toàn chỉ là dục tính. Anh đã chỉ trích cô chỉ vì, khi anh với cô, tình dục sẽ trở thành sự phản bội, không như với những người đàn bà không có tên, không có mặt khác, họ chỉ có thân thể mà không có tư cách cá nhân. Nhưng anh biết Sarah, và anh không thể xoá nhân dạng của cô trong tâm trí anh. Anh muốn ăn nằm với cô; anh muốn nhìn thấy cô trở nên cuồng nhiệt dưới người anh, anh muốn nghe cô gọi tên anh trong cơn đam mê dữ dội; và cô là bạn thân nhất của Diane.

Nhiều giờ sau, Sarah lặng người cuộn tròn trên giường, những giọt nước mắt cuối cùng cũng cạn, nhưng cô không thể ngủ được. Cô cảm thấy mòn mỏi, lòng cô tan nát vì đau đớn. Khi điện thoại kêu, cô đã định không nghe, vì dù đó là ai đi nữa, cô cũng không muốn nói chuyện lúc này. Nhưng bất cứ cuộc gọi nào vào lúc hai giờ sáng chắc phải là một cuộc gọi khẩn cấp, và cuối cùng cô cũng đưa tay nhắc ống nghe lên. Khi cô nói hello, cô nhả mặt vì âm thanh của chính giọng cô, nó vẫn khản đặc và đầy nước mắt.

“Sarah, anh không có ý định__”

“Tôi không muốn nói chuyện với anh lúc này,” cô ngắt lời, âm thanh của giọng nói trầm trầm đập tan sự kiềm chế mỏng manh trong cảm xúc mà cô vừa có được, và cô lại tiếp tục khóc. Tiếng nức nở khe khẽ không thể nhầm lẫn trong giọng cô mặc dù cô đã cố giấu. “Tôi có thể không biết về đàn ông, nhưng anh cũng không biết gì về tôi! Tôi không muốn nói với anh nữa, anh có nghe thấy không?”

“Chúa ơi, em đang khóc.” Anh lẩm bẩm, âm thanh nặng nề đầy nam tính làm cô vừa đau đớn vừa ham muốn. .

“Tôi nói tôi không muốn nói với anh!”

Bằng cách nào đó anh đoán được ý định của cô và kêu lên tức giận “Đừng dập máy, nghe anh đã!” , nhưng cô đã làm rồi, sau đó vùi mặt vào trong gối và khóc cho đến khi mắt cô không còn nước để khóc nữa và trở nên nóng rất.

“Anh không biết chút gì về em hết,” cô nói to trong bóng tối.

CHƯƠNG 2

Thật may ngày hôm sau lại là thứ Bảy, vì đêm qua là một đêm khủng khiếp chỉ có khóc và nhìn lên trần nhà rồi lại khóc và lại nhìn lên trần, rất muộn Sarah mới ngủ được, lúc tỉnh dậy cần còn cảm thấy mệt mỏi, mắt cô sưng lên, cử động chậm chạp. Cô ép mình làm những việc vặt thường ngày, nhưng đến trưa thì cô quá mệt và cảm thấy chẳng cần phải cố gắng làm gì, nên bỏ lại mấy việc lặt vặt. Việc cần thiết lúc này là thả mình xuống sofa và nghỉ. Cô cũng cần phải đi mua thêm vài thứ tạp phẩm nhưng sau khi kiểm tra lại chạn bếp, cô thấy sẽ không bị chết đói, ít nhất là trong hai ngày cuối tuần nên cô cũng cho qua luôn.

Tiếng chuông cửa reo đánh thức cô, cô lơ mơ bước ra mở cửa. Đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt ngăm ngăm của Rome khi cô mở cửa, một cảm giác tuyệt vọng làm vai cô trĩu xuống. Tại sao anh không thể chờ đến ngày thứ hai? Lúc đó cô đã bình tĩnh lại và không phải chịu sự bất lợi như thế này. Thậm chí cô còn không thể được an ủi là đang mặc quần áo tử tế. Tóc cô bị tuột ra khỏi dây buộc và trể nải rơi xuống lưng; quần jean cũ, chật và bạc phếch; áo len chui đầu rộng thùng thình cô đang mặc hiển nhiên mách bảo cho anh cô không mặc áo ngực bên trong. Cô cố chống lại sự thôi thúc mạnh mẽ vòng tay trước ngực để che chúng đi, thậm chí khi mắt anh đặt lên người cô làm một cuộc điều tra nho nhỏ bắt đầu từ bàn chân đi tất dày màu xanh nước biển đến khuôn mặt cô đang để trần không trang điểm.

“Mời anh vào đi,” anh ra lệnh, giọng anh trầm hơn thường lệ.

Cô không thốt lên tiếng nào; cô không thể. Thay vào đó, cô bước lùi lại và mở cửa, anh bước qua cô vào trong phòng. Anh không ăn mặc trang trọng như cô thường gặp, chỉ là quần tây màu nâu nhạt cắt khéo và áo thun chui đầu xanh nước biển, nhưng anh vẫn làm cô cảm thấy mình như vừa được nhật lên từ đồng rác. “Mời anh ngồi,” cô mời, cuối cùng cũng làm chủ được giọng nói đủ để bật thành lời. Anh ngồi xuống sofa, và cô cũng ngồi xuống chiếc ghế bành lớn quá khổ đối diện với anh, vẫn không thể bắt đầu, cô chờ anh phá vỡ không khí căng thẳng và nói trước.

Rome không để ý cô đang căng thẳng; anh chỉ đang ngạc nhiên vì vẻ bề ngoài của cô, và anh đang rất khó làm quen với diện mạo mới này của cô. Anh vẫn nghĩ cô sẽ luôn xuất hiện trên giày cao gót, quần tây đen và áo sơ mi lụa, cùng dáng vẻ lạnh lùng mực thước để dựng lên rào cản với anh. Thay vào đó nhìn cô vô cùng trẻ trung, thư giãn, và vô cùng gợi cảm trong mấy thứ đồ cũ kỹ thoải mái này. Cô có thân hình đẹp, dáng vẻ yêu kiều quý phái thể hiện trong từng bước đi làm bất cứ thứ gì cô mặc kể cả áo len thể thao cũ cũng tự nhiên trở nên thanh lịch. Anh biết cô và Diane cùng một độ tuổi, có nghĩa bây giờ cô đã ba mươi ba, nhưng vẻ tươi mát trên bộ mặt không trang điểm của cô làm cô trông trẻ hơn đến mười tuổi. Phong cách tự tin lãnh đạm của cô mà anh trông đợi đã biến mất, và anh nhận ra anh đã đặt cô trong tình thế bất lợi. Thích thú, anh nhìn lại cô lần nữa, ánh mắt anh nấn ná trên bộ ngực rõ ràng đang để trần dưới áo len, một màu hồng ấm áp hiện trên má cô làm anh ngạc nhiên và thêm khao khát.

“Anh xin lỗi về chuyện đêm qua,” anh nói ngắn gọn. “Ít nhất, về những điều anh nói. Anh không xin lỗi vì đã hôn em, hay vì anh đã gần như lên giường với em.”

Sarah nhìn lảng đi, không thể nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của anh. “Em hiểu. Chúng ta cùng__”

“Đau buồn. Anh biết.” Anh mỉm cười mờ ám khi ngắt lời cô. “Nhưng đau buồn hay không, anh hôn em lần thứ hai là do anh muốn hôn em. Anh thích nhìn em, đưa em ra ngoài ăn tối, nếu em tha thứ cho những điều anh đã nói.”

Sarah liếm môi. Một phần con người cô muốn nhảy lên túm ngay lấy cơ hội này, hay bất cứ cơ hội nào được ở cùng anh, nhưng phần khác lại đang bảo cô hãy cẩn trọng nếu không sẽ bị đau đớn. “Em không nghĩ đó là ý hay,” rốt cuộc cô nói, từng tiếng rời rạc thoát khỏi cổ họng khô ran của cô. “Diane...Diane sẽ luôn ở trong ký ức em.”

Đôi mắt anh tối đi khi nỗi đau ập vào anh. “Và trong ký ức anh. Nhưng anh không thể nằm xuống và chết cùng cô ấy; anh phải sống tiếp. Anh bị em lôi cuốn, và anh nói trước với em là anh sẽ không lùi bước đâu.” Anh đưa một bàn tay run rẩy kích động lên vuốt tóc, làm rối lộn tóc vẫn thường rũ xuống trán. “Quý thật, anh không biết,” anh cao giọng vẻ bối rối, “Nhưng đêm qua là lần đầu tiên anh có thể nói về gia đình anh. Em biết cô ấy và bọn trẻ, và em hiểu. Nỗi đau đó đã từng bị chôn chặt trong lòng anh, và giờ anh có thể nói với em về nó. Làm ơn, Sarah, em đã là bạn của Diane. Bây giờ hãy là bạn của anh.”

Cô ghen lời, nhìn chằm chằm vào anh đau đớn. Cái gì làm người đàn ông thép cô đã yêu nhiều năm nay tới cầu khẩn cô ban cho anh tình bạn, phải chăng vì anh cảm thấy anh có thể nói với cô về người vợ đã khuất của anh. Lần đầu tiên cô cảm thấy phần nộ với Diane, phần nộ khi thấy ảnh hưởng của Diane với Rome vẫn không hề mất đi mặc dù cô ấy đã không còn nữa. Nhưng làm sao cô có thể nói không với anh, khi anh nhìn cô với sự tuyệt vọng căng thẳng trên nét mặt anh? Làm sao cô có thể nói không với anh mà không quan tâm tới điều anh cầu xin cô? Sự thật hiển nhiên là cô không thể từ chối anh bất cứ điều gì.

“Được ạ,” Cô thầm thì.

Anh ngồi đó trong một lúc; để cho những lời của cô thấm vào rồi nhắm mắt vào thấy nhẹ cả lòng. Nếu cô từ chối thì sao? Bằng cách nào đó anh không hiểu nổi, đây là điều vô cùng quan trọng với anh vì cô đã không xua đuổi anh. Cô là mối dây liên hệ với quá khứ của anh và Diane, còn nhiều hơn thế, đêm trước rốt cuộc anh đã phá vỡ được lớp băng bao phủ cô và nhận ra cô không hề lạnh lùng. Anh muốn làm thế một lần nữa. Ý nghĩ đưa cô tới với đam mê làm ngắt quãng hơi thở của anh và làm nơi thất lạc anh trở nên nặng nề.

Để dứt tâm trí khỏi niềm ham muốn đang lớn dần trong người, anh nhìn quanh phòng và lại bị ngạc nhiên. Không hề có sự hiện diện của kính hay chrome, chỉ có những đồ vải ấm cúng và màu sắc nhẹ nhàng. Tất cả đồ đạc của cô đều vững chãi và được bọc đệm dày, thật mời gọi cho một cơ thể mệt mỏi. Anh muốn nằm ườn trên ghế sofa của cô, chiếc ghế có vẻ đủ dài để chân anh duỗi được thoải mái, và xem một trận bóng chày trên TV trong khi lười biếng nhai bỏng

ngô mạn cho nổ lộp bộp thật kêu trong miệng, cùng một lon bia lạnh trong tay. Căn phòng thật dễ chịu, thật ấm cúng. Đây là nơi cô thả tóc xuống, thật vậy, anh nghĩ, hài lòng quan sát mái tóc sáng rồi bời của cô. Khi cô cuộn nó lên thật chặt sau gáy để đi làm, cô đã chải thẳng những lọn quăn, nhưng bây giờ anh có thể thấy tóc cô không phải là loại tóc thẳng đuột. Sức nặng của nó kéo các lọn tóc duỗi ra, nhưng ở phần đuôi lại có xu hướng quăn lại loăn xoăn lúc lắc theo bước chân. Và tóc cô rất sáng màu, thật đáng kinh ngạc.

“Anh thích căn phòng này,” anh nói, mắt nhìn vào cô.

Sarah nhìn quanh bồn chồn, biết rõ cô đã bị phơi trần trong chính cái không gian mà cô đã dựng nên cho hang ổ riêng của cô. Nơi đây cô đã xây nên một tổ ấm mang lại cho cô sự ấm áp và an toàn mà cô đã khao khát và từng bị thiếu trong suốt cuộc đời. Cô lớn lên trong một gia đình đã cung cấp cho cô đầy đủ về vật chất, nhưng lại bỏ cô trong giá lạnh không tình yêu thương. Ngôi nhà không khiếm khuyết gì, và được “hoàn thiện” một cách hoàn hảo bởi một nhà thiết kế nội thất đắt giá, nhưng sự lạnh giá của nó làm Sarah rùng mình, và cô đã bịa ra những lý do chính đáng, mặc dù lúc đó cô chỉ là một cô gái vị thành niên sắp vào trung học, để thoát khỏi nó. Cái lạnh giá toát ra từ sự thù địch của người đàn ông và người đàn bà cùng sống ở đó, mỗi người đều quá cay đắng vì bị mắc vào cuộc hôn nhân không tình yêu nên chẳng có sự ấm áp cũng như tiếng cười nào cho đứa trẻ vô tội bị bắt phải cáng đáng vai trò như một sợi xích để buộc họ lại với nhau. Khi cuối cùng họ cũng ly hôn, chỉ vài tuần sau khi Sarah vào trung học, đã giải thoát cho cả ba người cùng ở trong nhà. Chưa bao giờ gần gũi với bố mẹ, từ lúc đó Sarah lại càng rời xa họ hơn. Mẹ cô đã cưới người khác và sống ở Bermuda; bố cô cũng lấy vợ nữa, chuyển tới ở Seattle, và bây giờ, khi đã năm mươi bảy tuổi, là một ông bố yêu thương hết mực cậu con trai sáu tuổi.

Hình mẫu một gia đình đầy tình thương yêu Sarah từng biết chính là gia đình Diane, đầu tiên là gia đình của bố mẹ Diane, sau đó là gia đình mà cô và Rome tạo dựng nên. Diane đã có được một món quà trời cho đó là vẻ hồn hậu đáng yêu toát lên từ cô, tình cảm ấm áp dạt dào của tình yêu thương đã thu hút mọi người đến với cô. Với Diane, Sarah đã cười vui và đùa bỡn, và được làm tất cả những điều bình thường mà một cô bé trong tuổi dậy thì sẽ làm. Nhưng bây giờ Diane đã đi xa. Ít nhất, Sarah đau đớn nghĩ, Diane mất đi mà không bao giờ biết bạn thân nhất của cô đã yêu chồng cô.

Đột ngột cô thu người lại và ôm lấy gối. “Em xin lỗi. Anh có muốn uống gì không?”

Một lon bia lạnh, anh nghĩ. Và bỏng ngô mạn. Anh cựa với tất cả những gì anh có là Sarah không phải một người thích bia, nhưng anh có thể hình dung hình ảnh cô nằm cuộn tròn bên cạnh anh, hóp từng ngụm nước ngọt và vọc tay vào tô bỏng ngô. Cô sẽ không nói chuyện trong thời gian trận đấu diễn ra, nhưng suốt chương trình quảng cáo không có gì ngăn cản anh ngửa đầu cô ra và hôn cô thật chậm rãi, nếm vị mạn trên môi cô. Tới khi trận đấu kết thúc khi anh đã phát điên lên vì cô, anh sẽ cùng cô ngay lúc đó trên ghế sofa, hay có thể ngay trên tấm thảm đặt trước TV.

Sarah bút rút xoay trở, tự hỏi tại sao anh lại nhìn cô chăm chú như vậy. Một bàn tay cô áp lên má, ngẫm nghĩ không biết cô có thể chuồn nhanh vào phòng ngủ để trang điểm sơ một chút không, mặc dù ít thôi nhưng còn hơn là không làm gì.

“Anh không hy vọng em có bia chứ?” anh nhẹ nhàng hỏi, không rời mắt khỏi cô.

Bất chấp chính mình, cô cười khẽ vì câu hỏi. Cô chưa bao giờ mua bia trong đời; tất cả những gì cô biết về nó chỉ là những mẫu quảng cáo vui vẻ trên TV. “Không, anh không may rồi. Lựa chọn của anh được giới hạn ở nước uống có ga, nước lọc, chè hoặc sữa.”

Lông mày anh nhướng lên. “Không có cồn à?”

“Em không phải là tuýp người hay nhậu nhẹt. Cơ thể em không chịu được. Em đã biết từ thời trung học em là người có tử lượng thấp nhất thế giới.”

Khi cô mỉm cười, mặt cô sáng bừng lên tràn đầy sinh khí làm anh như ngừng thở. Anh vặn vẹo người không thoải mái. Quáai quý! Cô làm cái gì cũng khiến anh nghĩ đến tình dục.

“Anh nghĩ anh sẽ bỏ qua đồ uống, nếu em mời anh ăn tối?” Lông mày anh nhướng lên dò hỏi.

Sarah lún sâu hơn vào trong ghế bành, cảm thấy mềm lòng với tốc độ anh lạm dụng để tiến tới trong mối quan hệ mới mẻ của họ. Làm thế nào cô mời anh ăn tối được bây giờ? Chiều đã muộn rồi và cô không mua thêm đồ ăn dự trữ. Bữa ăn bổ dưỡng nhất mà cô có thể mời anh bây giờ là bánh sandwich bơ lạc, và Rome không có vẻ là người thích bơ lạc. Anh thích ăn gì đây? Cô điên cuồng cố lục tìm trong trí nhớ loại đồ ăn mà Diane thường hay nấu, nhưng Diane hoàn toàn là một tai họa trong nghệ thuật ẩm thực, tất cả những nỗ lực của cô chỉ giới hạn trong những món đơn giản, và nó chỉ đáp ứng đủ nhu cầu ăn uống chứ không phải là những món làm cho mọi người khoái khẩu. Sarah là một đầu bếp giỏi, nhưng chẳng làm gì được gì nhiều với một ổ bánh mì dỏ và một hũ bơ lạc.

Cuối cùng cô ngửa tay vô vọng. “Chạn bếp của em không hoàn toàn trống rỗng, nhưng chúng là những thứ cuối cùng anh sẽ chọn. Em có thể mời anh bữa tối, nhưng sẽ muộn đấy, vì em sẽ phải đi mua đồ ăn trước đây.”

Tính bộc trực của cô làm anh hài lòng, và anh bật cười, một nụ cười thật sự làm ánh sáng nhảy múa trong đôi mắt sẫm màu của anh. Sarah ghen thở. Chắc chắn anh không phải người đẹp trai, nhưng khi anh cười, Rome Matthews có thể mê hoặc cả chim chóc ngã nhào khỏi cành cây. Tiếng cười trầm trầm mượt như nhung làm cô tim cô nhói lên, làm cô nghĩ đến cảnh nằm uể oải trên giường với anh trong đêm, khi vừa tan cuộc ái ân. Họ sẽ nói chuyện, và giọng anh ve vuốt cô, những âm thanh trầm trầm rung lên từ trong cuống họng anh làm cô cảm thấy an toàn và được bảo vệ.

“Thay vào đó, tại sao anh lại không đưa em đi ăn nhĩ?” anh mời mọc, và đột nhiên Sarah nhận

ra anh đã lập kế hoạch ngay từ đầu, nhưng vẫn muốn trêu đùa với cô trước .

“Cũng được,” cô nhẹ nhàng chấp nhận. “Anh định sẽ ăn gì?”

“Thịt nướng! Nếu chúng ta không thể tìm thấy miếng thịt nướng lớn nhất thế giới ở Texas, thì sẽ chẳng thể tìm thấy chúng ở bất cứ đâu. Thêm nữa, hôm nay anh không ăn trưa,” anh thú nhận.

Vì anh quá đói nên họ đi ăn tối ngay từ khi còn sớm. Sarah ngồi đối diện với anh và nhai miếng thịt nướng của cô mà chẳng thấy mùi vị gì , tâm trí cô còn mãi để vào Rome và từng sắc thái trên nét mặt anh, từng lời anh thốt ra. Cô cảm thấy choáng váng trước biến chuyển nhanh chóng của sự việc; cô đơn giản không thể tin được cô đang ngồi ăn tối với anh, nói chuyện bình thường với anh, tưởng chừng như quãng thời gian dang dở, đau đớn trong vòng tay anh đêm qua chưa bao giờ có thực. Cô đã được mời ăn tối hàng trăm lần trước đây, nhưng luôn là những ngời đàn ông không thể làm lung lay lớp vỏ lãnh đạm của cô. Cô chẳng lãnh đạm chút nào với Rome: cô cảm thấy như bị lộ trần, cho dù thái độ bình tĩnh của cô vẫn che giấu được tình cảm mềm yếu trong lòng. Nhưng những đầu dây thần kinh cô đang run rẩy, và nhịp tim đập dồn dập.

Mặc dù vậy, cô vẫn cố kiềm chế để chuyện trò bình thường, và có thể dễ đoán, chủ đề câu chuyện lại trở về vấn đề công việc. Sếp của Sarah, Ông Graham, là phó chủ tịch thứ nhất , trên danh nghĩa là cấp trên của Rome, nhưng không còn là điều bí mật khi Ông Edwards, Chủ tịch hội đồng quản trị về hưu, Henry Graham sẽ không phải là ứng cử viên cho chức vụ này. Rome trẻ hơn, nhưng anh lại là một nhà chiến lược tài ba, và anh rất thông hiểu mọi phương diện của công ty. Sarah nghĩ anh phù hợp một cách hoàn hảo với một vị trí quyền lực cao cấp; anh có tính cách mạnh mẽ, trí thông minh, uy tín, những đức tính cần thiết để điều hành công việc. Trong nhiều năm cô biết anh, cô chỉ thấy anh mất bình tĩnh một lần trong lúc làm việc, chỉ có thể mà làm mọi người chạy nhốn nháo tìm cách tránh né. Anh nóng tính, nhưng thường kiềm chế được. Điều đó làm cô ngạc nhiên gấp đôi khi anh mất bình tĩnh với cô đêm trước, mà cô có chộc tức gì anh đâu.

Lúc đầu Rome hơi cứng nhắc, dường như thận trọng không muốn nói nhiều với cô, nhưng thời gian trôi qua, anh trở nên thoải mái với cô, người anh nghiêng về phía trước dựa vào thành bàn tỏ vẻ thích thú, ánh mắt anh không rời khuôn mặt cô. Như thường lệ, Sarah không tự nguyện bày tỏ quan điểm, nhưng cô là người tinh ý khác thường, và nhiều năm tập trung vào công việc khiến cho cô có nhiều hiểu biết sâu sắc về những chính sách không được viết ra trong cơ cấu tổ chức, và khả năng cùng khiếm khuyết của những người cô làm việc cùng. Sự cảnh giác thường lệ với Rome không còn nữa, sự tỉnh táo của cô cũng bị xóa sạch. Cô đơn giản đang đáp ứng với anh trên mọi cấp độ, quá hạnh phúc được cùng anh để có thể nghĩ đến việc che chắn cho mình. Khuôn mặt cô, thường xa vắng và khép kín, trở nên sống động dưới ánh nhìn quan sát của anh, và đôi mắt xanh lục như nước sông Nile không còn vẻ u tối mà trở nên lấp lánh vì sự hấp dẫn của anh.

Câu chuyện không ngắt quãng khi anh lái xe đưa cô về, và họ quá mải mê đến nỗi khi anh ngừng xe trước cửa căn hộ của cô, họ vẫn nán lại trong xe giống như những cô cậu học sinh đang miễn cưỡng kết thúc buổi hẹn hò, hơn là vào trong nhà uống cà phê để kết thúc buổi tối như người lớn. Ánh đèn đường chiếu vào trong xe như những dải ánh sáng bạc, làm biến mất tất cả màu sắc trừ màu đen của tóc anh cùng mắt anh và màu vàng sáng rực của tóc cô. Cô như trôi bồng bềnh trong ánh trăng nhân tạo phát ra từ những ngọn đèn đường, giọng nói trầm của cô như mềm mại hơn trong bóng tối.

Rome đột nhiên đưa tay cầm lấy tay cô. “Anh thích như thế này. Nó có vẻ như vĩnh viễn kể từ khi anh có khả năng nói chuyện với một phụ nữ. Anh không hề có một mối quan hệ với một phụ nữ nào từ khi Diane chết. Anh không nói đến tình dục,” anh bình tĩnh phân trần. “Anh đang nói đến khả năng làm bạn với một phụ nữ, nói chuyện với cô ấy và tận hưởng sự bầu bạn của cô ấy, và thư giãn với cô ấy. Anh nghĩ anh mong mỗi điều ấy nhất. Đêm nay...phải, rất tuyệt. Cảm ơn em.”

Sarah lật lại bàn tay đang nằm trong tay anh và xiết nhẹ những ngón tay anh. “Đây là chính là điều mà bạn bè cho nhau mà.”

Anh đi cùng cô lên căn hộ của cô. Sarah mở khóa cửa và đẩy cánh cửa rộng ra, với tay vào bên trong bật đèn rồi quay lại nhìn lên mặt Rome lần nữa. Nụ cười của cô hơi buồn, vì cô ghét đêm nay kết thúc. Nó đã là, như phần còn thiếu của một vở kịch, một trong những thời khắc đẹp nhất trong cuộc đời cô. “Chúc anh ngủ ngon. Tối nay rất vui.” Còn hơn là vui. Là thiên đường.

“Chúc ngủ ngon.” Nhưng anh không đi. Thay vào đó anh đứng ngay ngưỡng cửa, chặn đường cô. Anh đưa tay lên vuốt ve má cô bằng ngón tay trỏ, rồi lướt bàn tay xuống ôm lấy cằm cô trong lòng bàn tay. Anh nghiêng người về phía cô, và Sarah thấy yếu ớt khó mà kháng cự nổi, mắt cô mở to khi niềm vui thích lan tỏa khắp người như lên cơn sốt. Anh sắp hôn cô nữa. Nhẹ nhàng miêng anh chạm lên miêng cô, đôi môi dịu dàng và thành thạo lướt trên miêng cô đang hé ra để thở. Vị ấm của anh tràn ngập cô, lông mi Sarah chớp chớp rồi chậm chậm khép lại. Cô thở nhẹ, dung đưa trong vòng tay anh; anh không cần sự khích lệ nào hơn thế. Hai cánh tay anh khóa chặt quanh cô, anh nâng cô lên dựa vào ngực anh và thật chậm rãi, anh hôn cô sâu hơn, như đang e ngại anh quá nhanh với cô, và cho cô có thêm thời gian để cô có thể chấp nhận hay từ chối những cử chỉ tiếp theo.

Chẳng có câu hỏi nào được đưa ra để từ chối anh. Ý nghĩ sẽ từ chối Rome chưa bao giờ tồn tại trong đầu cô. Cô cảm thấy sức nóng của cơ thể anh đốt cháy cô qua những lớp quần áo giữa hai người, và sự ấm áp kéo cô vào gần anh hơn nữa. Cô quấn hai cánh tay quanh cổ anh và hăm hờ đón nhận sự xâm nhập sâu hơn của lưỡi anh. Sự ham muốn rất trần tục lan tỏa trong cô, và cô muốn áp sát vào anh hơn nữa, từng phần cơ thể cô muốn được khít khao với cơ thể anh để da thịt anh là của cô.

Hai bàn tay anh bôn chồn cử động trên lưng cô như muốn tìm kiếm nhiều hơn nhưng bị hạn chế bởi sự kìm nén của chính anh. Cảm thấy cô sẽ được an toàn với anh, Sarah hôn anh với sự

đói khát không che đậy, không quan tâm anh có thể nhìn thấu tâm can cô và biết được sức hút của anh với cô không chỉ là do tình dục. Nhưng làm tình với anh cũng sẽ rất tuyệt, cô choáng váng nghĩ, bám lấy anh. Rõ ràng anh có nhiều kinh nghiệm qua cách anh dịu dàng chạm vào cô, cách anh nhàn nhã vuốt ve cô trong khi vẫn tăng dần áp lực. Nếu anh đưa cô lên giường với anh bây giờ, cô sẽ theo anh ngay không một lời thì thầm phản đối.

Nhưng miệng anh đã rời khỏi miệng cô, cho dù anh thở dài nuối tiếc và dựa trán anh vào trán cô một lúc trước khi ngẩng lên gỡ hai cánh tay cô đang vòng quanh cổ anh, rồi tách cô ra khỏi anh. “Bây giờ mới thực sự là lời chúc ngủ ngon. Anh sẽ rơi vào tình trạng rất tồi tệ nếu anh tiếp tục, nên anh sẽ dừng ở đây thôi. Anh sẽ gặp em vào sáng thứ Hai, ở chỗ làm.”

Sarah nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, dùng nó bọc quanh cô như một cái kén, và cô cố gắng che giấu hơi thở ngắt quãng của mình. Cơ thể cô có cảm giác như bị phản bội, nhưng anh nói đúng: họ phải dừng ở đây, nếu không sẽ không dừng được. “Vâng. Chúc anh ngủ ngon.” Cô nói rồi bước luôn vào căn hộ của cô và lặng lẽ đóng cửa lại.

Rome trở ra xe, nhưng anh ngồi trong xe một lúc lâu rồi mới nổ máy lái đi. Không, cô không hề lạnh lùng chút nào như cô vẫn thể hiện và thái độ của Nữ hoàng băng giá mà cô luôn sử dụng cũng biến mất. Anh không muốn rời cô, và tất cả giác quan của anh gào lên đòi hỏi sự an ủi anh tìm được trên cơ thể mềm mại, ấm áp của cô, nhưng điều làm anh bất ngờ nhất khi anh cảm thấy không thể có cô một cách bình thường như anh vẫn có những người phụ nữ khác trong hai năm qua. Cô là bạn của Diane, và Diane yêu mến cô, lương tâm của anh không cho phép anh đối xử với cô như một công cụ thỏa mãn tình dục. Bên cạnh đó, anh thật sự thích thú được ngồi ăn tối với cô. Cô có một sự hài hước sắc bén đáng ngạc nhiên, và khi cô không cảm thấy căng thẳng thì cô thực sự rất đáng yêu, với đôi mắt lấp lánh sáng và cái miệng mềm mại cong lên khi cười..

Và khi cô hôn anh, cô hôn giống như cô chỉ để dành cho anh. Sự đáp ứng vô điều kiện của cô với anh làm anh gần như vượt khỏi giới hạn của sự kiềm chế, cảm giác đôi hông mềm của cô áp vào anh đủ để làm anh quên hết mọi sự trên đời trừ thân hình phụ nữ ấm áp trong vòng tay. Chẳng những thu hẹp khoảng cách để trở thành thân thiết hơn, sự thích thú xác thịt của anh với cô trong nhiều năm càng mãnh liệt hơn mỗi lần anh thấy cô. Anh từng thấy mái tóc dài vàng nhạt của cô tỏa sáng quanh vai cô như vầng hào quang, và lúc này anh muốn thấy nó tỏa tung trên gối khi cô nằm đó chờ anh, muốn thấy thân hình trần truồng mảnh dẻ, duyên dáng của cô, muốn thấy miệng cô sưng mọng và đôi môi phụng phịu mọng lên vì những cái hôn của anh. Cảm giác sở hữu cồn lên làm anh nghiến chặt hai hàm răng, và anh nghĩ anh phải lập tức chui vào vò sen xả nước thật lạnh lên người mới mong hòng ngủ được đêm nay. Chúa ơi, nếu anh ở lại với cô, thì có lẽ bây giờ anh đã thư giãn và đang lơ mơ sắp ngủ, chứ không phải là đang chịu đựng sự tra tấn thể xác như thế này.

Nhưng cô không phải chỉ là một người đàn bà vô danh nào đó. Anh không thể sử dụng cô và sau đó vứt sang bên. Không phải chỉ do họ cùng làm việc với nhau, mà còn do anh muốn ở cô nhiều hơn thế. Một lần qua đêm với cô là không đủ với anh; anh muốn khám phá tất cả bí mật

của cô, rùng mình hết lần này đến lần khác với sự tan chảy ngọt ngào, nóng bỏng của cô trong anh. Anh đang nghĩ đến việc làm một chuyến phiêu lưu tình cảm với cô, và ngạc nhiên khi bất ngờ phát hiện ra chính mình đang phân vân không hiểu một chuyến phiêu lưu có đủ làm anh thỏa mãn không. Anh muốn biết tất cả về cô, anh muốn đập tan sự kiềm chế lạnh lùng của cô và học được tất cả mọi điều để mang lại niềm vui cho cô. Anh đã phiêu bạt quá lâu rồi và lúc này anh cần Sarah nhiều hơn anh có thể nhận thức được.

Anh đột ngột hiểu rõ, không phải chỉ là xác thịt. Anh có thể nói chuyện với cô; cô rất thông minh, vui vẻ, nhưng còn một phần thưởng lớn hơn cho anh đó là anh không phải nói chuyện với cô, vì cô có một sự thanh thản thiên phú làm cho sự yên lặng cũng có ý nghĩa. Bất cứ lúc nào anh nhìn vào bóng râm mát rượi trong đôi mắt xanh kỳ lạ của cô, anh đều có cảm giác cô hiểu thấu mọi chuyện mà không cần anh phải nói lời nào.

Nhưng cô là một phụ nữ tận tụy với sự nghiệp; nhiều năm qua cô đã cho thấy rõ cô tự mình làm mọi việc rất tốt, cảm ơn, mà không cần một người đàn ông làm phức tạp cuộc đời cô. Cô có thể bác bỏ bất cứ lời chỉ bảo nghiêm túc nào của anh, do đó anh phải đối xử với cô thật nhẹ nhàng, tự nhiên, để cô quen với sự có mặt của anh. Mặc dù thế, anh không chắc anh có khả năng đối xử nhẹ nhàng với cô những lúc cô lọt vào vòng tay anh và đáp trả những cái hôn của anh nồng nàn đến vậy. Anh chỉ muốn ném cô lên giường và hôn cô từ đầu xuống chân, chiêu đãi các giác quan của anh bằng cơ thể mượt mà tràn đầy nữ tính của cô. Nhưng cô sẽ nói gì?

Có thể cô sẽ từ chối một đề nghị tình cảm không đi đến đâu. Xét cho cùng, cô là một phụ nữ hiện đại, trưởng thành; nếu sự hưởng ứng của cô với anh là một cái gì đó không thể bỏ qua được, cô sẽ mong muốn có quan hệ tình dục với anh, nhưng anh đã biết cô qua những lúc làm việc với cô, cô sẽ không để mối quan hệ cá nhân dính dáng đến công việc. Đó là một cản trở cho anh, nhưng anh nghĩ anh có thể thuyết phục được cô. Anh sẽ rất chậm rãi với cô, không thúc giục, để cô bỏ dần những tất cả hàng rào phòng thủ của cô. Anh không thể giải thích tại sao, nhưng anh cảm giác rằng cô cảnh giác với anh, nơi tận cùng lòng cô nơi mà anh không thể thấy được. Có thể cô cảnh giác với tất cả giới mày râu. Diane đã từng thỉnh thoảng lớn tiếng ngạc nhiên hình như Sarah yêu người đã có vợ và bị anh ta hoàn toàn mê hoặc.

Đó là một sự nguy trang rất tốt cho bản chất dễ bị tổn thương của cô, và lấy làm lạ thẳng ngực nào ngu đến nỗi đã có được sắc đẹp rực rỡ đến vậy trên giường mà còn để vuột khỏi tay.

Sarah không mong nghe tiếng anh lần nữa cho đến thứ Hai, nên khi cô trả lời điện thoại chiều hôm sau và nghe thấy giọng anh, một cái rùng mình vui thích ngấm lên trong cô. Trước khi cô có thể nói gì nhiều hơn câu hello, anh đã ngắt ngang lời chào của cô.

“Sarah, Henry đã bị một cơn đau tim, rất nặng.”

Kinh ngạc, Sarah xuýt đánh rơi điện thoại và cô nắm chặt hơn để giữ nó. Ông chủ của cô chưa bao giờ có vẻ là kiểu người bị gục vì đau tim. Ông là một người đàn ông nhỏ bé, gầy nhưng khỏe mạnh, hoạt bát. Ông là một tay chơi golf đầy đam mê, chạy bộ hàng ngày và trong trí nhớ

của Sarah, ông bao giờ cũng ăn uống có chừng mực. Ông không phải là người năng nổ như Rome, nhưng Sarah thích ông. “Ông ấy sẽ sống chứ?” cuối cùng cô lặng lẽ hỏi đúng điểm mấu chốt nhất.

“Gần như vậy. Vợ ông gọi cho anh; Bây giờ anh đang ở bệnh viện.” Ai đó bên cạnh đang nói gì đó với anh, và Rome nói, “Cầm máy chờ anh chút nhé.” Anh dùng tay che điện thoại, làm cô chỉ nghe thấy những âm thanh nghèn nghẹt lờ mờ. Rồi anh quay lại nói với cô, giọng anh nhanh hơn. “Ông ấy mang một số báo cáo về nhà để làm việc trong mấy ngày nghỉ này, và bọn anh sẽ cần những báo cáo đó sáng thứ Hai. Em có thể đến nhà ông ấy lấy chúng không? Người giúp việc sẽ mở cửa cho em.”

“Vâng, tất nhiên” cô đồng ý ngay. “Anh cần báo cáo nào?”

“Bảng kê tài chính của Sterne, và mẫu đề án phát triển. Nghe đây, em mở cặp của ông ấy và lấy tất cả những gì em nghĩ chúng ta sẽ cần. Anh sẽ gặp em vào buổi sáng.”

“Nhưng ông ấy đang nằm ở bệnh viện nào_?” Sarah vừa mới bắt đầu hỏi đã bị ngắt máy. Sáng mai cô sẽ biết rõ hơn, và có lẽ sẽ nhiều hơn là “gần như vậy.” Lo lắng vì tình trạng bệnh tật của ông chủ, cô nhanh nhẹn chải đầu rồi lái đến nhà ông. Như được hướng dẫn trước, người giúp việc mở cửa cho cô vào, và người đàn bà nhỏ bé kể cho Sarah nghe chi tiết. Ông Graham cảm thấy bình thường sáng nay, và đã chơi qua 9 lỗ golf. Sau bữa trưa, ông bắt đầu phàn nàn vì những cơn đau ở cánh tay trái, rồi bất ngờ ngã quỵ xuống.

“Nó có thể đến bất cứ lúc nào,” bà giúp việc nghiêm nghị nói, lắc đầu. “Cô sẽ không bao giờ nhận biết được.”

“Không, không thể,” Sarah đồng ý.

Vào buổi sáng hôm sau, cô được gọi tới gặp Ông Edwards tại văn phòng ông, trước khi Sarah nhận ra cơn đau tim của Ông Gresham có thể ảnh hưởng trầm trọng đến công việc của cô. Rome cũng có mặt ở đó, đôi mắt sẫm màu của anh tỏ vẻ quan tâm khi anh nhìn theo cô.

Sarah liếc nhanh anh, rùng mình khi nghĩ đến cách anh hôn cô, rồi nhanh chóng nhìn lảng sang chỗ khác. Cô không thể vừa nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh vừa tập trung vào công việc, điều đó quá sức cô. Dù cô có phải chịu áp lực nhiều như thế nào, cô vẫn luôn thực hiện đầy đủ mọi công việc của cô; nên cô rất bối rối khi nhận ra Rome có thể làm cô mất thăng bằng chỉ với một cái nhìn.

“Mời cô ngồi xuống, Sarah,” Ông Edwards mời, đôi mắt sắc sảo của ông nhìn cô ân cần. Cô vẫn luôn hòa nhã với Ông Edwards, nhưng ông chưa bao giờ gọi cô đến gặp. Cô ngồi xuống, bình tĩnh khoanh hai tay để trong lòng.

“Henry sẽ không trở lại làm việc nữa,” Ông Edwards nhẹ nhàng nói. “Tôi vừa nói chuyện riêng

với bác sỹ của ông ấy. Nếu ông ấy không phải làm việc căng thẳng, tránh áp lực, và không bị một cơn đau tim nữa, ông ấy có thể sống nhiều năm, nhưng ông ấy không còn khả năng làm việc nữa. Ông ấy sẽ được nghỉ hưu sớm. Rome đang được đưa lên làm phó chủ tịch cao cấp.’

Sarah mạo hiểm liếc nhanh Rome một lần nữa, thấy anh vẫn đang quan sát cô một cách nóng nảy. Anh ngồi trên ghế nghiêng người về phía trước và uớm lời, “Anh không thể thuê em làm thư ký của anh. Kali đã là thư ký của anh trong nhiều năm, và tất nhiên cô ấy cũng chuyển theo anh.”

Điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Sarah nhìn anh cười dịu dàng, nụ cười như làm tan nát lòng anh, làm hai bàn tay anh đột nhiên xiết lại. Cô không mong làm thư ký của anh; vì cô sẽ chẳng làm được việc gì. Cô đơn giản chỉ không thể làm việc quá gần anh, ngày này qua ngày khác. Thỉnh thoảng nhìn thấy anh cũng đủ với cô rồi. “Vâng, tất nhiên. Tôi sẽ tìm việc mới ngay thôi!”

“Lạy chúa, không!” Ông Edwards nói, giật mình. “Không, đừng bao giờ nghĩ thế. Nhưng chúng tôi muốn cô lựa chọn. Tôi đang điều một người từ Montreal về để thay thế Rome, và thư ký của anh ấy không muốn chuyển theo. Nếu cô muốn công việc này, thì nó là của cô, và anh ấy sẵn sàng đồng ý. Còn nếu cô thích chuyển tới bộ phận khác thì chúng tôi sẽ theo ý cô. Cô đã làm nhiều việc có ích cho Spencer-Nyle trong nhiều năm, nên việc lựa chọn là của cô.”

Sarah đã nghĩ đến việc thay đổi, nhưng cô thật sự thích không khí làm việc khắc nghiệt của các văn phòng điều hành, nơi các quyết định ảnh hưởng đến hàng nghìn người. Sự thách thức làm cô vui thích, và mặc dù cô làm việc gần Rome, nhưng cường độ công việc cao sẽ giữ tâm trí cô không nghĩ đến anh suốt ngày được.

“Tôi thích làm thư ký của anh ấy,” sau cùng cô nghiêm túc đồng ý. “Tên anh ấy là gì?”

“Maxwell Conroy. Anh ấy điều hành văn phòng của chúng ta ở Montreal rất tuyệt. Tôi chắc anh ấy là người Anh.”

“Đúng vậy,” Rome xác nhận. Có lẽ Rome đã lấy hồ sơ cá nhân của Maxwell Conroy trong máy tính và ghi nhớ từng chữ trong đó.

“Tốt rồi,” Ông Edwards nói thật lòng, đứng lên và ra hiệu họ đã xong việc. Rome đi cùng Sarah ra khỏi cửa, nhưng không quay về hướng văn phòng anh. Anh theo sát phía sau khi cô bước vào phòng cô, và anh đóng cánh cửa đằng sau họ. Cảm thấy hoảng sợ một cách lố bịch, Sarah bước xa khỏi anh và tìm nơi trú ẩn phía sau bàn cô.

“Anh muốn em biết,” anh thì thầm, nghiêng người qua bàn và đưa mặt anh tới gần mặt cô, “Anh muốn em làm thư ký của anh một cách... khủng khiếp... nhưng những cảm xúc tầm thường trong anh nói với anh rằng anh sẽ chẳng làm được việc gì cho ra hồn. Anh là loại ông chủ chuyên quấy rầy thư ký của mình ngay trong phòng làm việc, nên vì lợi ích công ty, anh tin

rằng anh sẽ phải giữ Kali.”

Sarah nhìn chăm chăm vào anh, chìm đắm trong ánh mắt sâu thẳm thẳm của anh. “Em hiểu mà,’ cô thì thầm.

“Thật không?” anh đứng thẳng lên, nụ cười của anh đầy vẻ trêu chọc khi anh nhìn xuống cô. “Anh thì không chắc anh đã hiểu. Anh có thể hiểu nếu em giải thích rõ ràng hơn cho anh. Em sẽ đi ăn với anh tối nay chứ?”

Cô thường không hay hẹn hò vào những ngày làm việc trong tuần, khi mà cô không bao giờ biết cô có phải làm việc muộn hay không, nhưng khi Rome đã mời cô thì những sự cần trọng thường lệ của cô bay hết qua cửa sổ. “Vâng.” Cô không thể che giấu niềm vui trong mắt, làm anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc trước khi một lần nữa nghiêng xuống và hôn lên cô, mạnh mẽ.

“Anh sẽ đón em lúc tám giờ. Đi ăn đồ ăn Tàu được không?”

“Tuyệt vời. Em thích đồ ăn Tàu.”

Đôi tay cô run lên sau lúc anh đã ra ngoài trong khi cô cố làm nốt công việc giấy tờ thường ngày của cô. Điều này có vẻ giống một mối quan hệ nghiêm túc, và cô chẳng có cách nào quay lưng lại được, không có cách nào cô muốn cả. Cô nghĩ về Diane, và mắt cô nhắm lại một lúc. Cô sẽ chết thay cho Diane, nếu như cô có thể, nhưng chẳng ai có thể lựa chọn cái chết được. Lúc này Rome hoàn toàn tự do, một cách hợp pháp về thể xác nếu không kể đến mặt tình cảm, và bất cứ cơ hội nào có thể có được anh, cô sẽ tóm ngay lấy.

* * *

Rome đưa cô đi ăn tất cả các buổi tối trong tuần, trừ những hôm anh có lịch cùng ăn với khách để bàn công việc. Sarah chẳng lên kế hoạch gì cho tương lai của cô; cô chỉ đơn giản tận hưởng từng giây phút cô có với anh. Tự nhắc nhở mình anh chỉ đòi hỏi ở cô tình bạn, nên cô cố không nói bất cứ một điều gì hay làm bất cứ cử chỉ nào để anh có thể hiểu là cô đang ve vãn anh, mặc dù đôi lúc cô thấy rất khó để kìm lòng mình. Khi anh hôn cô tạm biệt, nụ hôn nhẹ nhàng của anh cứ nấn ná mãi như là anh không thể không bị thu hút bởi đôi môi mềm ẩm của cô, và nhanh chóng cô bị khóa trong vòng tay anh để anh hôn sâu hơn với tất cả sự tha thiết bị ức chế như của những cô cậu học trò. Nhưng chỉ thế không hơn; anh luôn rút lui trước khi một cử chỉ quá thân mật đẩy họ đi xa hơn, và Sarah coi đó có nghĩa là anh không có ý định coi mối quan hệ của họ là một mối quan hệ nghiêm túc để dẫn đến một cái gì đó thân thiết hơn. Anh có vẻ bằng lòng với những điều đang có; anh có tình bạn bè và những cuộc trò chuyện vui vẻ với cô, cũng như sự thoải mái khi chia sẻ cùng những mối quan tâm. Cô thì muốn nhiều hơn nữa; cô muốn có tất cả mọi thứ anh phải cho, nhưng có lẽ anh đã cho cô tất cả những gì anh có rồi. Có lẽ trong tâm trí anh, anh và Diane chưa bao giờ bị chia cắt, và bất cứ khi nào họ nói về cô ấy, cô chắc chắn nét mặt anh sẽ lại trở nên ảm đạm.

Một tuần sau khi Ông Graham bị lên cơn đau tim, Maxwell Conroy bay đến từ Montreal, anh là một người Anh cao lớn với giọng nói tiếng Anh đậm vẻ quý tộc, tóc vàng, và có đôi mắt xanh lục sắc sảo nhất, ranh mãnh nhất Sarah từng thấy. Anh còn hơn cả đẹp trai; anh có một vẻ đẹp kiểu quý tộc mà cho đến khi già anh vẫn làm phụ nữ choáng váng nhìn không rời mắt. Nếu như Sarah có khả năng để mắt đến ai khác ngoài Rome, cô có thể bị Maxwell Conroy cho rơi vào tròng ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng thực tế là anh chỉ nhận được của cô một nụ cười lịch sự xã giao, lãnh đạm.

Anh không để phí thời gian. Ngay khi có cơ hội ở một mình với Sarah anh đã mời cô đi ăn tối.

Cô nhìn lên anh ngạc nhiên, mắt tròn xoe. Không thể hiểu sai ý định của anh được, không thể khi đôi mắt anh rùng rục nhìn cô không che giấu ý nghĩ của anh. Cô cần môi; làm thế nào có thể từ chối anh mà không gây khó khăn cho mối quan hệ của họ ở nơi làm việc? Cô không muốn hứa hẹn gì, mặc dù vậy, vì Rome có thể rủ cô đi chơi bất cứ lúc nào. “Em không nghĩ đó là ý hay,” cuối cùng cô đành từ chối một cách hòa nhã. “Chúng ta cùng làm việc với nhau, và anh biết đấy, mặc dù không có quy định nào rõ ràng của công ty về chuyện hẹn hò giữa nhân viên, nhưng nói chung là không nên với người cùng phòng.”

“Anh cũng biết là chẳng ai quan tâm đến việc đó.”

Cô thở sâu. “Em đang gặp một người khác rồi.”

“Anh ta có phản đối không?” Maxwell hỏi, và Sarah cười khẽ.

“Có thể không đâu,” cô thú nhận, tiếng cười của cô chỉ như tiếng vọng của nỗi đau đang hiển hiện trong đôi mắt xanh dịu dàng của cô, đôi mắt như bị bóng tối che phủ.

“Thế thì anh ta là thằng ngốc,” Maxwell thầm thì, nhìn xuống mái tóc vàng óng, tết chặt thành bím trên đầu cô. “Nếu em quyết định cho người nào khác một cơ hội, thì hãy để anh là người đầu tiên được biết nhé.”

“Vâng, nhất định.” Trong một khoảnh khắc, cô soi vào ánh mắt ấm áp, sâu thẳm của anh.

Thật thà mà nói, cô bị Maxwell hấp dẫn nhiều hơn bất kỳ người đàn ông nào khác cô gặp trong đời, ngoại trừ Rome. Ngay khi gặp cô đã thích Maxwell, và cảm thấy thoải mái với anh một cách hiếm hoi, cô cảm giác anh nhận thức được những ranh giới cô đặt ra và sẽ nghiêm túc tuân thủ nó đến lúc cô cho phép anh vượt qua.

Chiều hôm đó, Rome và Maxwell cùng nán lại trên hành lang trước khi ra về, cuộc tranh luận đang đến hồi kết thì Sarah bước ra khóa cửa phòng cô và chào họ khi cô đi ngang, cẩn thận

không nhìn về phía Rome.

Maxwell quay lại để có thể nhìn cô khi cô đi dọc hành lang, đôi mắt lấp lánh của anh nheo lại thích thú. Ánh mắt tối sầm của Rome sắc nhọn, và anh cũng quay lại nhìn theo Sarah, chú ý đến vẻ yếu đuối của cô khi bước, đến cách cái chân váy quăn rũ quanh đôi chân mỹ miều của cô. Anh không thích cái kiểu Maxwell nhìn cô, như một con mèo thích thú tìm hiểu xem con chim hoàng yến này sẽ đóng vai trò gì trong bữa ăn của nó, và cơn tức giận nổi cồn trong lòng anh.

“Cô ấy là một phụ nữ rất xinh,” anh bình luận, thăm dò thái độ của Maxwell, và mọi dây thần kinh trong mình anh căng lên chờ câu trả lời của anh ta.

Maxwell quăng cho anh một cái nhìn ngờ vực. “Xinh? Phải nói là cô ấy vô cùng đẹp. Cô ấy quá tinh tế, quá tự chủ, đến nỗi anh phải nhìn kỹ mới thấy hết sự thanh khiết và cổ điển của khuôn mặt cô ấy.”

Rome đã từng nhìn thấy khuôn mặt cô sáng rõ vì thích thú, môi cô mọng lên vì những cái hôn của anh, đôi môi nhìn như muốn cầu xin được hôn nữa. Anh đang đến với cô bằng những nhịp điệu chậm rãi đầy dần vật, chờ cô tỏ dấu hiệu chán nản vì phải kết thúc những buổi tối của họ chỉ với những nụ hôn. Đúng, cô thích những cái hôn của anh, nhưng cô vẫn có thái độ xa cách mà anh không thể phá vỡ được, và dù cô có hôn anh nồng nhiệt đến đâu thì cô vẫn không cảm dỗ anh đi xa hơn. Anh bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, thân thể anh gào thét đòi giải thoát. Anh đã dành tất cả mọi buổi tối của anh cho cô, nên chẳng có một cuộc gặp bất chợt nào với một phụ nữ khác có thể làm dịu đi những đòi hỏi của thân xác anh. Anh đã không gặp một thành trì tinh thần vững chắc như thế này từ khi anh còn là một cậu học trò dâm dăng, kiên quyết cố quyến rũ cô bạn gái trinh bạch mỗi buổi tối thứ sáu trên ghế sau xe anh.

Nhưng nếu có khi nào Sarah mất tự chủ để đắm chìm vào đam mê, thì phải là với anh. Anh sẽ bị đầy xuống địa ngục nếu để Maxwell nhìn thấy sự lạnh lùng tiềm tàng trong cô tan chảy trong sự nồng nhiệt và khát khao nguyên thủy. Dục vọng của cô là của anh, một mình anh.

“Tôi có thấy cô ấy trông thế nào,” anh nói đều đều, nhưng giọng anh như phát tín hiệu cảnh cáo cho người đối diện. Maxwell nhìn anh bén ngọt, rồi thở dài.

“Vậy anh sẽ chiến đấu với tôi vì cô ấy đấy hả?”

“Tôi biết cô ấy nhiều năm rồi,” Rome trả lời né tránh.

Câu trả lời làm lòi ra từ Maxwell một tiếng khịt mũi thật to. “Tôi cũng biết người quản gia của mẹ tôi nhiều năm rồi, nhưng tôi không cảnh cáo lũ đàn ông tránh xa bà ấy.”

Rome bật cười, một điều gì đó khiến cho mọi việc có vẻ dễ dàng hơn trong tuần qua. Dù thế nào, anh vẫn thích Maxwell. Max có thể theo đuổi Sarah quyết liệt, nhưng anh ta sẽ không bao giờ giấu giếm điều đó, anh ta đơn giản sẽ chớp lấy cơ hội của mình nếu anh không cẩn thận.

Điều đó chẳng khác gì Rome khi anh quyết định có tất cả của cô cho riêng anh, nhưng anh không cảm thấy căng thẳng, mắt anh nhìn vào Max với vẻ hiểu biết giữa đàn ông với nhau.

Max nhún vai, đôi vai xương xương của anh làm một cử động tao nhã. “Tôi sẽ đợi ngay bên cạnh, nếu anh hỏng.”

“Tôi khẳng định một lần nữa là không,” Rome nói vẻ nhạo báng.

Max mỉm cười với anh một cách hài hước. “Đừng vội.”

CHƯƠNG 3

Bữa tiệc cocktail chào đón Max tới trụ sở Dallas đầy những người mang nổi bật khoản được những nhà quản lý cao cấp của Spencer-Nyle để mắt tới và nói chuyện cùng. Rome, Ông Edwards, và Max là trung tâm của sự chú ý, khi mà họ là bộ ba quản lý hàng tỷ dolla và hàng nghìn việc làm. Ông Edwards, một người đàn ông gầy, lẳng lẽ, sự sắc sảo và hiểu biết sâu rộng đã giữ cho ông ở vị trí đứng đầu trong mười lăm năm, đã tự tay chọn những cấp phó của ông và luôn được đền đáp vì sự tin tưởng của ông với họ. Rome là người kế thừa tương lai cho vị trí chủ tịch, vị trí mà anh chắc chắn sẽ nhận được khi Ông Edwards về hưu. Theo dõi những viên quản lý trẻ đầy tham vọng vây quanh ông, Sarah nhận ra đây là cách cư xử thông thường, lên và xuống chức, và Rome với Ông Edwards đã chọn đúng người. Max, nói cách khác, là một người vô danh, nhưng sự thoải mái giữa anh và cấp trên của anh đã cho mọi người thấy anh là một trong số những người đứng đầu.

Một mối vì không ngớt bị dò hỏi thông tin về Max, Sarah bắt đầu vạch kế hoạch hành động. Sẽ là một kế hoạch hay khi tham gia buổi tiệc đúng thời điểm, vốc một vốc lạc đầy tay hoặc một ly nước cần tây xay cùng một miếng pho mát, rồi lượn xung quanh phòng mà không dừng lại nói chuyện với ai đủ lâu để họ kịp bắt đầu hỏi han. Cô nắm chặt trong tay ly rượu đầu tiên của cô trong tối nay, hớp một ngụm rồi cố ăn thật nhiều đủ để hấp thu được hết lượng cồn trước khi nó kịp bốc lên đầu cô. Trước đó, cô đã đột nhập vào căn bếp nhỏ nơi những người phục vụ đang cuống cuồng chạy theo đáp ứng nhu cầu của thực khách, và tìm được một cốc sữa mà cô đã tu luôn một hơi như một người phu bốc vác chết khát sau một ngày làm việc dưới cái nóng một trăm độ (*Đây là độ F, không phải độ C đâu ạ, tương đương 38 độ C*)

“Trông em đang ngấu ngiến nắm lạc của em như đang chết đói vì mấy thứ đồ ăn kiêng này ấy,” Rome nói vào tai cô, làm cô giật mình. Anh cầm ly cocktail trong tay cô và thay vào đó một ly cao đồ đầy một thứ chất lỏng màu hổ phách cùng với đá. “Đây. Uống cái này đi. Bia gừng.” Anh nháy mắt với cô và uống nốt chỗ cocktail còn lại của cô.

“Lúc này, em đã kiếm được một cốc sữa trong tủ lạnh rồi,” cô cười, mắt cô long lanh nhìn lên cười với anh. “Anh có nghĩ em sẽ bị nguy hiểm nếu bị ngã sấp mặt xuống đất trước khi buổi tiệc kết thúc không?”

Anh nhìn cô chăm chú, để ý thấy không có dấu vết gì của sự buồn rầu thường lệ trên mắt cô

trong đêm nay. Không biết có phải một chút cồn trong đồ uống đã làm cô cười vui vẻ như thế không, hay là điều gì đã xảy ra làm cô hạnh phúc, anh không biết, nhưng không sao. Nếu có thể coi những buổi gặp mặt làm ăn là những mối quan hệ xã hội, anh chưa bao giờ đưa cô tới các buổi tiệc đó bao giờ, nhưng anh luôn có ý định tới với cô sau khi tan tiệc. Nhưng thấy cách cô nhìn anh bây giờ, anh thấy cô có thể buông lỏng sự kiềm chế vô hình mà cô vẫn dựng lên để tự mình ngăn không đáp ứng hoàn toàn với anh.

“Không, em không bao giờ làm điều gì đáng chê trách khi bị say cả.” anh nói dứt khoát để trả lời câu hỏi của cô. “Em là một thư ký quá hoàn hảo. Em đã làm cho Max phải nể phục rồi đấy.”

“Max là một anh chàng đáng yêu,” Sarah đáp lại một cách ầm ập, nhìn quanh tìm kiếm vóc dáng cao lớn, thanh nhã của Max, không nhìn thấy mắt Rome tối lại mù mịt như bão tố. “Em đã rất thích Ông Graham, nhưng em thừa nhận em thích làm việc với Max hơn. Max điều khiển công việc rất linh hoạt.”

Kéo Max vào câu chuyện là một sai lầm lớn. Rome chuyển động theo bản năng, xoay người để anh đứng giữa ngăn cách Sarah và những người còn lại trong phòng, cản trở tầm nhìn của cô về phía Max.

“Tối nay anh đưa em về có phiền không?” anh hỏi, nhưng giọng cứng nhắc như ra lệnh chứ không phải là xin phép, và Sarah nhìn anh cảnh giác.

“Nếu anh muốn. Em sẽ không ở lại đây lâu hơn nữa đâu. Anh đã ăn tối chưa, hay anh cũng chỉ mới ăn thế này thôi?” Cô vẫy tay về phía một dãy đồ ăn toàn snacks và rau sắp xếp đẹp đẽ đầy màu sắc nhưng lại không đủ để ăn no mà cô đã lượn quanh khắp tối.

Rome có một khẩu vị bổ dưỡng chứ không phải là những món ăn kiếng như thế này. “Anh đang đói ngấu,” anh thừa nhận. “Em có muốn đi ăn đêm không?”

“Không. Em nghĩ em thích về nhà hơn,” cô nói, sau khi một lúc cân nhắc. “Em có một ít thịt gà để dành từ hôm qua; anh có thích sandwiches với thịt gà không?”

“Anh sẵn sàng đổi mấy thứ đồ ăn dành cho thỏ này lấy một miếng sandwich gà.” Tâm trạng anh có vẻ nhẹ nhàng hơn, anh toét miệng cười với cô, Sarah cũng mỉm cười lại với anh. Lúc này anh thoải mái với cô hơn vừa rồi, làm cô tươi tỉnh lên vì sự quan tâm của anh. Có lẽ anh bắt đầu nghĩ cô là một cái gì đó hơn là một người bạn; niềm hy vọng làm cô rạng rỡ, và nét mặt sáng rõ của cô thu hút nhiều hơn một cái liếc mắt của những người đàn ông khác trong phòng.

Đột nhiên Max xuất hiện bên cạnh Rome, nụ cười của anh âu yếm khi anh nhìn Sarah.

“Đúng ra em cần phải ở bên cạnh anh chứ,” anh nói nhẹ nhàng, mắt ghi nhận màu mơ của bộ váy cô đang mặc thật hợp với làn da màu kem của cô. “Thêm nữa, anh hoàn toàn lạc lõng khi

thiếu em. Nếu không có em chỉ dẫn cho anh mấy hôm vừa rồi, có lẽ anh đã tự biến mình thành một thằng ngố đấy nhĩ.”

Tay anh đã vươn ra để nắm lấy tay Sarah thì Rome chặn anh lại bằng cách thò tay mình ra ngăn. Vẻ cứng rắn và đe dọa hiện trên mặt anh khi anh nhìn Max. “Tôi đã báo trước với anh một lần rồi,” anh nói giọng gầm gừ đe dọa. “Sarah là điều cấm kỵ với anh.”

“Rome!” Thất kinh, hoàn toàn mất đề phòng, Sarah hồn hển buột mồm gọi tên anh, hoảng hốt.

“Cô ấy vẫn chưa đeo nhẫn của anh,” Max bình tĩnh chỉ rõ, không nao núng. “Anh cũng phải tìm kiếm cơ hội cho mình thôi.”

Tái nhọt đi trước thảm họa có thể sẽ nổ ra khi một cuộc nói chuyện bình thường, nhẹ nhàng đột nhiên biến thành một cuộc gây hấn thiếu kiềm chế của đàn ông, Sarah bước lui xa cả hai người. “Dừng lại đi!” cô ra lệnh, giọng cô run đến nỗi chỉ còn nghe như tiếng thì thầm. “Cả hai anh không được nói thêm một lời nào nữa!”

Lỗ mũi Rome nở rộng và anh hành động thật nhanh, cánh tay rắn chắc của anh vòng qua vòng eo thon thả của Sarah. “Tôi đưa Sarah về nhà,” anh nói thông thả, những ngón tay cứng như đinh của anh bấm chặt vào da thịt cô. Giọng anh chỉ vừa đủ to để nghe rõ, khi vài người quay lại nhìn họ. “Cô ấy cảm thấy không khỏe. Xin lỗi mọi người hộ chúng tôi. Max, gặp anh ở văn phòng sau nhé.”

Sarah biết cô đủ xanh tái để mọi người tin vào lời nói dối của anh, anh đẩy cô ra khỏi phòng trước khi một ai đó có thể đến gần. Cánh tay quanh eo cô gần như nhắc chân cô lên khỏi mặt đất, thực sự là anh đang xách cô đi. “Rome, dừng lại ngay,” cô phản đối, cố vịn vẹo tuột ra khỏi tay anh để tự bước đi.

Anh buột khẽ một câu chửi thề và ôm cô chặt hơn rồi cúi xuống luồn cánh tay kia dưới đầu gối cô và bế bổng cô lên. Sarah ngạc nhiên, cử động mau lẹ của anh làm cô chóng mặt và cô bám chặt lấy vai anh. Thang máy ở cuối hành lang dài, và họ đi ngang một người đàn ông mặc lễ phục trắng đang quay lại nhìn chằm chằm sau lưng họ với vẻ tò mò cực độ.

“Anh đang dựng một cảnh tượng đẹp để cho mọi người nhìn đấy,” cô thì thầm. “Có chuyện gì với anh vậy?” cô quá hoảng hốt đến quên cả giận, nhưng cô có cảm giác như cô đang dò dẫm tìm đường xuyên qua một lớp sương mù, vì cô hoàn toàn không hiểu nổi động cơ hành động của anh.

Anh thúc mạnh vào nút gọi thang bằng khuỷu tay, rồi cúi đầu xuống và hôn cô với sự thân mật riêng tư một cách khoan thai khi cô vẫn nép trong vòng tay anh, miệng cô mở ra đón nhận lưỡi anh. Anh vẫn đang đứng giữa lối đi là tất cả những gì cô nghĩ được về nơi họ đang đứng. Nhưng khi anh hôn cô như thế này, mọi suy nghĩ biến mất khỏi đầu cô, chỉ còn lại mối bận tâm vì niềm khoái lạc nóng bỏng anh mang lại cho cô với chỉ một cái hôn.

Tiếng chuông điện kêu một tiếng ding báo hiệu thang đã tới. Vẫn không bỏ cô xuống, Rome bước vào trong; họ là những người duy nhất trong buồng thang, và cô chăm chú nhìn anh hoang mang. Nét mặt anh lộ rõ dưới ánh sáng nhân tạo, nhưng cô vẫn đoán được có gì đằng sau nó.

“Bây giờ anh có thể đặt em xuống rồi đấy,” cô đánh bạo nói. “Chẳng lẽ anh lại định mang em như thế này qua sảnh khách sạn à?”

“Đây là Texas,” anh nhả nhử gợi ý. “Sẽ không có ai bị ngạc nhiên đâu, mặc dù vì lợi ích của bản thân, anh nghĩ anh phải ném em lên vai anh mới đúng.” Nhưng rồi anh cũng đặt cô xuống, dù vẫn giữ vòng tay ôm chặt eo cô.

“Tất cả những điều này nói lên cái gì vậy?” cô hỏi khi cánh cửa trượt mở ra và họ bước vào căn sảnh rộng rãi trang trí hiện đại, khắp nơi bày biện toàn đồ thủy tinh và cây cỏ.

“Nó được gọi là khẳng định quyền sở hữu.”

Cô im lặng suy nghĩ về nó một lúc. Cô không phải là một người hay e lệ; và cô cũng không có ý định làm ra vẻ không muốn anh, hay giả vờ không hiểu anh đang nói gì. Một cách bản năng, cô vẫn thấy hơi lo lắng vì anh có vẻ như hành động quá nhanh. Cô bồn chồn liếc nhanh về phía anh, anh hiểu cái nhìn đó, miệng anh mím lại mỏng dính. Nhìn vào anh, vào khuôn mặt đánh lại kiên quyết, cô biết cô đã bị tách khỏi đám đông theo cách một con ngựa giống tách con ngựa cái nó chọn được khỏi bầy. Ý nghĩ đó làm miệng cô khô khốc, đầu gối bủn rủn. Có lẽ anh không phải người gốc Texas, nhưng anh biết cách làm giống mấy anh chàng cao bồi. Những hành động của Max với cô đã đánh thức bản năng sở hữu trong Rome, và bản năng cũng thúc đẩy anh giữ cô ở xa những người đàn ông khác; lúc này anh đã xác định cô là của anh.

“Xe của em ở đây,” cô nói, tay làm động tác như muốn ngăn anh.

“Quên nó đi,” Anh thậm chí không thèm liếc xuống cô khi họ bước ra khỏi khách sạn, làn gió ấm mơn man trên mặt anh. “Sáng mai anh sẽ đưa em trở lại lấy xe.”

“Em cảm thấy em tự về thì tốt hơn.” Cô nói kiên quyết, và anh hiểu quyết định của cô, ngay lập tức nhận ra chiếc xe mang lại cho cô cảm giác độc lập mà cô thiếu, sau cái cách anh hống hách mang cô ra khỏi bữa tiệc. Anh không muốn cô ở ngoài tầm mắt của anh một phút nào, nhưng anh sợ nếu anh thúc ép cô quá mạnh, thì anh sẽ gặp nguy cơ làm cô rút lại trốn sau cái mặt nạ lạnh lùng của cô. Anh đã gần như, rất gần, bẻ tan sự dè dặt của cô với anh nên anh sẽ không để sự nóng nảy phá hỏng mọi thứ bây giờ. Việc có cô trở thành nỗi ám ảnh của anh; làm tiêu tan sự kiềm chế của cô là mục đích choán hết thời gian và suy nghĩ của anh.

“Cũng được,” anh đồng ý, quyết định sử dụng khoảng thời gian lái xe một mình tới căn hộ của cô để bình tĩnh lại. Anh đang có cảm giác hung hãn như bị nhốt trong lồng, và anh cần để mình

thanh thân lại với da thịt phụ nữ mềm mại đầy lôi cuốn. Cô là người phụ nữ duy nhất mà anh ham muốn kể từ khi Diane chết, và anh muốn cô quá mãnh liệt đến mức anh phát bực vì cô cứ làm theo ý cô mãi.

Cô quá nhột nhạt và điềm tĩnh và tự tin, giống như một nàng công chúa Tuyết. Liệu cô có lạnh lùng và kiềm chế như vậy trên giường không, hay là đôi mắt xanh sẫm kia sẽ sáng rực vì nhu cầu xác thịt? Anh tưởng tượng lúc cô ở dưới anh, quần quai trong dự vọng anh vừa làm thức dậy trong cô, với với những tiếng kêu hoang dại như bật ra từ sâu trong thân hình mảnh dẻ của cô khi anh đi vào cô hết lần này đến lần khác...

Anh ngừng ngay những ý nghĩ phóng túng, mồ hôi ướt đầm trán anh khi anh nhìn theo những cử động duyên dáng của thân mình cô lúc cô rời bước. Anh dừng lại cạnh xe mình và chờ cho đến khi chiếc xe đỏ nhỏ xíu lướt qua anh; rồi mới nổ máy chạy đằng sau cô trên đường về nhà cô.

Cô đã để cửa mở cho anh khi anh tới, cô thận trọng nhìn anh khi anh đi vào ngay sát phía sau cô. Đôi mắt tối sẫm của anh vẫn ẩn chứa đầy nguy hiểm, với sự khao khát mãnh liệt mà cô chỉ có thể hiểu được mà không chỉ rõ ra được, Cô muốn anh_cô luôn muốn anh_nhưng cùng một lúc cô cũng không muốn chỉ là chỗ dừng trong một đêm cho anh, một sự kết hợp nhanh chóng với mục đích làm thỏa mãn anh, và quên ngay khi nó vừa kết thúc. Tự nhiên cô muốn thử trải hoãn anh.

“Anh muốn uống cà phê không?” cô mời, vớt cái ví nhỏ của cô lên sofa và bước ra xa anh đi vào bếp.

“Không.” Anh từ chối dứt khoát.

“Em nghĩ em có vài thứ để ăn, ở ngay trong tủ này thôi,” cô hỏi với qua vai. “Anh có thích một miếng sandwich thịt gà không__”

Không hề báo trước, anh bất ngờ chộp lấy cô từ phía sau, hai bàn tay chắc khỏe của anh khóa lại quanh eo cô và kéo lưng cô áp vào anh. Đầu anh cúi xuống, và hơi thở hóng hển của anh mơn man trên đường cong cổ cô, nhẹ nhàng chạm vào làn da nhạy cảm của cô và đánh thức tất cả đầu dây thần kinh của cô. Cô hơi rùng mình, nhưng không đẩy ra; thay vào đó cô áp hẳn lưng vào thân mình rắn rỏi của anh.

“Anh không muốn sandwich,” anh thì thầm, dùng răng cắn vào cổ cô, rồi xoa dịu cái đau với những vuốt ve nhẹ nhàng như cánh bướm bằng đầu lưỡi anh. Mắt Sarah nhắm lại trong niềm vui sướng, và đầu cô ngửa ra dựa lên vai anh, để lộ đường cong yếu đuối của cổ cô cho anh.

Hơi thở anh trở nên nặng nề, hỗn hển bên tai cô, và cách anh chạm vào mông cô chứng tỏ anh đã bị khuấy động mạnh. Tay phải anh đang ôm hông cô, liềm lướt lên ôm lấy ngực cô rồi chà nhẹ, bàn tay anh đốt cháy da thịt cô qua lớp váy.

“Anh chỉ muốn đập vỡ hàm Max khi anh ta cứ nhìn em hau háu như anh ta đang muốn làm việc này.” Có một cái gì đó thô bạo trong giọng anh mà cô chưa bao giờ nghe thấy, âm thanh của dục vọng phát ra từ trong ngực anh. Hai bàn tay anh trên khắp người cô, vuốt ve cô như muốn khẳng định quyền sở hữu anh vừa nói với cô lúc nãy, cô dựa vào người anh, mắt nhắm lại, hơi run rẩy khi những đợt sóng khoái lạc tràn qua cô, đợt sau mạnh hơn đợt trước. Với một âm thanh thô bạo, thiếu kiên nhẫn, anh nhanh chóng giật mạnh khóa kéo trên váy cô và thả váy cô rơi xuống mắc lại ở hông cô, sau đó cởi luôn móc áo ngực cô, phơi ngực cô ra cho hai bàn tay và ánh mắt anh.

Sarah rên khẽ khi anh ôm cả hai bầu ngực cô trong hai lòng bàn tay, sờ nắn da thịt mềm mại của cô và nhẹ nhàng hôn mê hai đầu nhũ hoa hồng hồng của cô. “Em quá đẹp,” anh rên lên và giọng nói tràn đầy dục vọng của anh làm cô cảm thấy mình xinh đẹp. Cô thích thú khi ngực cô tràn đầy trong lòng bàn tay anh, cứng vểnh lên đòi anh chạm vào.

Đột ngột anh xoay cô trong vòng tay, ôm cô xiết vào người làm cho xương sườn cô phát đau, trong lúc anh hôn cô đầy thèm khát. Với lưỡi anh, anh cho cô biết cái anh muốn làm, và dấu hiệu không thể nhầm lẫn được. Sarah hôn hển dưới miệng anh, tìm kiếm không khí để thở. “Rome...xin anh!” Nhưng cô không biết cô cần xin anh khoan dung thả cô ra hay cần xin thêm niềm khoái lạc nguyên thủy anh đang cho cô. Thân thể cô trở nên nặng trĩu, và sự rộn ràng sâu trong lòng cô làm cô áp chặt vào anh thêm nữa.

“Được,” anh nói vào cổ cô, hiểu lời cầu xin của cô theo cách anh muốn. Anh ngửa cô ra trên cánh tay anh để cho anh thoải mái chiêm ngưỡng bộ ngực khêu gợi của cô, cô bật kêu lên khe khẽ khi miệng anh nóng bỏng ngậm lấy đầu vú cô, mút mạnh vào sâu trong miệng anh. Bóng tối cuộn qua cô, bóng tối ấm áp, mượt như nhung ngăn chặn bất cứ sự e dè nào của cô để cô hoàn toàn thuộc về anh. Cô tan ra trong niềm ham muốn nguyên thủy, tìm kiếm một cách bản năng những hoan lạc mà anh dâng tặng cho cô. Hai bàn tay cô lang thang trên thân mình anh cũng như hai tay anh trên cô, nôn nóng muốn vứt bỏ những lớp quần áo ngăn cách cô với da thịt rắn chắc của anh. Anh rung động vì những động chạm thân mật của cô và nài nỉ cô thêm nữa.

Một lúc nào đó, họ cùng ngã xuống sàn, tấm thảm nhung mềm mại dưới lưng cô. Quá nôn nóng để có thể cởi hết quần áo cô ra. Anh kéo chân váy của cô lên và tuột luôn tất dài của cô xuống đùi. Sarah với tay lên anh, nét mặt mê man sung sướng, đắm chìm trong đam mê anh khuấy động trong cô, anh cố gắng thở chậm lại. “Từ từ nào em,” giọng anh khàn lại, không muốn nó kết thúc quá nhanh, tự biết anh đang quá gần một cách nguy hiểm với sự thỏa mãn của chính anh. Anh muốn biết chắc chắn cô cũng được thỏa mãn; anh muốn nhìn khuôn mặt cô khi cô lên đỉnh. Anh kìm lại, vận người ra khỏi bàn tay thúc giục của cô, trong lúc anh âu yếm mơn trớn cô, hôn cô, làm người cô cong lên hơn nữa.

Sarah kêu lên vì sự căng thẳng trong cô đang mạnh dần lên, cảm giác vừa sợ hãi vừa thích thú, như có thể tan ra thành hàng nghìn mảnh nhỏ. Bàn tay ấm áp của anh, những ngón tay quý

quái của anh đang làm những cái gì đó lạ thường trên thân thể cô để phá hủy sự kiềm chế của cô, cảm giác tự chủ của cô. “Buông thả đi em,” anh sống sượng thì thầm nện vào tai cô, và cô nghe theo anh, bật ra những tiếng vô nghĩa đầy đam mê, hai tay ôm bám chặt lấy anh khi thân mình cô quằn quại vì khoái cảm bao phủ cô.

Ngay khi cơn khoái cảm trong cô bắt đầu dịu đi, anh ghì chặt cô xuống sàn bằng thân thể anh, lách vào giữa hai đùi cô, và đẩy mạnh vào cô với một động tác mạnh mẽ. Sarah không thể kìm được một tiếng thét xé toạc cổ họng cô, cơ thể cô giật nảy lên vì cú thúc mạnh. Nhưng rồi cô đưa tay lên quấn quanh cổ anh. Bám vào anh, và cô dâng tặng anh sự êm ái của thân thể yêu kiều của cô. Anh rên lên khó nhọc bên cổ cô và hoàn toàn mất kiềm chế, nhanh chóng chiếm lấy cô, hoang dại, bất chấp sự đau đớn của cô, thối bùng lại lên ngọn lửa đam mê vừa mới dịu bớt trong cô. Và rồi ngọn lửa nhỏ bùng lên thành một cơn bão lửa thiêu rụi cô, với một tiếng gầm bật ra giữa hai hàm răng nghiến chặt, anh đạt tới cơn khoái cảm của chính anh.

Cảm giác chấn động làm Sarah mê mụ; cô nằm im lìm trên thảm khi anh lặn khỏi người cô, thân thể cô có cảm giác như rời rã, choáng váng, như không phải của cô. Những cảm giác xa lạ vẫn chưa thấm vào đầu óc cô, và cô cố gắng vượt qua tình trạng mê mụ này để có thể khám phá và hiểu được chúng. Cô chỉ có thể nằm im tại chỗ và thậm chí có thể ngủ ngay nếu giọng nói mặc dù đã được kiềm chế nhưng vẫn đầy vẻ giận dữ của anh không kéo cô khỏi sự lơ mơ để lắng nghe anh.

“Mẹ kiếp, Sarah, em phải báo trước với anh chứ!”

Vẫn còn hơi mơ màng, cô ngồi dậy với những động tác rời rạc, nhắm mắt muốn xỉu, bộ dạng lố bịch khi dò dẫm trên cái váy dài, kéo nó lại lên vai cô và đẩy chân váy xuống để che chân cô. “Em.. cái gì cơ?” cô lẩm bẩm vẻ cực kỳ xấu hổ; đột nhiên cô thở dài chán nản rồi đưa tay lên che mắt.

Anh chửi thề, chỉ một từ tiếng Anh nguyên thủy mà làm khô héo làn da nhạy cảm của cô, làm cô co rúm lại. Cô không thể hiểu được tại sao anh tức giận; có phải đó là vì Diane? Đột nhiên trong ánh nhìn của cô ánh lên một cái gì đó làm anh khựng lại, tưởng chừng như tấm màn vẫn thường che cặp mắt cô vừa rơi xuống khiến anh đột nhiên phát hiện ra nỗi đau ẩn giấu trong đó bao lâu nay. Rồi cô nhìn lảng đi, đôi chân run rẩy của cô có khép lại để đứng lên.

Anh thì thầm vài tiếng thô bạo; rồi anh băng qua phòng chỉ bằng ba sải chân, cúi xuống xoay người cô vào trong vòng ôm của anh mà không mất một chút sức lực nào. “Thế em định trông đợi cái gì?” anh cúi gập, đưa cô vào trong phòng ngủ và đặt cô lên giường. “Giấu không cho anh biết là việc ngu xuẩn nhất!” Mặc dù anh vẫn tức giận, nhưng hai bàn tay anh vẫn rất nhẹ nhàng khi anh cởi quần áo cho cô.

Sarah nằm im khi anh chăm sóc cô. Cuối cùng thì cô cũng hiểu lý do cơn giận của anh. Sự thiếu kinh nghiệm của cô không phải là điều anh mong đợi. Cô chỉ muốn biết thật ra anh thất vọng với cô hay anh tự giận mình đã không kiềm chế được dục vọng. Khi anh mặc áo ngủ vào cho cô

và đỡ cô nằm xuống gối, anh ngồi xuống giường bên cạnh cô , ánh sáng tự ngọn đèn duy nhất trong phòng chiếu ngang mặt anh làm khuôn mặt anh thêm góc cạnh. Anh hít vào một hơi thật sâu như muốn kìm mình lại.

Một ý nghĩ hài hước không hợp lúc làm môi cô xếch lên. Cô cố kìm lại, hiểu rằng người đàn ông này đang không có tâm trạng hài hước giống cô , nhưng cô đã cười rồi. Miệng cô cong lên với nụ cười âu yếm, và cô dịu dàng trêu anh, “Quan hệ tình dục không làm em trở thành người khuyết tật đâu. Em có thể tự cởi quần áo được đấy.”

Anh giận dữ nhìn cô, rồi nhận ra vẻ âu yếm trong nụ cười của cô đang mời mọc anh chia sẻ giây phút này với cô. Nhận ra mình đang xem cô như một người bị thương cần được chăm sóc, mất bình tĩnh vì một điều không đáng, anh đột nhiên trở nên bối rối, anh cố chống lại cảm giác vừa nảy sinh trong anh để giữ được vẻ nghiêm nghị. “Vậy thì em đã may mắn hơn em đáng được nhận rồi đó. Anh đã có thể làm em đau, mà thật sự anh đã làm em đau rồi còn gì. Quái quỷ thật, em cần phải nói với anh đây là lần đầu tiên của em chứ!”

“Em xin lỗi,” cô nghiêm túc tạ lỗi. “Em không biết thủ tục phải như thế”

Trong một lúc, nhìn anh như muốn nổ tung lên, cơn giận điên cuồng cháy lên trong đôi mắt sẫm của anh. Nhưng anh là một người biết kiềm chế tình cảm, và ngay lúc này anh đang cố kiềm chế, cố nhin không nói gì thêm cho đến khi anh tin anh có thể nói năng nhẹ nhàng lại với cô. Sau rốt anh vọc tay vào mái tóc rối bù của anh, khiến cho nó rối hơn nữa. “Em đã ba mươi ba tuổi rồi phải không nhỉ. Làm thế quái nào mà em vẫn còn trinh được?”

Khi anh vừa cất tiếng anh đã biết ngay mình đang mắc sai lầm nghiêm trọng, nhưng những lời nói cứ tuôn ra không theo ý anh. Sarah ngập trong hổ thẹn, nhận thức được cô hoàn toàn là một kẻ lỗi thời. Nếu cô được sinh ra trước chỉ một thế hệ thôi, thì sự trinh tiết của cô sẽ được đánh giá cao khi cô lấy chồng. Nhưng thay vào đó cô lại trở thành một người không hợp mốt trong một xã hội văn minh hơn. Không phải vì cô không có sự tò mò hay ham muốn thường tình, hay cô quá đoan trang; mà chính cái ý thức luôn giữ an toàn cho mình đã bám rễ thâm căn cố đế trong lòng cô, chính nó ngăn cô liều cho đi đến tận cùng trong tất cả các mối quan hệ mà theo bản năng cô biết là tầm thường và không bền vững. Rồi cô gặp Rome, và điều đó đã làm đóng băng tất cả các cơ hội của những người đàn ông khác với cô, nhưng Rome không phải để cho cô . Và nếu cô không thể có anh, thì cô cũng chẳng muốn người nào khác, thế nhưng cô lại không thể giải thích cho anh tất cả những điều này.

Cô thậm chí không cố trả lời anh; cô chỉ nhìn anh, ánh mắt tối dần làm biến mất ánh sáng vừa bùng lên trong mắt cô lúc trước.

Đột nhiên Rome run lên như bị đánh, nhìn chằm chằm xuống cô với nét mặt đầy vẻ đau khổ. Diane sẽ nói gì, nếu cô ấy biết anh vừa quyến rũ bạn thân nhất của cô? Nỗi đau đón vò xé anh, đau đón và tội lỗi, khi anh đột nhiên nhận ra hành động thỏa mãn dục tính anh vẫn tìm kiếm ở những người đàn bà khác, mà anh vẫn coi là một hành động phản bội, chẳng là gì nếu so với

cách anh phản bội Diane qua Sarah. Sarah không phải là một bản thể vô danh với anh. Anh đã quan tâm đến cô từng giây từng phút; anh muốn cô vì tính cách và những nét đặc trưng của riêng cô. Không chỉ thế, niềm khoái cảm anh có với cô thật choáng ngợp, hoàn toàn xóa sạch những ký ức thường đến với anh sau cơn ham muốn thể xác, ký ức về những lần ân ái với vợ anh, về những giây phút nằm uể oải trong bóng tối với cô sau khi thỏa mãn nói chuyện thân thiết với cô. Anh không hề nghĩ gì đến Diane; Sarah ngập tràn trong trí óc và cảm xúc của anh, đó là điều phản bội lớn nhất.

Anh phải rời khỏi cô. Anh đứng lên và băng qua phòng không chút ngập ngừng, một lần nữa lại vọc tay vào trong tóc. Tại sao cô cứ nằm đó mà nhìn anh với cặp mắt đầy bí ẩn như vậy? Anh không hiểu nổi cô. Anh đã nghĩ nếu anh có thể làm tình với cô, đặt cô vào vị trí tầm thường của tất cả những người phụ nữ đã nằm dưới anh trong hai năm qua, thì cô sẽ mất đi sự huyền ảo và anh sẽ không còn cảm thấy bị ám ảnh bởi cô, nhưng điều đó đã không xảy ra. Thay vào đó cô lại biểu hiện một sự bí ẩn làm cho cô còn huyền ảo hơn trước, và bây giờ cô đã lại rút vào lớp vỏ che chắn, làm cho anh không với tới cô được.

Đột ngột, anh không thể chịu đựng được việc đó. Anh cảm thấy ngột ngạt, anh trừng trừng nhìn cô trong nỗi giận dữ vì sự sợ hãi dâng lên ám ảnh anh. “Khốn kiếp,” anh thốt lên vẻ căm phẫn. “Nhìn anh đi, em có sao không?”

Sarah nhếch mày. “Em không sao.” Cô có vẻ lãnh đạm và kiềm chế, như thường lệ.

“Anh phải ra khỏi đây,” anh nói khẽ. “Anh xin lỗi; anh biết anh hành động như một thằng khốn, nhưng anh không thể—” Anh ngừng lại, lắc đầu thất vọng “Ngày mai anh sẽ gọi lại cho em.”

Anh đã đi gần đến cửa thì nghe tiếng Sarah gọi lại. “Không cần đâu. Em thật sự ổn rồi.”

Anh hung dữ nhìn cô rồi quay đi, vài giây sau cô nghe tiếng sập cửa. Ngay lập tức, cô nhảy khỏi giường và bước ra khóa cửa lại, rồi trườn lại vào trong giường, nhắm mắt khi cảm thấy thân thể đau đớn trong từng cử động.

Vậy là, tình bạn mong manh của họ đã bị vỡ tan rồi, chỉ bằng một hành động vội vàng bị ám ảnh bởi ham muốn. Tình cảm của anh chắc chỉ đến thế thôi, cho dù cô đã dâng tặng tình yêu của cô trong vòng tay anh. Cô biết bây giờ quá sớm để nghĩ về quan hệ sau này của họ khi áp lực của việc làm tình hãy còn mạnh. Anh đã có cô, và cô đã nhìn thấy sự giận dữ, sự tội lỗi trong mắt anh khi anh nhìn cô. Bởi vì cô rất nhạy cảm với anh, cô biết lúc đó anh đang nghĩ về Diane và hối hận về những giây phút buông thả của anh trên thảm.

Sarah không khóc; cô đã hy vọng, nhưng giấc mơ quá ngắn ngủi đến nỗi cô không dám để mình tin là nó đã bắt đầu. Anh đã đi rồi, và rồi cô sẽ chẳng bao giờ có anh, không về mọi mặt. Cô không có lòng tin của anh, tình yêu của anh. Mọi quan tâm của anh với cô không phải như vậy.

Giờ thì làm sao? Cô thật sự có thể tiếp tục làm việc cùng một công ty với anh, nhìn thấy anh

hàng ngày không? Hay là cô cuối cùng chỉ rơi vào tình trạng trắng tay và ngồi hèn nhát ủ rũ liếm láp vết thương lòng? Xét cho cùng, trong những năm qua cô đã thừa đủ dũng cảm hơn cô nghĩ, và cuối cùng thì cũng chẳng mang lại cho cô được cái gì ngoài một nỗi đau miên man đầy trong tim và một căn hộ trống rỗng. Sau hết, cô đã ba mươi ba tuổi rồi ; và cô cũng đã qua cái tuổi đẹp để để lấy chồng và sinh con, rồi thì tình yêu mà cô luôn khao khát cũng lẫn tránh cô. Cái kết luận cuối cùng của đời cô là cô có một căn hộ xinh xắn, một chiếc xe đúng mốt, và uống phí cuộc đời theo đuổi chồng của bạn thân. Thời gian , và cuộc đời, đã bỏ cô lại đằng sau, lướt ngang qua đôi tay dang rộng đón chờ của cô mà thậm chí không ngừng lại chỉ một chút để ghé mắt đến cô.

Ban đêm là thời gian tốt nhất để lập kế hoạch cho tương lai, khi quá khứ đã chứng tỏ chẳng mang lại cái gì. Cô nằm đó, tự ép mình phải suy nghĩ hợp lý và thận trọng, dù có đau đớn cũng không sao. Mối quan tâm lớn nhất của cô là phải tìm một công việc khác. Cô sẽ không rời xa Rome được nếu cô ngày nào cũng gặp anh. Cô sẽ bắt đầu tìm một công việc phù hợp ngay sáng thứ hai tới, và cô không nghĩ đấy là việc khó; cô đã kết bạn với nhiều người và có nhiều mối quan hệ trong những năm cô làm việc cho Spencer-Nyle, nơi cô chăm chỉ làm việc để thăng tiến trong nghề nghiệp mà cô thực lòng chẳng hề muốn làm. Diane đã từng là một người có nhiều tham vọng, từng lập ra những kế hoạch lớn cho tương lai mà cô đã quăng luôn khi gặp Rome. Còn tất cả những gì mà Sarah từng muốn chỉ là một ai đó để yêu thương, một người chồng yêu cô thật lòng, những đứa con để cô hết lòng yêu thương và nuôi dưỡng, và một ngôi nhà là nơi ẩn náu ấm áp trong giông bão cuộc đời. Người đàn ông yêu cô sẽ không bao giờ là Rome, một lần nữa cô nhận thức được, và nỗi đau ập vào cô vẫn mạnh mẽ và mới mẻ như ban đầu.

Việc rời bỏ Spencer-Nyle sẽ mang lại cho cô điều tốt gì nếu cô vẫn còn tơ tưởng đến người đàn ông mà cô không thể có? Đây là thời điểm__đã là thời điểm__để cô quên Rome và bắt đầu tìm kiếm một người nào khác có thể yêu cô. Khuôn mặt xương xương thông minh của Max hiện lên trong tâm trí cô, và cô lặng người. Max ư?

Cô không thể sử dụng anh. Anh đáng có được điều tốt lành hơn. Nhưng thật sự là cô bị Max thu hút hơn tất cả những người đàn ông khác, trừ Rome. Nếu anh hỏi cô lần nữa, cô sẽ chấp nhận. Xét cho cùng, cô sẽ rời bỏ công ty, vậy thì sẽ chẳng còn tồn tại mối nguy hiểm thường trực trong mối quan hệ giữa ông chủ và thư ký nữa.

Cô có thể dần dần sẽ yêu anh hơn. Có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ yêu anh sâu nặng được như cô đã yêu Rome, nhưng có nhiều loại tình yêu trên đời này, và tất cả chúng đều đáng giá. Từ bây giờ trở đi, cô sẽ không bỏ qua chúng nữa.

Kế hoạch dũng cảm mới toanh của cô không bao giờ có cơ hội thực hiện. Tiếng chuông cửa kêu inh ỏi dậy trước bảy giờ sáng hôm sau, cô loạng choạng tụt xuống giường, tìm một cái áo choàng khoác ra ngoài trước khi trả lời.

Mệt mỏi dựa người vào cửa, những bắp thịt vẫn còn co cứng đau đớn, cô cẩn thận hỏi vọng ra.

“Ai đó”

“Rome!”

Sarah dựa hẳn người vào cửa, đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Làm thế nào cô rời xa anh được nếu anh vẫn trở lại với cuộc đời cô như thế này? Cô không muốn bị tổn thương nhiều hơn nữa. Cô không cho phép cô nghĩ về cách anh đã hưởng cô vì cô không thể kìm nén được, không thể bắt đầu chấp nhận được việc anh đã có cô, rồi sau đó lại bỏ đi. Diane vẫn ở đó giữa họ, và cô ấy luôn luôn tồn tại giữa họ.

‘Sarah,’ anh ra lệnh bằng giọng trầm trầm khi thấy cô không mở cửa. “Chúng ta phải nói chuyện. Để anh vào đi.”

Cô cắn môi, biết sẽ phải có một cuộc trò chuyện thẳng thắn, cô vặn khóa và mở cửa, bước lùi lại nhường lối cho anh vào nhà. Cô liếc nhanh anh rồi nhìn lảng sang đi. “Anh uống cà phê nhé?”

“Ừ, nhiều nhiều vào. Đêm qua anh không ngủ.”

Nhìn anh cũng thấy. Anh đã thay sang quần jean và áo polo đỏ làm nổi bật nước da nâu của anh, nhưng những đường nét trên mặt anh trong còn có vẻ khắc nghiệt hơn thường ngày, mắt anh thâm quầng. Nhìn anh ảm đạm và dữ tợn. Anh đi theo cô vào bếp và trong lúc cô đặt bình pha cà phê anh ngồi ghé xuống chiếc ghế đẩu cao cạnh bếp, một bàn chân đi bốt ngoắc vào thanh ngang phía dưới ghế, chân kia duỗi dài ra phía trước. Anh nhìn cô vẻ thân mật, ngạc nhiên tự hỏi tại sao cô trông vẫn điềm tĩnh chững chạc như vậy mặc dù anh vừa lôi cô ra khỏi giường. Ngoại trừ mái tóc nhạt màu rối tung, cô trông xa vắng và vô cảm như một bức tượng thạch cao trắng muốt, lạnh lùng và nhìn rất đáng yêu nhưng không phải để cho những cái vuốt ve.

“Anh muốn em,” anh nói đột ngột làm cô sững sờ, mắt cô tròn tròn.

“Anh đã lên kế hoạch để có em.” Anh tiếp, phán đoán từng trạng thái thay đổi trên nét mặt cô, ghi nhớ phản ứng của cô. “Đêm hôm qua không phải là tùy hứng; Anh đã có ý định chiếm em ngay giây phút anh ép em rời khỏi buổi tiệc. Anh có ý định chiếm em rồi quên em ngay. Nhưng anh không làm được,” Anh nói nhẹ nhàng.

Sarah nhìn chằm chằm vào máy pha cà phê dường như những giọt cà phê chậm chạp rơi xuống bình thủy tinh đang hút hồn cô. “Em cũng phải nói mọi việc đều diễn ra đúng theo kế hoạch của anh,” Cô ép mình phải ăn nói nhẹ nhàng. “Em thấy không có gì có thể so sánh được với nó, nhưng có vẻ như kế hoạch của anh thành công lớn là tại em quá ham muốn. Em thậm chí không hề có ý nghĩ sẽ nói không với anh.”

“Đấy là lúc mọi kế hoạch của anh tan tành mây khói. Em chưa từng bao giờ làm việc đó, và anh

không thể quên được em. Anh đã hủy hoại em vì không dùng biện pháp bảo vệ__”

Đây là một cú thúc vào trí não Sarah, khi lần đầu tiên cô phải nghĩ về khả năng cô sẽ có thai. Cô nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu, nhắm tính trong đầu, rồi thở phào nhẹ nhõm dựa người vào tủ bếp. “Em sẽ không sao đâu,” cô nói khẽ. “Không đúng ngày.”

“Ơn Chúa,” anh nhắm mắt lại thở dài. “Anh không thể chịu đựng được việc đó. Lương tâm anh sẽ ray rứt rất nhiều nếu để nó xảy ra.”

“Em là một người trưởng thành,” cô mạnh mẽ lưu ý, đẩy nỗi sợ hãi khỏi đầu óc cô. “Anh không cần phải cảm thấy có trách nhiệm với em.”

“Biết là thế, nhưng anh vẫn thấy có trách nhiệm với em. Diane yêu quý em,” anh nói, nhìn cô chăm chú. “Cô ấy sẽ không tha cho người nào làm em đau đớn, và bây giờ anh đã làm hết sức để khiến em đau đớn. Cô ấy đã từng muốn... cô ấy đã từng muốn anh quan tâm tới em,” anh hít mạnh vào, mắt sáng lên, người cứng lại vì căng thẳng.

“Sarah, em lấy anh nhé?”

CHƯƠNG 4

Sarah nhìn chăm chăm vào anh. Như bao lời cầu hôn từng được nói ra, lời nói của anh thật sự làm cô chấn động, và ảnh hưởng của nó mạnh đến nỗi cô không thể phản ứng gì một lúc lâu. Cô yêu anh, nhưng lấy anh thì quá khả năng suy nghĩ của cô. Chẳng lẽ anh nghĩ cô sẽ lấy anh để làm lương tâm anh thanh thản à? Chẳng lẽ cô là một con người tuyệt vọng đến nỗi anh nghĩ cô sẽ nhảy cõn lên với cơ hội này ư? Trầm trọng hơn, chẳng lẽ anh nghĩ đúng? Run rẩy trong lòng, cô không biết cô có đủ mạnh mẽ để từ chối lời cầu hôn của anh không, trong khi vẫn biết rõ anh hỏi cô vì một lý do không thích hợp nhất.

Để có thời gian suy nghĩ, cô quay lại lấy hai cái ca cà phê ở trên tủ bếp, quay lưng về phía anh trong khi cô cố gắng thở bình thường. Xoay xoay cái ca trong mấy ngón tay, cuối cùng cô cũng thốt lên được một từ bình thường. “Tại sao?”

Dưới làn da nâu rám nắng của anh ẩn hiện vẻ nhột nhạt, và cô biết nó đã chẳng dễ dàng cho anh chút nào khi hỏi cô. Làm sao anh lại làm như vậy, khi anh vẫn chờ đợi, trong tim anh, Diane?

Như bất cứ một một doanh nhân giỏi giang nào khác. Anh bắt đầu phác họa những lợi ích của một liên doanh. “Anh nghĩ chúng ta sẽ có một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Chúng ta cùng là những người có nghề nghiệp ổn định; chúng ta đều hiểu rõ áp lực mà người kia phải gánh chịu, những đòi hỏi cấp bách vào những lúc đáng lẽ chúng ta phải ở cùng nhau. Chúng ta sẽ hòa thuận với nhau hơn trước đây, và những chuyến đi thường xuyên của anh sẽ dành cho chúng ta không

gian riêng tư. Anh biết em từng là người không phụ thuộc và luôn có thời gian cho riêng mình,” anh nói thận trọng, không rời mắt khỏi cô, cố đoán cô sẽ tiếp nhận lời cầu hôn của anh như thế nào, nhưng nó chỉ giống như tìm kiếm biểu hiện trên nét mặt mịn màng lạnh lùng của một con búp bê sứ. “Chúng ta đều biết cách giữ khoảng cách với nhau, cho nhau tự do.”

Cà phê đã chảy xuống hết. Sarah đổ hết bã rồi rót cà phê đang bốc hơi thơm lừng vào hai cái ca. Đưa cho anh một cái, cô dựa người vào bệ bếp nhẹ nhàng thổi cà phê cho nguội bớt. “Nếu chúng ta cần nhiều thời gian riêng rẽ như vậy, tại sao lại phải lo đến việc kết hôn?” Cuối cùng cô hỏi. “Tại sao không giữ nguyên tình trạng hiện tại?”

Khuôn mặt tối sầm của anh dịu lại khi anh nhìn vào mái tóc nhợt nhạt xoa tung như những vòng tay sống động quấn quanh vai cô. “Sarah, nếu em là một phụ nữ có thể chấp nhận được một mối quan hệ qua đường, thì em đã không phải là một trinh nữ đêm qua.”

Run rẩy, Sarah tự nhắc mình anh là một tay cờ giỏi. Anh biết cách phòng thủ và tấn công, nên cũng biết cách dễ dàng thoát khỏi một cuộc tranh luận đang có dấu hiệu bắt đầu. Không cô không phải là một phụ nữ lang chạ, vì cô chưa bao giờ có khả năng để mắt tới một người đàn ông nào khác ngoài anh. Chẳng lẽ anh không thể nhận ra điều hiển nhiên đó? Một người phụ nữ giữ gìn sự trinh trắng quá lâu, mặc dù có những cơ hội bình thường để thay đổi, chỉ có thể có duy nhất một lý do cho việc lao vào vòng tay anh đêm trước mà không đòi hỏi điều gì.

“Đêm qua rất tuyệt,” anh nói nhẹ nhàng, những lời của anh quấn quanh tim cô như những dây nho, kéo cô gần lại anh, bắt cô nghe theo ý muốn của anh. “Em tuyệt đến nỗi làm anh gần như điên dại, nhưng anh vẫn có thể cảm thấy bên trong em thật mềm mại. Nếu anh có thể trì hoãn lâu hơn, em có nghĩ em cũng sẽ phát điên lên vì anh không nhỉ? Lúc đó em đã bắt đầu cảm thấy thích chưa?”

Anh tuột xuống khỏi ghế, tới sát bên cô, một lần nữa giọng nói trầm murmur như nhưng lại cảm dỗ cô. Anh đứng đối diện với cô uống cà phê, nhìn cô không rời mắt kể cả lúc nghiêng cốc uống.

Sarah cũng hóp một ngụm lớn, giữ nó trên lưỡi để vị đắng của nó có thể làm thích thú vị giác của cô. Cô có thể cảm thấy hơi nóng bốc lên mặt cô, và cô nguyên rửa làn da nhợt nhạt của cô làm chỉ một chút ửng hồng cũng lộ rõ trên mặt cô. “Có, em có thích,” cô nhát gừng thừa nhận.

“Anh sẽ là một ông chồng tốt. Chung thủy, chăm chỉ, thật thà, đúng kiểu Bờm *, hay bất cứ cái tên nào mà một thằng ngố như vậy có thể có.” Cô liếc nhanh lên và nhìn thấy sự thích thú long lanh trong đáy mắt anh, mắt anh trở nên lấp lánh như vàng khi tâm trạng anh bớt ưu phiền.

“Anh là người thích cuộc sống gia đình,” anh tiếp, giọng anh ngắt quãng khi anh nói ra tâm tư anh. “Anh thích sự ổn định của nó, tình bạn bè, một người nào đó cùng ngồi uống cà phê trong những sáng mưa gió và những đêm đông lạnh lẽo. Giờ trời cũng đang mưa đấy, em không thấy thú vị sao?” Anh ôm đầu vai tròn nhỏ của cô trong lòng bàn tay, những ngón tay anh xoa bóp khớp xương mảnh dẻ; rồi anh thong thả lướt tay vào trong cổ áo cô, những ngón tay anh trượt

dưới vải áo ngủ của cô mơn trớn bờ ngực tròn căng thơm mát của cô.

Sarah đứng yên không phản ứng, sâu thẳm trong cô run rẩy vì cơn khoái cảm. Anh chơi không đẹp; làm sao cô có thể nghĩ ngợi được gì khi thân xác cô, được bà mẹ nặn ra thật đẹp để chỉ để đáp ứng với những cái vuốt ve của người đàn ông cô yêu, đang đòi hỏi mọi sự tập trung của cô? Trí tuệ là một thứ hay ho, nhưng Rome đang nhanh chóng dạy cô trí tuệ có thể điều khiển ham muốn tự nhiên của thân xác cô ít đến đâu.

Rome theo dõi cô sát sao, nhận thấy màn sương dịu dàng của đam mê che phủ ánh nhìn thẳng lạnh lùng của cô. Rèm mi cô thụ động khép nhẹ, mí mắt cô trở nên nặng nề, và hơi thở cô mau hơn giữa đôi môi hé mở mềm mại. Nhịp đập tim anh cũng trở nên nhanh hơn khi anh cảm nhận bầu ngực cô trở nên ấm áp dưới tay anh, mùi đàn bà quyến rũ của cô tràn ngập khứu giác anh cho anh biết, không cần nghĩ, cô đã sẵn sàng là của anh. Trước khi mọi việc trở nên quá muộn, anh rút tay ra, nhưng sự cần thiết phải chạm vào cô bắt anh chạm vào cô lần nữa, siết chặt vòng eo thon thả của cô, kéo cô vào với anh. Cà phê của cô sóng sánh một cách nguy hiểm ở miệng ca, và anh cứu nguy cho tất cả, để ca của anh xuống rồi cầm ca của cô đặt ngay bên cạnh.

Và cô an toàn trong vòng tay, thân hình mềm mại của cô nép vào anh, chẳng nghĩ ngợi gì cô nhúc nhích cho vừa khớp với thân hình to lớn, cứng cáp của anh, những cử động vô tình làm cho cả anh lẫn cô thở gấp.

“Em thấy không?” anh thì thầm, vùi mặt anh vào mái tóc mượt như lụa của cô. “Chúng ta cùng nhau rất tuyệt. Vô cùng tuyệt.”

Sarah vòng tay quanh lưng anh, cảm giác áo anh ẩm ướt ở những nơi nước thấm vào khi anh chạy băng qua mưa. Mùi vị tươi mát của cơn mưa đầu thu hòa lẫn với hương vị đàn ông sống động của anh quyến rũ cô, và cô rúc mũi vào hõm vai anh. Cuộc hôn nhân của cô và anh rồi sẽ thành thế nào, thiên đường hay địa ngục? Cô sẽ bằng lòng với những gì anh có thể cho cô, hay là lòng cô sẽ dần khô héo lại, chết dần chết mòn vì cô muốn hết mọi thứ của anh mà trái tim anh lại luôn thuộc về Diane? Ngay lúc này đây, khi họ đang đứng trong bếp với vòng tay khóa chặt vào nhau, cô cảm thấy như đang ở trên thiên đường và không đòi hỏi gì hơn, nhưng khi cuộc sống đều đều thường nhật làm cô mòn mỏi thì anh có cần cô nữa không?

Chậm chạp hai bàn tay to lớn của anh đưa lên lưng cô, tìm kiếm và vuốt ve từng cái xương sườn, từng đốt sống cô. “Nói vâng với anh đi, bé con,” anh nện nện thuyết phục, lời âu yếm đầu tiên anh dùng với cô, và lòng cô tan chảy, yếu đuối. “Anh muốn em, anh luôn muốn em, trong suốt những năm qua khi em chỉ chìa cho anh bờ vai lạnh lùng cứng nhắc của em mà anh chẳng dám làm gì em vì anh sẽ chỉ hủy hoại cuộc hôn nhân của anh với Diane nếu theo đuổi em; anh yêu cô ấy rất nhiều. Nhưng anh vẫn luôn muốn em, và bây giờ Diane không còn ở đây giữa chúng ta nữa, anh nghĩ...anh nghĩ cô ấy thích ý tưởng hai chúng ta chăm sóc cho nhau.”

Mặt cô gục vào vai anh, Sarah nhắm mắt lại đau xót. Khi anh nhắc tới Diane, mỗi lời của anh

như một lưỡi gươm cắt vào tim cô. Làm sao cô có thể đủ mạnh mẽ để sống khi vẫn luôn nhận thức được cô sẽ không bao giờ thay thế được Diane trong tim anh? Nhưng Rome đã nâng cô lên xiết vào lòng, và hành động của anh làm cho mọi ý nghĩ của cô trở nên lộn xộn mặc dù lòng cô vẫn đang đau đớn. Nhẹ nhàng cử động thay đổi vị trí của họ, anh dựa lưng vào bàn bếp, choãi chân ra để đỡ cô, kéo cô vào lòng và siết chặt cô vào ngực.

“Nếu anh muốn có em dài lâu thì anh phải cưới em thôi.”

Ôm cầm cô trong mấy ngón tay anh, anh nhẹ nhàng đẩy đầu cô ngẩng lên để anh có thể nhìn mặt cô. “Em không phải là loại phụ nữ mà anh có thể đối xử tồi hơn. Anh đang đề nghị em buộc chân anh đây, một mối quan hệ hợp pháp và em sẽ được hưởng đầy đủ quyền lợi. Anh sẽ chung thủy với em; anh thích một sự ràng buộc chặt chẽ với một người phụ nữ ở với anh hàng nghìn đêm chứ không phải nhiều phụ nữ mà ngay cả đến tên anh cũng không thể nhớ nổi. Chúng ta biết nhau, chúng ta biết cái gì đang chờ đợi ở phía trước. Và chúng ta là bạn; chúng ta có thể nói chuyện với nhau về công việc, và hàng trăm thứ mà chúng ta cùng quen thuộc. Chúng ta sẽ rất ăn ý mà chắc sẽ có rất nhiều kẻ phải ghen tỵ.”

Anh chỉ ra mọi lý do hợp lý tại sao cuộc hôn nhân giữa họ sẽ trở nên hoàn hảo. Ngôi nhà của họ sẽ là một công sở mở rộng, với tình dục như lớp kem đẹp để trang trí trên mặt cái bánh ngọt. Cô có thể thấy chúng, những tài liệu được sắp xếp gọn gàng đúng vị trí trong cặp, rồi đổ ập vào nhau với dục vọng hoang dại, sự lịch thiệp công sở vỡ vụn vì ham muốn tốt cùng phải hòa tan vào thân thể nhau trong một nghi thức có từ nguyên thủy để bảo đảm duy trì nòi giống.

Đột ngột tay anh xiết chặt trên cầm cô, và cô có thể cảm thấy áp lực căng thẳng của anh ép lên cô. “Trước khi em quyết định, em cần phải biết điều này.” Một lưu ý thô bạo, trần trụi, nhắc cô mặc dù anh không mấy khi muốn nói ra những điều anh nghĩ trong đầu, nhưng trong một cuộc thương lượng, mặt trái luôn được cân nhắc kỹ lưỡng cũng giống như mặt phải của một vấn đề, và anh đang xem xét vấn đề như một liên kết kinh doanh.

“Anh không muốn có con,” anh nói thẳng thừng. “Không bao giờ. Sau khi mất Justin và Shane, anh không thể chịu được trẻ con ở gần. Nếu em muốn có con, thì anh sẽ rút lui luôn bây giờ, vì anh sẽ không thể mang chúng đến cho em đâu.” Đau đớn làm mặt anh biến dạng; và sau đó khi anh tự kiềm chế được bản thân, chỉ còn lại vẻ ảm đạm cam chịu trên mặt anh. “Anh chỉ là không thể vượt qua được...” Giọng anh buồn nản, và cô cảm thấy vai căng lên, như chúng đang tự cố trở nên mạnh mẽ dưới một gánh nặng chưa có dấu hiệu gì sẽ cất bỏ được.

Sarah nuốt nghẹn, tự hỏi có bao nhiêu lời cầu hôn được đưa ra kèm theo một danh sách đầy tính trung thực và thẳng thắn của chú rể tương lai về lý do tại sao một phụ nữ không nên lấy anh ta. Bao nhiêu phụ nữ sẽ muốn cưới một người đàn ông chỉ dâng tặng tình bạn thay vì tình yêu, một người đàn ông không muốn một gia đình, một người đàn ông thường xuyên vắng mặt bởi những chuyến công du? Và cô nhớ lại những điều anh nói trong đêm anh đóng gói đồ của bọn trẻ con_rằng anh không thể có khả năng ngủ cùng giường với một người phụ nữ nào sau cái chết của Diane. Cô thậm chí sẽ không có thể chia sẻ những đêm trường với anh! Phải là

một người điên mới chấp nhận một lời cầu hôn như vậy, Sarah nghĩ. Điên vì tình.

Cô tách khỏi anh lùi lại, nhìn vào khuôn mặt khó đăm đăm của anh, khuôn mặt luôn ở trong những giấc mơ của cô nhiều năm nay. Cô nghĩ giấc mơ về một ngôi nhà đầy trẻ con, con của anh, sao quá ngắn, rồi nhẹ nhàng nói lời tạm biệt với giấc mơ của cô. Những đứa trẻ đó đã sống, chỉ có vậy thôi, trong giấc mơ của cô, trong khi Rome là thật, và nếu cô từ chối anh, thiên đường có thể trượt khỏi tầm tay cô mãi mãi. Dù anh không yêu cô; nhưng anh quan tâm tới cô, tôn trọng cô, thế là đủ để mối quan hệ của họ trở nên hợp pháp. Điều kỳ diệu thỉnh thoảng đã từng xảy ra, và họ càng sống với nhau lâu, thì lại càng dễ có cơ hội để cô có tình yêu của anh. Nhưng thậm chí nếu anh không bao giờ dâng tặng cô trái tim anh, thì anh cũng dâng tặng cô tất cả những gì anh có thể. Cô có thể từ chối anh vì kiêu hãnh, nhưng kiêu hãnh sẽ không thay thế được hơi ấm đầy sức sống của một người đàn ông. Kiêu hãnh sẽ không ân ái với cô với đam mê cuồng nhiệt như anh đem qua. Với trực giác của một người đàn bà hiểu biết, cô cảm nhận được, anh ham muốn cô mãnh liệt càng lâu dài, thì cô càng có cơ hội để làm ấm lại trái tim lạnh lẽo của anh.

“Vâng,” cô nói bình thản. “Bây giờ thì thế nào?”

Lời chấp nhận ngắn ngủi thông hiểu của cô không ngoài sự tính toán của anh—phản ứng duy nhất của anh là một hơi thở thật sâu làm ngực anh căng lên—rồi anh kéo lại cô áp vào anh. “Điều anh muốn bây giờ là lột hết quần áo em ra và đặt em xuống một chỗ bằng phẳng gần nhất anh có thể tìm được—”

Sarah ngắt lời, rên lên. “Dưới sàn nữa à?” cô đùa cợt phản đối.

“Hay trên bàn. Hay trên mặt kệ bếp.” Phản ứng mạnh mẽ của cơ thể anh cho cô thấy, trong khi lời nói của anh là đùa cợt, thì cơ thể anh không đùa chút nào. Sarah nín thở, tự hỏi những cơ bắp vẫn còn đau đớn của cô có thể tồn tại được với một cuộc chiến tình dục trên mặt đá sàn bếp không. Ôm chặt anh như cô đang làm lúc này, nên cô không thể nhìn thấy gương mặt anh, nếu không cô sẽ phải kêu thét lên vì niềm đam mê trên nét mặt anh.

Rome ôm cô thật chặt vào lòng, như muốn cô tan vào da thịt anh. Sự khuây khỏa ùa vào anh vì lời chấp nhận bình thản của cô mạnh mẽ đến nỗi anh cảm thấy người gần như lả đi; rồi sau đó lại bị tràn ngập bởi ham muốn bản năng phải kết thúc thỏa thuận của họ theo cách nguyên thủy nhất. Anh muốn đóng dấu của anh lên cô; cảm giác lần nữa sự mềm mại của cơ thể cô bên dưới anh. Anh đã lập kế hoạch cầu hôn thật cẩn thận, diễn đạt nó bằng những ngôn từ hợp lý nhất anh có thể đưa ra, cho cô hiểu anh sẽ không phá vỡ thế giới được sắp đặt cẩn thận của cô. Ý tưởng cưới cô đã nung nấu trong đầu anh suốt đêm qua, và anh thực sự cảm thấy Diane sẽ đồng ý để anh cưới Sarah. Hơn thế nữa, anh thích ý tưởng cô mang họ của anh và ở cùng anh trên giường mỗi đêm. Ý thức sở hữu mãnh liệt trong anh muốn đánh dấu cô, ngăn cấm những người đàn ông khác đến gần cô, đặc biệt trước khi thằng cha khốn kiếp Max Conroy có thể thuyết phục được cô bằng vẻ quyến rũ của hắn ta. Nhưng đến khi cô nhìn vào anh sau lúc anh hỏi cô cưới anh và bình thản hỏi “tại sao?” anh đã không nhận ra anh cần cô nói vâng đến tuyệt

vọng. Câu trả lời chấp nhận của cô cuối cùng cũng được nói ra, với giọng bình thản mà vẫn làm cho anh mất bình tĩnh bởi cảm nhận cô chẳng nhiệt tình gì mấy với ý tưởng này, đã cất khỏi lòng anh gánh nặng mà anh thậm chí không biết là có cho đến khi nó mất đi và anh cảm thấy lòng nhẹ phới phới vì nó không còn nữa. Trời, anh muốn cô làm sao!

Anh dụi cằm lỏm chồm râu chưa cạo vào trán cô và miễn cưỡng đẩy cô ra khỏi anh. “Chúng ta có thể chờ được,” anh nói, muốn lôi kéo cô vào kế hoạch của anh trước khi cô có cơ hội nghĩ lại. “Chúng ta phải lập kế hoạch và sắp xếp cho một số việc.”

“Chúng ta phải làm bữa sáng,” cô chen vào, không muốn tâm trạng mình bị phụ thuộc vào anh, giữ mọi việc dưới cái nhìn thiết thực và trong tầm kiểm soát của cô. “Trừ khi anh đã ăn rồi?”

“Chưa. Anh thậm chí còn không nghĩ đến nó. Anh không nhận ra là đói cho đến khi em nhắc tới, nhưng quý quá, đúng là anh đang chết đói đây.”

Cô cười khẽ, nghĩ chắc anh vừa phát hiện ra anh vừa bị một cơn chấn động thần kinh, dù vậy cô sẽ không để mình bị mất trí vì cố quyết định xem anh đang lo cô từ chối hay lo cô chấp nhận.

“Để em chải đầu xong rồi em sẽ làm một bữa sáng thật ngoạn mục anh chưa từng thấy.”

“Trong lúc em chải đầu, Anh sẽ bắt tay làm một bữa sáng thật ngoạn mục ta chưa từng thấy,” anh sửa lại. “Em có muốn không?”

Cô gật đầu, cảm thấy hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào, và bụng cô cũng kêu gào hưởng ứng. Mặc dù bình thường là người khảnh ăn, nhưng giờ cô cảm thấy đói đến nỗi có thể chén bay một bữa sáng dành cho phu khuân vác. “Em thích trứng gần chín,” cô gọi với anh khi bước ra.

“Anh chờ em quay lại trước khi anh làm xong đấy. Chải đầu không mất nhiều thời gian thế đâu!”

“Làm sao anh biết?” cô đồng đánh vắn lại. “Anh đã bao giờ nhìn thấy em chải đầu đâu.”

Tiếng cười trầm trầm của anh theo cô tận tới cửa phòng ngủ. Khi cánh cửa đóng lại đằng sau cô, cô ngồi thụp xuống giường và vòng tay ôm quanh đầu gối, mọi cơ bắp trên cơ thể cô run rẩy vì thích thú. Cô không thể tin được. Sau khi cô tự mình phá hủy sự bình yên của mình ra từng mảnh vì anh trong nhiều năm, anh đã bước vào và hỏi cô lấy anh. Lý do của anh rất hợp lý, nhưng điều đó không quan trọng. Đối với một phụ nữ đang chết đói, một nửa ổ bánh sẽ tốt hơn là cả một cái bánh. Cô nghĩ tới những buổi sáng họ sẽ cùng chia sẻ với nhau, cùng nấu bữa sáng, nấn ná cho đến ly cà phê cuối cùng, và tim cô tràn ngập hạnh phúc đến nỗi cô cảm thấy khó thở. Một cuộc hôn nhân đã mở ra một thế giới hoàn toàn mới của quan hệ riêng tư. Không chỉ là mối quan hệ tình dục, nhưng những điều nhỏ nhoi như cùng soi chung một tấm gương trong phòng tắm khi cả hai cùng vội đi làm, cùng nhau liếc vội mấy cái đề mục trên báo sáng Chủ nhật, có ai đó xoa bóp những bắp cơ căng cứng trên cổ và vai sau một ngày nặng nhọc.

Đột nhiên cô không muốn rời xa anh một phút giây nào nếu không cần thiết. Cô vốc nước lạnh lên rửa mặt, chải đầu và vuốt hết về phía sau bằng hai cái cặp hai bên, nhanh nhẹn thay sang quần Jean và một cái áo sơ mi trắng quá khổ. Cô xắn hai tay áo lên khi trở vào bếp.

Miếng bacon đang được rán khi cô bước vào bếp, và cô hít vào hài lòng. Rome đang lục lọi tủ bếp của cô, và anh chợt nảy ra ý kiến khi tìm thấy một hộp bột bánh kếp trộn sẵn. “Bánh kếp và trứng,” anh thông báo.

Cô nhún vai và tới làm cùng anh, không chắc chắn cô có thật thích bánh kếp không, nhưng có thể anh thích. Trong lúc anh ngào bột, cô dọn bàn, rót nước cam và lấy trứng ra.

“Chúng ta sẽ phải tìm một căn hộ mới thôi,” anh nói hững hờ. “Cả của anh lẫn của em đều không đủ lớn để dồn hết các thứ đồ của chúng ta.”

“Ừmmm.” Nghĩ rằng để tránh cho anh phải nói rõ với cô anh sẽ không ngủ với cô, cô bình thản, “Em thích có một căn hộ với ba phòng ngủ, nếu tìm được cái nào có giá hợp lý. Có một phòng dư sẽ tốt hơn trong trường hợp có ai đó ngủ lại.”

Anh trở nên lặng thinh một cách lỳ lợ, nhưng lưng anh quay về phía cô nên cô không thể nhìn thấy nét mặt của anh. Để anh biết cô sẽ không nói đi nói lại về vấn đề này, cô nói bình thản như thường lệ, “Em sẽ thôi việc.”

Anh quay phắt đầu lại, đôi mắt sẫm của anh đầy sự hoài nghi.

“Đúng thế, em sẽ thôi việc.” Cô mỉm cười với anh. “Em không thể làm việc tại Spencer-Nyle nữa nếu em lấy anh. Như thế là không chuyên nghiệp, và em không nghĩ nó sẽ hợp lý, ngay cả khi Ông Edwards đồng ý.”

Hàm anh bạnh ra cứng nhắc. “Anh chưa nghĩ về việc đó. Anh không thể đòi hỏi em thôi việc vì anh. Anh biết công việc có ý nghĩa như thế nào với em__”

“Anh không biết gì hết,” cô ngắt lời. “Đằng nào em cũng đang có ý nghĩ thôi việc rồi.” Lúc đó Rome Matthew mới bắt đầu hơi hiểu một chút về người phụ nữ anh muốn cưới, và bài học đầu tiên mở đầu những phát hiện mới về cô, rằng cô không phải là một nữ doanh nhân tận tâm có nhiều quyền hành, người chỉ coi công việc là sự thích thú nhất trên đời. “Đây chỉ là một công việc thôi,” cô thông thả nói. “Em thích nó, và em đã làm hết sức mình vì em không muốn làm việc gì nửa vời, chứ không phải vì em tận tâm với nó. Em đã bắt đầu nghĩ đến việc từ bỏ nó, như em vừa nói. Sau đêm qua, em không thấy lý do gì để có thể tiếp tục làm việc cùng anh nữa.”

Anh nhìn cô như không tin điều mình vừa nghe được. “Em thôi việc chỉ vì chúng ta có quan hệ tình dục à?”

“Em không nghĩ em có thể giữ công tâm mọi việc giữa chúng ta.”

“Em nghe đây, anh có thể thu xếp gì đó__”

“Không,” Cô ôn tồn , không để anh nói hết. “Em không có kế hoạch ăn không ngồi rồi để anh nuôi em, nếu đấy là điều anh quan tâm. Em đã làm việc rất chăm chỉ đều đặn như những vở kịch truyền hình, và em sẽ không để một việc nào khác chiếm lĩnh toàn bộ thời gian của em như thế nữa. Em sẽ tìm một việc khác.”

“Không phải như thế,” anh lẩm bẩm giận dữ. “Anh đủ khả năng chu cấp cho em nếu em muốn ăn không ngồi rồi cả ba đời. Anh chỉ ghét cái ý nghĩ em từ bỏ công việc vì anh thôi.”

“Đấy là điều hợp lý nhất phải làm. Em không gắn bó với nó, và anh là ở trong bộ máy điều hành; không phải em.”

“Em sẽ tìm một vị trí thư ký nữa à?”

“Em không biết.” Cô trầm ngâm đập một quả trứng vào cái chảo nhỏ. “Em tiết kiệm được một ít tiền; có lẽ em sẽ tự mở một cửa hàng nho nhỏ nào đấy. Có thể là một cửa hàng quần áo, như mọi phụ nữ rảnh rỗi có tiền để không vẫn làm.” Cô toét miệng cười vì ý nghĩ đó.

Anh lắc đầu. “Em hãy làm bất cứ điều gì em muốn, nếu đấy là điều em thực sự muốn. Nếu em muốn ở lại Spencer-Nyle, anh sẽ bảo vệ em.”

“Em thực sự nghĩ em sẽ hạnh phúc hơn khi không phải làm việc trong môi trường gò bó như văn phòng. Em đã làm ở đó một thời gian dài rồi, và bây giờ em đã sẵn sàng để thay đổi.”

Sau một lúc, anh cười ranh mãnh. “Điều đó thực sự sẽ làm Max nổi điên.”

“Rome!” Anh làm cô phì cười không kìm được, cô lắc đầu. “Thật là một ý nghĩ xảo quyết hết chỗ nói! Anh hỏi em cưới anh chỉ để ép Max đổi thư ký mới hả?”

“Không, nhưng thật đáng đời hần.”

“Anh không thích anh ấy à?”

Anh nhướn mày. “Anh rất thích thằng cha ấy. Hần là điều hành giỏi như quý ấy. Nhưng thích hần trong công việc và thích cách hần nhìn em là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

Sarah quyết định rằng cô thật sự nợ Max một ân huệ lớn nếu như sự quan tâm của anh với cô đã đánh thức bản năng sở hữu trong Rome dẫn đến kết quả là đêm qua. Khi cô làm xong trứng, cô liếc trộm về phía Rome, người run rẩy chấn động như mọi lần cô nhìn anh. Họ đã làm việc

rất ăn khớp với nhau, giống như đã hàng nghìn lần cùng nhau chuẩn bị bữa sáng chứ không phải lần đầu tiên. Cô chỉ hy vọng bữa sáng đầu tiên này là một dấu hiệu chỉ ra rằng cuộc sông hôn nhân của họ sẽ luôn êm đềm. Cô không thúc ép anh, nhưng cô hy vọng, với từng phần tử nhỏ của cơ thể cô, cô sẽ dạy được anh yêu lần nữa.

Nói với Max, sáng thứ Hai đó, không phải là điều dễ nhất cô từng làm. Đầu tiên anh không tin, rồi bất bình chửi rủa khi anh nhận ra cô đang gập cuốn sổ của cô lại.

“Thằng khốn man rợ đó cố tình làm thế,” anh phun phè phè, bước ngang bước dọc khắp phòng, quá giận đến nỗi đôi mắt xanh biếc của anh tóe lửa. Tâm trạng tức giận của anh bùng lên như điện giật. “Hắn biết em sẽ thôi việc và làm cho anh rối tung lên mà.”

“Cảm ơn anh.” Sarah nói khô khan. “Em không thể nói em biết ơn anh thế nào khi được anh nhắc Rome cưới em chỉ vì muốn làm rối tung công việc của anh thôi.”

Max đứng khựng lại, nhìn chằm chằm vào cô, mắt anh dịu lại. “Đúng là anh cần bị đá một phát vào mông thì mới tỉnh được,” rốt cuộc anh rầu rĩ tự nhận. “Bỏ qua cho anh nhé, em bé. Anh chỉ bực mình vì hắn ta đã thắng cuộc đua thôi, mà anh đã kịp chạy đâu, thật oan uổng cho anh bị thua ngay từ điểm xuất phát. Thật là không công bằng.”

Sarah bật cười, vì hình ảnh Max thẫn thờ vì cô thật hài hước. Anh là người thạo đời đến tận đầu móng tay, và mọi phụ nữ làm việc trong tòa nhà sẽ cho cô đủ thứ chỉ để có một cơ hội với anh... mọi phụ nữ nhưng trừ cô. Anh nhìn cô khi thấy cô cười, mặt cô sáng lên vì ánh sáng tỏa ra từ tâm hồn cô làm anh bị hút chặt lấy mỗi lần anh thấy nụ cười của cô. Như bị kéo vào sự nồng ấm của cô, anh bước tới gần cô, cảm thấy hơi buồn vì ánh sáng đó không dành cho anh, và cô sẽ chẳng bao giờ ban cho anh niềm vui có cô trong đời như anh vẫn thường tưởng tượng.

“Nếu có lúc nào hắn làm cho em thấy không hạnh phúc, thì em biết anh ở đâu rồi đó,” anh thì thầm, ngón tay trở vuốt ve làn da mịn như sa tanh trên má cô. “Hãy cẩn thận, em bé. Dưới lớp vỏ thân thiện kiềm chế, đàn ông luôn là một con sói đói, và em chỉ là một con cừu ngây thơ thôi. Đừng để hắn đặt em lên bàn làm bữa trưa đấy nhé.”

Max đã không động chạm đến điều hiển nhiên là Rome không yêu cô, nhưng cô biết anh có ý nghĩ đó trong đầu. Anh đã chứng kiến đủ để biết những hành động của Rome xuất phát từ tình dục chứ không phải tình cảm.

“Em có biết em đang làm gì không?” anh lo lắng.

“Vâng, tất nhiên em biết chứ. Em đã yêu anh ấy từ rất lâu rồi.”

“Hắn có biết không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì đừng nói với hắn. Bắt hắn phải tự tìm hiểu lấy; hắn sẽ coi trọng hơn.” Một cái nhìn hiểu biết hiện trên ánh mắt anh. “Tại sao anh lại có cảm giác con cừu non sẽ sẽ xơi phần ngon nhất của con sói nhỉ?”

“Em không biết, nhưng em hy vọng anh đúng,” cô run giọng. “Anh không biết em hy vọng nhiều thế nào đâu!”

“Nghe anh này, nếu thấy không có lỗi thì em phải cắt lổ ngay lập tức nhé. Anh sẽ ở đây nếu em cần anh. Anh có một ý nghĩ kỳ cục,” anh mơ màng “Trong ý nghĩ mọi việc đều đơn giản. Anh đang suy nghĩ viễn vông hay là anh mang em về Anh với anh, cưới em trong nhà thờ đá nơi tất cả gia đình anh đã tự nguyện troi mình vào hôn nhân từ bao nhiêu thế hệ anh cũng chẳng nhớ nữa, và xích em lại bằng một lũ trẻ con. Nuôi dưỡng những kẻ thừa kế sẽ là công việc thích thú nhất của anh đấy.”

Sarah lại bật cười, đỏ mặt, một phần trong cô mong muốn được như Max nói. Tình yêu của cô sẽ được an toàn với anh. Nhưng thay vào đó cô lại trao trái tim cô cho một người đàn ông mang gánh nặng của quá khứ, một người đàn ông chỉ muốn thân xác và tình bạn của cô, chứ không phải sự ấm áp của tình yêu trong cô.

“Anh có thể hôn em được không?” anh hỏi, trượt tay từ má xuống ôm quanh cầm cô. Nâng nó lên để anh có thể nhìn toàn bộ gương mặt cô. “Chỉ một lần thôi, và anh hứa anh sẽ không bao giờ đòi hỏi em nữa...khi em vẫn còn ở với Rome.”

Nhìn vào ánh ma mãnh nhảy múa trong đôi mắt màu ngọc lam, Sarah biết trong đầu anh không có ý hôn cô theo kiểu một nụ hôn chia tay trong trắng. Anh có ý định hôn cô đam mê, cùng tất cả sự mạnh mẽ nóng bỏng của cơ thể đàn ông của anh. Cô biết rất rõ Max không yêu cô, nhưng cô cũng biết, như anh, mọi thứ sẽ thay đổi một khi anh có cơ hội là người cưới cô. Chỉ vì thời gian gấp gáp quá ngắn ngủi nên điều đó mới không xảy ra. Ý nghĩ cô đã có thể yêu anh nếu cô không yêu Rome đầu tiên và mãi mãi chẳng nhìn thấy một người đàn ông nào khác khiến cô cảm thấy buồn một chút và cùng lúc đó cũng cảm thấy hạnh phúc một chút. “Vâng, chỉ một cái hôn tạm biệt thôi nhé,” cô nói và kiễng chân lên chìa môi cho anh.

Ngay giây phút miệng anh chạm vào cô, Sarah nghe tiếng cửa mở. Cô biết Max cũng nghe thấy, nhưng anh không thềm quay lại. Với tính cách quỷ quái của anh, thay vào đó anh lại kéo cô vào sát hơn ngay cả khi cô gồng mình lên phản đối, vòng tay anh bao bọc quanh người cô và ghim chặt cô vào thân mình cứng rắn, ấm áp của anh. Anh hôn cô thật sâu, lưỡi anh nhảy múa trên lưỡi cô, tận dụng cơ hội của anh, thưởng thức hương vị của cô và cảm nhận cô. Tất cả đầu dây thần kinh của cô rung lên báo động, làm Sarah biết Rome là người vừa đi vào, nhưng cô bị Max ôm rất chặt không cựa quậy gì được; dưới tầm vóc gầy gầy tao nhã là cơ bắp rắn như thép. Rốt cuộc anh cũng rời môi cô, cô bật thở hỗn hển, bám vào cánh tay anh, và anh nhìn thẳng về phía Rome đang đứng nheo nheo cặp mắt tối sầm, một nụ cười sáng rỡ nở trên mặt anh. “Anh có

điều gì phản đối không?” anh êm ái hỏi.

Rome đi ngang phòng tới chỗ họ và nhẹ nhàng kéo Sarah khỏi vòng ôm của Max. Ôm cô an toàn trong vòng tay anh, anh đẩy đầu cô áp vào anh. “Lần này thì không,” anh nói ôn tồn. “Hôn tạm biệt thì không sao. Nhưng đây là lần duy nhất anh được phép thôi đẩy, và tôi cho phép anh chỉ vì anh là kẻ bại trận. Nếu có một lần nữa thì anh sẽ phải trả giá.”

“Chơi đẹp.” Max cười toét và chìa tay cho Rome. “Chúc mừng anh.”

Họ bắt tay nhau, cười như những thằng ngố, còn Sarah tròn mắt nhìn từ người này sang người khác. Cô đã chờ đợi có đồ máu, ít nhất là như thế, nhưng thay vào đó họ lại trở thành hai người bạn thân thiết. Đàn ông! Ai mà hiểu nổi bọn người ấy?

“Hôm nay tôi nằng cô ấy đi ăn trưa lâu đấy,” Rome nói. “Bọn tôi có nhiều việc phải làm: thử máu, lấy giấy phép, và tìm một căn hộ mới. Anh sẽ rồi lúc mười hai rưỡi. Lúc đó em đã xong chưa?” anh nhìn xuống hỏi Sarah.

Sarah đã có kế hoạch riêng của cô, nên cô lắc đầu. “Em không thể. Em có hẹn vào lúc một giờ.”

Max đong đưa trên gót chân, nhìn vui vẻ một cách bất thường khi nghe Sarah từ chối không nghe theo lệnh của Rome. Rome điều khiển văn phòng của anh chính xác như lên đạn, và tính cách lạnh lùng sắc bén của anh được biết đến ở tận những chi nhánh xa tít của Spencer-Nyle. Chỉ có Anson Edwards mới nổi tiếng hơn Rome về khoản khắt khe, nhưng Anson Edwards đã là một huyền thoại vì những lời nói gay gắt của ông với những người kém cỏi. Max thích thú chờ đợi phản ứng của Rome với cách Sarah từ chối đòi hỏi của anh.

Nhưng nếu anh chờ đợi Rome đâm bẹp Sarah như một con gián thì anh đã phải sớm thất vọng. Rome nhướng một bên mày im lặng dò hỏi, rồi nói, “Thế thì chúng ta làm vào ngày mai vậy.”

Rome đã phải sử dụng đến ý chí sắt thép của anh mới tìm được hỏi Sarah sẽ đi đâu, nhưng anh nhớ tới cuộc tranh luận mà anh phải thuyết phục cô cưới anh. Họ sẽ phải tôn trọng sự tự do của nhau. Sarah vẫn là một người phụ nữ xa vời, độc lập nhất mà anh luôn biết. Cô đã đồng ý lấy anh, nhưng chỉ sau khi anh đã cẩn thận chỉ ra ưu thế của việc sống chung đối với cả hai người. Anh đã phải cẩn thận hứa sẽ cho cô không gian riêng mà cô cần, sự riêng tư về tinh thần cũng như thể chất như cô đã quen sống. Anh có thể sống như vậy, cho đến khi nào cô mong muốn ngả vào tay anh và dâng cho anh thân hình nóng bỏng, ngọt ngào của cô, mặc dù có vẻ như anh sẽ không có nó theo cách mà anh từng nghĩ. Cô phân trần một cách rõ ràng, dễ hiểu rằng cô mong sẽ có phòng ngủ của riêng cô, và anh đã phải nghiêng chặt răng để không nói với cô một cách rõ ràng và dễ hiểu là cô sẽ phải ngủ trên giường của anh. Anh đã không muốn ngủ với bất kỳ một phụ nữ nào từ khi Diane mất, cho đến khi anh ôm Sarah trong vòng tay. Cô quá xa vời và khó nắm bắt. Anh muốn...anh cần...những giờ phút với cô trong đêm, khi chỉ những hành động đơn giản như nằm ngủ bên cạnh nhau cũng tạo nên mối ràng buộc cô vào với anh. Nhưng chưa được, anh sẽ phải tiến tới gần cô một cách cẩn thận, không làm cô sợ mà lẫn tránh

đám cưới.

Đặt bản năng muốn chiếm hữu của anh sang một bên, anh đi cùng cô về văn phòng cô, và con mắt phán xét của anh phát hiện ra cái hôn của Max không mang đến sắc màu hồng ửng thường hiện trên mặt cô bất cứ lúc nào anh làm tình với cô. Nghiêng người qua bàn cô, anh hôn nhanh cô thật khát khao, vừa mong muốn nhìn thấy màu hồng lại hiện trên mặt cô vừa mong muốn nếm lại vị ngọt ngào của miệng cô. “Tối nay nhé? Chúng ta có thể liếc qua mấy tờ báo và đánh dấu những căn hộ có vẻ hợp lý.”

Thích thú, Sarah mỉm cười với anh. “Lúc bảy giờ được không anh? Đến lúc ấy em mới có thể nấu gần xong.”

“Quên chuyện nấu nướng đi em, anh sẽ mua mang đến.”

Nhìn theo anh bước ra khỏi phòng, Sarah phải tự véo một cái để chắc chắn cô không mơ. Họ thật sự đang chuẩn bị kết hôn.

Anh đã làm tình với cô đêm trước, và ý nghĩ về nó làm trái tim cô như trào ra khỏi lồng ngực. Nếu lần đầu tiên bị buông thả theo đam mê, thì lần thứ hai thật sự là một bài học được điểm giỏi về chủ đề tự kiểm chế. Tất cả bắt đầu như thường lệ, trong lúc họ cùng xem bản tin tối trên vô tuyến. Suốt thời gian quảng cáo, anh nâng đầu cô lên để hôn, và cái hôn cứ kéo dài mãi, trở thành muôn vàn cái hôn. Rất nhanh cô đã nằm trần truồng trên sofa, và anh đã kiên nhẫn, thận trọng dẫn dắt, làm cô hài lòng hết lần này qua lần khác, thưởng thức sự hưởng ứng của cô, làm cô thêm khát anh cũng như anh thêm khát cô. Anh đã phải sử dụng biện pháp an toàn, điều đó nhắc nhở Sarah việc đầu tiên phải làm sáng nay là gọi điện cho bác sỹ của cô, và đó là lý do tại sao cô có buổi hẹn lúc một giờ.

Đồng hồ chỉ hai giờ rưỡi khi cô quay trở lại văn phòng, một túi thuốc nằm trong ví cô và đầu óc cô vẫn còn ong ong những lời khuyên và cảnh báo của bác sỹ Easterwood. Ở tuổi ba mươi ba, cô đã quá lớn tuổi để sử dụng thuốc tránh thai một cách an toàn. Bác sỹ Easterwood đã kê cho cô một liều thấp nhất có thể, và nghiêm khắc nhắc Sarah bà muốn gặp cô mỗi sáu tháng, và hai năm là thời gian lâu nhất bà cho phép Sarah sử dụng thuốc trong khi chưa quyết định sẽ chọn biện pháp nào thích hợp hơn.

Max ra khỏi văn phòng của anh khi anh nghe cô bước vào, anh hơi cau mặt làm hồng cặp mày đẹp một cách cổ điển của anh. “Em có sao không? Em đi lâu hơn anh nghĩ đấy.”

“Em ổn. Em có một cuộc hẹn với bác sỹ thôi mà, và anh cũng biết như thế nào rồi đấy: anh sẽ không bao giờ được gặp đúng giờ hẹn cả.”

“Rome đã gọi hai lần rồi,” anh ranh mãnh thông báo với cô.

Cô làm việc với nụ cười trên môi và niềm vui trong lòng vì thái độ phô trương của Rome. Dù có

yêu hay không, nhưng cách anh hành động cho cô thấy anh có quan tâm đến cô, và cô sẽ nhận bất cứ thứ gì cô có thể nắm được trong tay. Anh đã không thể hiện sự nôn nóng chiếm hữu đến như vậy khi anh đòi hỏi thời gian của Diane dành cho anh. Nhưng Sarah không chờ đợi tình cảm của anh theo hướng đó dù đến một lúc nào đó anh sẽ yêu cô. Diane là một phụ nữ đẹp, đầy sức sống, một người năng nổ thu hút mọi sự chú ý của người khác ngay giây phút cô xuất hiện. Sarah tự cảm thấy cô thường xuyên giống một con chuột bạch hơn bất cứ thứ gì khác. Trang điểm bằng những màu sắc bắt mắt làm cô giống như một thằng hề, trong khi nếu trang điểm sơ sài thì trông chẳng khác gì không trang điểm. Sau nhiều năm cô đã quyết định thỏa hiệp bằng cách không dùng phấn nền, nhưng màu da cô trắng đến nỗi cô không bao giờ có khả năng dùng những màu tươi sáng để tránh mọi con mắt đổ dồn vào cô. Cô đã từng muốn Rome ngồi thẳng dậy và nhận ra cô bất cứ lúc nào cô xuất hiện nhưng vì một lý do nào đó cô cảm giác rằng đây không phải vai trò của cô.

Tối nay, sau khi học ăn xong món gà chua ngọt anh mua mang tới, họ trải hết báo lên bàn ngay mục quảng cáo căn hộ rao bán, Rome khoanh tròn những mẫu anh nghĩ có thể thích hợp. Sarah thận trọng không để ngón tay lạc vào cột những ngôi nhà riêng đang rao bán, biết chắc chắn anh sẽ không bao giờ đồng ý mua nhà riêng. Phong cách sống ngoại ô sẽ làm anh nhớ gia đình mà anh đã mất, và nhìn thấy những đứa trẻ chạy chơi quanh đó sẽ làm anh mất trí.

Anh gõ nhẹ bút xuống một mẫu quảng cáo mà anh thích nhất, và Sarah chồm người qua để đọc. Tóc cô, bị tuột một ít ra khỏi dây buộc, xoa trên cánh tay rám nắng của anh, và anh cứng người lại. Không để ý, cô đọc mẫu quảng cáo, bấu môi khi chăm chú đọc kỹ.

“Nó có vẻ được ghê. Đủ phòng, nhưng mà giá trên trời quá__” vừa nói cô vừa quay đầu lại nhìn anh. Anh hành động thật nhanh, và những lời của cô bị cắt ngang giữa chừng bởi hơi thở hỗn hển khi anh xoay cô lại và ấn cô ngồi trong lòng anh, miệng anh cúi xuống làm tắt câu nói dở dang của cô, ôm cô bằng tay trái trong lúc tay phải của anh trơ tráo lướt khắp người cô, tìm kiếm những miền da thịt lãnh mạn mà anh biết là phần thưởng cho sự chăm chỉ của anh.

Sarah bật một tiếng kêu khê từ trong ngực, lún sâu vào lòng anh. Cơ thể mạnh mẽ của anh làm cô cảm thấy được bao bọc, hoàn toàn yên tâm, và cô có ý nghĩ cô chẳng cần một ngôi nhà hay một căn hộ tiện nghi để cô cảm thấy an toàn làm gì khi anh đang ôm cô trong vòng tay như thế này. Sức mạnh bị kiềm chế trong anh khi anh đang sờ mó cô thể hiện rõ ràng ở những bắp thịt cứng như thép trên đùi anh, lồng ngực như đá tảng của anh. Cô tìm kiếm hơi ấm cơ thể vững chắc của anh phía dưới áo sơ mi, trượt hai bàn tay dưới lớp vải để ghì những ngón tay cô vào người anh. Anh nhắm nháp miệng cô chán chê mới nhả ra; rồi anh đẩy đầu cô ngửa ra sau hôn trượt dần xuống cổ cô. “Giá trên trời thì sao?” anh thì thầm. “Ngày mai ta sẽ xem nó.”

“Hmmm,” cô mơ màng đồng ý, chẳng còn quan tâm gì đến căn hộ nào nữa.

Anh cởi khuy áo cô và ấn miệng hôn lên phần phía trên phồng lên của ngực cô, phía trên mép vải ren của áo ngực. “Thằng cha Max khốn kiếp thật! Hấn biết thừa anh đang nhìn.”

“Đúng thế.” Cô mở mắt và mỉm cười với anh, mắt cô đờ đẫn vì khoái cảm. “Anh ấy đúng là đồ quý sù.”

“Hắn ta gặp may đấy vì em không hôn trả lại hắn.” Anh cười lại với cô, nhưng giọng anh hung dữ, mắt anh nheo lại. “Nếu không anh chẳng lịch sự như vậy đâu nhé.”

Lại như lần trước, anh không thích thế—anh không thích ý nghĩ Max hôn cô mê mải. Anh muốn chỉ có hương vị của anh trên môi cô, nên anh đã hôn đè lên nơi Max đã chạm vào. Anh lại hôn cô nữa, nhưng giữ chừng mực vừa phải rồi miễn cưỡng cài áo lại cho cô và nhắc cô trả lại ghế ngồi. “Tốt nhất chúng ta đừng nên ý lại vào may mắn nhiều quá,” anh lẩm bẩm. “Anh đến đây thẳng từ văn phòng, và anh không mang gì theo cả.”

Sarah hắng giọng. “Về việc này...buổi hẹn trưa nay của em là với Bác sỹ. Em đã có một cái đơn để mua thuốc tránh thai.”

Anh ngửa người ra ghế, vòng cánh tay ra phía sau lưng ghế anh trong lúc nhìn cô thăm dò, bị cảnh báo vì sự do dự trong cử chỉ của cô như cô rất khó khăn mới nói ra được. Cặp mày đen hạ xuống. “Em có đủ sức khỏe để uống không?”

“Bác sỹ kê cho em thử, nhưng em phải khám lại thường xuyên,” cô thở dài tự nhận. “bác sỹ nói em chỉ được uống trong hai năm là nhiều nhất, trước khi quay sang dùng phương pháp khác.”

“Nếu nó nguy hiểm thì em đừng uống nữa.” Anh đưa tay nắm lấy tay cô, ngón cái lằn trên làn da mịn màng của lưng bàn tay cô. “Anh đang nghĩ đến việc đi phẫu thuật. Nó an toàn và vĩnh viễn.”

Sarah sửng người với giải pháp của anh. Tính vĩnh viễn của nó chính là trở ngại lớn nhất, với cô. Một lúc nào đó trong tương lai, Rome có thể thay đổi ý nghĩ của anh về việc không muốn có thêm con, thậm chí cả khi cuộc hôn nhân của cô giữa đường gãy gánh. Cô nhận thức một cách sâu sắc rằng anh không yêu cô, rằng cô sẽ phải để mở cho khả năng anh sẽ yêu một người phụ nữ khác, và có lẽ người phụ nữ này sẽ muốn có con của anh. Có lẽ anh sẽ muốn cô ta có con của anh. Tự mình cảm thấy tan nát cõi lòng với ý nghĩ đó, cô đẩy anh ra trước khi để lộ ra ý nghĩ trong đầu cô. Thay vì thế, ngoảnh mặt đi, cô nói giọng ghen ghét, “Mình sẽ nói về chuyện đó sau, nếu thuốc không có tác dụng.”

Bối rối, anh nhìn cô chăm chăm, kiểm lại trong đầu những lời họ vừa nói và cố gắng tìm xem anh đã nói điều gì không đúng để cô lại nấu mình trong vỏ ốc và chưng ra bộ mặt lạnh băng mà anh ghét cay ghét đắng. Vừa xong cô đang thư giãn và thoải mái với anh, quên hết những cử chỉ đề phòng của cô, và anh đã bắt đầu quen thuộc với nụ cười của cô, sự chònh ghẹo dễ thương của cô. Ngay lập tức cô đã trở lại là Nữ hoàng băng giá. Cô bực dọc khi cô bắt đầu đề cập đến những viên thuốc. Cô đã không nói với anh điều gì đó, và anh cũng chỉ biết thế. Anh nghĩ, khi lần đầu tiên anh làm tình với cô, rằng anh đã khám phá ra lý do sự e ngại của cô, nhưng bây giờ

anh lại thấy nó tái hiện, và anh biết Sarah có những bí mật khác giấu sau cặp mắt lục sẫm của cô. Anh chỉ muốn chui vào đầu cô để tìm xem trí óc cô hoạt động như thế nào, tại sao cô lại giấu mình đi như thế. Anh muốn biết về cô, anh muốn tất cả những bí mật của cô phơi bày hết ra để anh có thể nhìn thấy chúng. Cái kiểu cô chuồn khỏi anh làm anh nổi búng trong anh một sự đáp ứng hung bạo, nguyên sơ phải đeo đuổi và chinh phục, một bản năng được truyền lại từ thời con người còn ăn lông ở lỗ, và phải dùng vũ lực để tìm chọn kẻ phối ngẫu.

“Một ngày nào đó,” anh nói bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng hàm ý chết chóc, “Anh sẽ tìm ra đầu óc em hoạt động như thế nào.”

Sarah ngược nhìn anh, nỗi sợ hãi chạy rần rật dưới bộ mặt bình thản cô vẫn chưng ra với anh. Nếu anh tìm ra, nếu anh phát hiện ra cô yêu anh, anh sẽ làm gì? Anh sẽ chấp nhận nó, hay anh sẽ vẫy tay chào một cuộc hôn nhân đã mang cho anh quá nhiều thứ hơn anh mong muốn?

CHƯƠNG 5

Họ cưới ba tuần sau đó vào một buổi tối thứ sáu, sau khi làm việc, một thẩm phán đã đồng ý cho họ tổ chức hôn lễ trong phòng làm việc của ông tại tòa án. Cô vô cùng ngạc nhiên khi người làm chứng của họ là Max, anh vui vẻ nháy mắt với cô khi cô và Rome đứng vào vị trí trước mặt vị thẩm phán. Khoảng mười lăm người bạn cùng làm việc đứng sau họ trong gian phòng hẹp, chen chúc nhau và kín đáo thì thầm làm gian phòng vang lên những tiếng lao xao làm nền cho buổi lễ. Sarah đã làm nốt hai tuần sau khi thông báo thôi việc và dành tuần cuối cùng lái xe loanh quanh khắp nơi mua bán chuẩn bị cho căn hộ mới của họ và gửi những thứ họ không dùng tới nhưng cũng chưa muốn bán đi vào kho.

Căn hộ mà cuối cùng họ quyết định mua quá đắt đối với Sarah, nhưng Rome đã không thềm để ý tới lời phản đối của cô. Đó là một căn hộ nhiều phòng, rộng như một căn nhà phố trung bình: bảy phòng, và một ban công rộng nơi họ có thể tổ chức tiệc thịt nướng hoặc nằm phơi nắng, và cũng là nơi cô có thể đặt những chậu cây nhỏ của cô. Một lò sưởi ga đặt trong phòng sinh hoạt chung, và cô nghi ngờ đây mới chính là điều khiến Rome quyết định mua căn hộ. Anh đã nhìn cái lò sưởi với nét mặt hài lòng khủng khiếp, và cô cũng phải tự công nhận với một cái rùng mình đề phòng chính bản thân mình với ý nghĩ khi mùa đông tới và những đêm lạnh lẽo để họ được nằm suốt đêm ở trước ngọn lửa.

Theo cách nghĩ của cô điều tốt đẹp nhất của căn hộ là người quản lý của tòa nhà, họ cũng sống ngay dưới tầng trệt, Marcie Taliffero là một phụ nữ đã ly hôn ba mươi hai tuổi, một nhà văn độc lập và cũng là quản lý tòa nhà, và cô có một cậu con trai mười lăm tuổi rất cao lớn, Sarah chưa thấy một cậu bé mười lăm tuổi nào lại cao lớn như thế. Derek Taliffero đã cao tới 6 feet (1m 82), với thân hình gầy nhưng cứng cáp nặng 170 pounds (80kg), và không chỉ có thế, cậu ta thật sự còn phải cạo râu hàng ngày, và chẳng mấy người tin cậu ta vẫn là một cậu nhóc. Cậu có giọng nam trầm êm dịu, và được thừa hưởng của ông bố những nét cổ điển của người Ý, từ những lọn tóc xoắn trên đầu đến cái mũi thẳng của những ông hoàng La mã. Sau giờ học cậu

làm việc ở một cửa hàng tạp hóa và giúp mẹ những việc lặt vặt trong tòa nhà, cũng dễ dàng như luôn giữ vị trí đứng đầu trong lớp. Rome chưa hề gặp Derek Kỳ diệu , như Marcie vẫn thường gọi cậu, với một chút hàm ý kính trọng như cô không thể tin được cô thật sự là mẹ của một người hoàn hảo như vậy. Derek đang tiết kiệm tiền để vào cao đẳng , nhưng từ những gì Marcia kể thì cậu còn lâu mới tới đích, và trừ phi cậu đủ may mắn tìm được một học bổng, nếu không cậu cũng vẫn còn cả một quãng đường dài khó nhọc để qua được mấy năm cao đẳng. Sarah không biết Rome có những mối quan hệ với trường cao đẳng nào không, nhưng nếu có một cậu bé nào xứng đáng nhận được một học bổng, thì đó phải là Derek Taliffero.

Marcie rất thân thiện, là một mẫu người dễ gần; hơi thấp và đầy đặn, nhưng đầy đặn theo kiểu khỏe mạnh. Tóc đỏ, thêm vài nốt tàn nhang trên mũi, nhưng cô lại không có tính nóng nảy của những người có tóc đỏ. Cô xử lý công việc theo một phong cách nhẹ nhàng làm cho mọi việc có vẻ dễ dàng hơn tình trạng thật của nó; cô giúp Sarah chuyển đồ và sắp xếp chúng vào đúng nơi thích hợp, vì Rome phải đi công tác vào sáng thứ Hai và đến tận chiều thứ Năm mới về.

Sarah lén lút nhìn anh khi ông thẩm phán tiến hành buổi lễ. Anh mặc bộ suit màu xanh đậm cùng áo sơ mi sọc nhỏ màu xanh nhạt, hợp không chê vào đâu được với cravat xanh hải quân, một chiếc khăn tay nhỏ màu rượu chát lộ ra một chút trên túi ngực, sự kết hợp màu sắc khéo léo nhìn rất tuyệt với làn da sẫm của anh. Đột nhiên cô cảm thấy hơi khó thở, và tim cô đập mạnh với những ý nghĩ lo lắng đêm nay sẽ ra sao. Họ chỉ tìm thấy cơ hội để làm tình có ba lần, vì anh nhiều lần phải đi công tác xa và những chức năng tự nhiên của cơ thể cô tỏ ra chẳng khéo léo chút nào trong việc lên chương trình. Cô muốn anh, và cô cảm thấy thân thể cô yếu đuối và ảm áp.

Anh bị căng thẳng, cánh tay cứng lại ở chỗ gấp của khuỷu tay nơi những ngón tay cô nhẹ bám vào. Giọng trầm trầm của anh thiếu tự nhiên, và bàn tay anh lấy bấy khi anh đeo vào ngón tay cô chiếc nhẫn vàng giản dị. Ngay khi chiếc nhẫn vào hết ngón tay cô, Sarah nắm chặt những ngón tay vào như muốn khảm nó vào da thịt cô. Rồi anh lướt qua môi cô với một cái hôn nhẹ, và thế là xong. Anh lùi lại, ngón tay anh đan vào cô, mỉm cười với cô, nụ cười chỉ là một cái nhếch của miệng anh, và nhạt thếch.

Mọi người tiến đến bắt tay và chúc mừng họ. Max là người cuối cùng; anh bắt tay Rome mạnh mẽ, rồi ôm mặt Sarah trong hai lòng bàn tay anh và dịu dàng nói, “Nghe anh này, em rất đáng yêu! Em có thật sự hạnh phúc không?”

“Vâng, tất nhiên,” cô thầm thì, và ngẩng mặt lên nhận cái hôn của anh, miệng anh âu yếm chạm nhẹ lên môi cô.

“Mẹ kiếp, Max,” Rome nói thiếu kiên nhẫn. “Tại sao tôi lại thấy như anh hôn cô ấy nhiều hơn cả tôi thế hả?”

“Có thể vì tôi lịch sự nhiều hơn anh ,” Max trả đũa, cười ngoác.

Sarah bám vào cánh tay Rome. Tự hỏi anh có nghĩ cô trông xinh đẹp không. Ngoài Max ra, nhiều người cũng khen cô có vẻ sinh động hơn, và cô biết đó là vì cách trang điểm khác ngày thường và cũng vì cô đang hạnh phúc. Cô đã phải phò mặc sắc đẹp cho nhà thiết kế tóc và trang điểm chuyên nghiệp, và người trang điểm cho cô đã hướng dẫn cô sử dụng những sắc màu nhạt trong suốt làm cho màu da của cô bớt trắng xanh hơn mà vẫn không bị phản cảm. Cô đã được kẻ mắt sẫm hơn ngày thường một chút, nhưng chỉ một thay đổi nhỏ cũng gây hiệu quả lớn: đôi mắt kiểu Ai cập của cô trông lạ hơn ngày thường, lông mi dày hơn, màu mắt sẫm làm đôi mắt cô trông có vẻ bí ẩn. Màu mơn chớn trên má cô cũng sậm hơn, và miệng cô mềm mại, căng mọng. Không phải do son; mà là do cảm xúc bên trong của cô. Dưới lớp lụa hồng nhạt của chiếc đầm cô mặc, cơ thể cô run rẩy, nhức nhối, ham muốn anh.

Nhưng tiệc mừng đã được đặt trước ở một nhà hàng nổi tiếng, và khách khứa đã có mặt đầy đủ. Tôm hùm và champagne làm cho bữa tiệc trở nên hoàn hảo, nhưng Sarah quá hồi hộp đến nỗi hoàn toàn không nhận biết được cái gì vừa trôi qua họng cô: thịt tôm hùm trắng như tuyết hay rượu champagne sủi bọt lấp lánh. Cô không nhận ra cô đã hơi chệnh choáng cho đến khi cô quay lại nói gì đó với Rome và căn phòng trở nên nghiêng ngả. Cô chớp mắt ngạc nhiên.

Lần đầu tiên trong buổi tối Rome cười, khuôn mặt khó đăm đăm của anh sáng lên, hàm răng trắng lóa với nụ cười rộng ngoác. “Chỉ có hai ly champagne mà đã làm em nghiêng ngả rồi à?”

“Anh để cho em uống hai ly cơ à?” cô hỏi yếu xìu, tay bám chặt vào mép bàn. “Rome, em không đùa về tử lượng của em đâu. Em sẽ không thể bước ra khỏi đây được!”

“Chúng ta vừa cưới nhau mà, mọi người sẽ cảm thấy rất lãng mạn nếu anh bế em ra,” anh nói thản nhiên.

“Họ sẽ không nghĩ thế nếu em vẫy khăn bàn như một lá cờ và gào lên hát dân ca Cao nguyên,” cô rầu rĩ dự đoán. Anh cười khe khẽ nhưng vẫn đẩy ly champagne của cô ra xa và ra dấu gọi người phục vụ. Chỉ một lúc sau một cốc sữa đã xuất hiện bên cạnh tay cô, và cô uống nó một cách biết ơn. Mọi người cùng bàn rên lên báo trước hậu quả khủng khiếp vì hỗn hợp champagne và sữa trong bụng cô, nhưng Sarah đã có kinh nghiệm về việc này rồi. Thậm chí cả khi sữa đã trung hòa hết rượu trong máu cô thì chưa chắc cô đã có khả năng tự đứng vững trên chân mình khi họ rời khỏi nhà hàng.

Đúng là cô không thể; cánh tay Rome vòng quanh hông cô như một cái kẹp khi anh giúp cô ra xe anh. Anh đặt cô yên vị trong xe và đi vòng sang ngồi vào sau tay lái, quay lại kêu to chào mọi người và nhận những lời chúc mừng tốt đẹp nhất từ bạn bè. Sau khi đã đóng cửa xe, anh ngồi im một lúc, mân mê chùm chìa khóa trong tay. Sau rốt, anh cắm chìa vào ổ điện rồi quay lại nhìn Sarah đang nằm dựa lưng vào ghế, mắt cô khép hờ và một nụ cười say đắm nở trên môi cô. Ánh đèn đường chiếu vào mắt cô, làm chúng lấp lánh như những vì sao. Cô quá dịu dàng và nữ tính, mùi hương của cô phảng phất quanh anh, cảm dỗ anh tìm kiếm nó trên khắp da thịt mịn màng của cô. Bây giờ cô đã là vợ anh rồi, một người cộng sự thân thiết và hợp pháp của anh...vợ anh!

Anh gần như bật rên lên thành tiếng, nghĩ về một đám cưới khác, và khuôn mặt rạng rỡ của Diane khi cô bước dọc lối đi tới với anh, sự thèm khát trong cái hôn anh trao cô cuối buổi lễ. Vợ anh! Diane đã từng là vợ anh, và anh chưa bao giờ nghĩ một người đàn bà nào khác có thể thay thế vị trí đó, mang tên anh. Cho đến khi buổi lễ bắt đầu, anh vẫn không hề có một chút do dự nào về cuộc hôn nhân thứ hai này, nhưng khi những lời chúc mừng quen thuộc vang bên tai anh, bất ngờ người anh toát đầy mồ hôi lạnh ngắt. Anh không, và không thể ân hận vì lấy Sarah, nhưng đột nhiên ký ức về Diane lại ám ảnh anh. Diane đã bước ra khỏi đời anh rồi, thật sự đã xa rồi. Bây giờ anh không thể gọi cô là vợ anh nữa, vì theo luật pháp của Texas và nước Mỹ, và theo quyết định của chính bản thân anh, người phụ nữ bên cạnh anh bây giờ mới là vợ anh.

Sarah Matthews. Anh nhắc lại cái tên đó trong đầu anh, ghi khắc nó ở đó. Sarah Matthews, vợ của anh. Sarah mỏng manh, thanh nhã, luôn xa vắng, nhưng bây giờ cô là của anh. Anh biết anh không nên nghĩ về một người phụ nữ nào khác đêm nay, nhưng anh không thể không nghĩ về Diane, không thể ngừng so sánh cô với Sarah. Diane đã luôn từng là người mạnh mẽ hơn Sarah, có thể đứng thẳng trước anh và cãi nhau với anh mặt đối mặt, rồi lại hôn anh với tất cả sự tha thiết của bản tính nồng nhiệt của cô. Cô luôn luôn trông rạng rỡ, đầu cô là những lọn tóc quần màu vàng nâu sáng rỡ, mắt cô xanh như bầu trời giữa hè. Diane đã là mặt trời, ấm áp, chói lọi, trong khi Sarah là mặt trăng, mờ ảo, huyền bí và xa vời. Sarah... cái gì trong cô làm cô trông huyền ảo như vậy? Bí mật trong lòng cô hay đôi mắt u sầu của cô? Đã bao giờ anh muốn một người nào như anh muốn Sarah chưa? Sự huyền ảo ở cô quyến rũ anh, khiến anh muốn giật tung nó ra.

Nhưng khi anh dẫn Sarah về căn hộ mới của họ, trong đêm đầu tiên họ cùng ở với nhau, anh biết anh không thể ân ái với cô. Cả tuần nay anh chỉ nghĩ về cô, ham muốn cô, cảm giác da thịt mềm mại của cô dưới anh, nhưng bây giờ anh nhận ra anh đơn giản không thể làm việc đó được. Sự đau buồn đã nguôi ngoai vì những mối quan tâm khác suốt tuần qua bây giờ lại sống lại, mới mẻ và cay đắng như nó vẫn thường như thế. Anh phải nói lời tạm biệt với Diane.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, Sarah quay người rúc vào vòng tay anh, áp mình vào anh, hai tay cô vòng quanh cổ anh. Anh hôn nhẹ cô, cảm giận thấy cơ thể anh cứng đờ vô cảm; rồi anh kéo tay cô xuống và đặt cô ra xa anh. “Để anh nhìn quanh chỗ này một chút,” anh đánh trống lảng. “Anh chưa nhìn ngó gì đến nó từ khi em mang đồ nội thất tới; Thật sự trông rất đẹp!”

Anh đi quanh căn hộ, và Sarah lẻo đẻo theo sau anh, bối rối vì cách anh từ chối vòng ôm của cô. Cô lắc lư, rồi cúi xuống cởi giày, cảm thấy đi chân trần vững hơn là lão đảo trong đôi giày chín phân của cô. Rome nói vài câu tán thưởng phong cách trang trí của cô, rồi có vẻ như chẳng còn gì hơn để nói. Anh thở dài náo nức, đưa tay vọc vào tóc mình. Cuối cùng đã quyết định xong, anh quay lại chỗ cô và đặt tay anh lên hông cô, dìu cô đến cửa phòng cô. Mặc dù anh cần ở một mình, sự thật rõ ràng là anh không được lui tới căn phòng này nếu cô không mời vẫn làm anh tức giận. Anh mở cửa và bật đèn lên cho cô, rồi đặt cả hai tay hai bên vai cô.

“Anh xin lỗi,” anh nói giọng hối hận. “Có vẻ như mọi việc tối nay đã làm anh bị sốc, và anh không thể... anh phải ở một mình đêm nay. Anh xin lỗi,” anh nhắc lại, chờ phản ứng của cô.

Nhưng không có. Cô đơn giản chỉ nhìn lại anh, có vẻ nhỏ bé hơn mọi khi vì không đi giày cao, hoàn toàn không có biểu hiện gì trong đôi mắt đẹp của cô, vậy mà chỉ một vài phút trước chúng vẫn còn đang long lanh. Cô nói “Chúc ngủ ngon.” Rồi bước lùi lại, đóng luôn cửa trước khi anh có thể nói thêm điều gì, nếu thật sự anh nghĩ được điều gì để nói. Còn lại một mình, anh nhìn như bị thôi miên vào cánh cửa, và anh đứng im lặng, đôi vai rộng của anh rũ xuống vì cảm giác vô vọng, để những ký ức đau đớn nhấn chìm anh một lúc rồi mới quay bước về phòng mình.

Anh lên giường, nhưng không thể ngủ được. Những năm tháng sống cùng Diane lướt qua tâm trí anh như những bộ phim tự quay trong nhà, những sắc thái tình cảm trên nét mặt biểu cảm của cô vẫn còn rất tươi mới với anh, những kế hoạch họ cùng lập ra trong hai lần cô mang thai, niềm tự hào và yêu thương thấm tận xương tủy mà anh cảm thấy khi lần đầu tiên bế những đứa con anh trong tay. Những giọt nước mắt nóng bỏng giấu sâu dưới mắt anh, nhưng không bao giờ có một giọt nào rơi xuống. Con trai anh. Justin. Shane.

Nỗi đau mất chúng quá lớn đến nỗi anh cố gắng không bao giờ nghĩ đến chúng nữa; anh chưa bao giờ làm được việc đó. Chúng đã là một phần của anh. Anh đã cảm thấy chúng lớn lên trong bụng Diane; anh đã ở đó khi chúng ra đời, là người đầu tiên bế chúng. Những bước đi đầu tiên của Justin là để nhào vào vòng tay chờ đợi của anh. Anh nhớ bữa sữa lúc hai giờ sáng của chúng, những tiếng cầu nhàu thỏa mãn của bọn trẻ con khi chúng ngậm được bình sữa trong miệng. Anh nhớ tình trạng bối rối vụng về của cậu bé hai tuổi Justin khi một đứa trẻ sơ sinh xuất hiện trong thế giới của nó và chiếm hết thời gian của Diane, nhưng nhanh chóng cậu anh đã nhường hết cho em bé Shane, và hai anh em chẳng bao giờ rời nhau từ khi đó.

Anh nhớ tiếng cười của chúng, sự ngây thơ, chúng chẳng hề sợ hãi gì khi cùng nhau khám phá thế giới, và những tiếng hò reo náo nhiệt chào đón anh khi anh về nhà.

Đặt chúng xuống mộ là điều khó khăn nhất anh từng làm.

Trời ơi, những điều đó không thể được phép xảy ra lần nữa. Một người làm cha mẹ đừng bao giờ phải tự tay chôn con mình.

Từ lúc đó, với anh mặt trời không còn sáng nữa.

Đầu anh tưởng chừng vỡ ra vì một cơn đau dữ dội, anh miết những ngón tay hai bên trán như muốn làm dịu cơn đau. Anh muốn gào lên cho bớt đau nhưng vẫn nghiến chặt răng im lặng, một lúc sau cơn đau dịu dần và anh nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng cô, nằm trong cái giường rộng lớn đến trống rỗng của cô, Sarah không ngủ được. Cô nằm thật im, cảm nhận tác động của rượu champagne khi thấy căn phòng như xoay tròn

xung quanh cô, nhưng không phải vì rượu champagne mà cô nằm yên bất động như vậy. Nỗi đau trong cô quá lớn đến nỗi cô tưởng như nó sẽ kết tinh lại nếu cô thử cử động.

Đáng lẽ cô phải biết, phải nhận ra, buổi lễ đã tác động đến anh ra sao, nhưng cô đã không biết gì cho đến khi cô nhìn thấy địa ngục trong ánh mắt anh. Anh đang hối tiếc thay vì vui mừng đón nhận đám cưới này, vì cô không phải là người anh yêu.

Cô có phải là một kẻ ngu không khi nghĩ rằng một ngày nào đó cô sẽ có tình yêu của anh? Anh có còn tình yêu để trao cho cô nữa không, hay nó đã bị chôn vùi cùng với Diane rồi? Chẳng có cách nào để biết được cả, khi đồng ý cưới anh, cô đã chủ trương quyết định sẽ nhận hết bất cứ thứ gì anh có thể cho cô mà...

Bằng bất cứ giá nào, cô cũng phải giữ không cho anh biết cô bị tổn thương nhiều thế nào; cô không muốn làm anh đau khổ thêm bằng cách làm cho anh cảm thấy có lỗi. Cô sẽ vẫn giữ thái độ như bình thường, như đây là việc vẫn thường xảy ra với những cặp vợ chồng mới cưới. Cô không nghĩ anh sẽ cố tìm hiểu nhiều hơn nếu cô trưng ra một bộ mặt hồ hững. Tất cả việc cô cần làm là vượt qua được kỳ cuối tuần này; sau đó anh sẽ trở lại làm việc còn cô sẽ chú tâm đi tìm việc làm, hay có thể sẽ cân nhắc xem cô có muốn bắt đầu mở một cửa hàng nhỏ của riêng cô hay không.

Đầu óc mỗi một của cô chộp lấy chủ đề này như một cứu cánh, cô đang muốn cái gì đó, bất cứ cái gì giúp cô thoát khỏi những suy nghĩ về Rome. Thực sự chẳng có kế hoạch lâu dài nào mà cô nghĩ ra được có liên quan chút xíu nào đến Rome; thôi thì được đến đâu hay tới đó. Vậy nên cô để anh ra khỏi tâm trí cô và cố gắng quyết định cô sẽ thích công việc kinh doanh kiểu gì, vì cô muốn dồn hết thời gian vào những việc cô thích. Cô liệt kê trong đầu một danh sách những sở thích của cô, và vài khả năng xuất hiện trong trí cô. Cô lật đi lật lại những ý tưởng khác nhau trong đầu, cho đến khi giấc ngủ đến với cô.

Cô thức giấc sớm, khung cảnh xa lạ quanh cô làm cô ngủ không ngon giấc. Đồng hồ bên cạnh chỉ sáu giờ ba mươi. Cô ra khỏi giường và đi tắm, xong mặc lại váy ngủ và buộc thêm cái áo choàng ra ngoài, vì cô chưa muốn mặc quần áo hàng hoàng, không khí sớm đầu thu lạnh hân chỉ sau một đêm. Ngày hôm trước hơi nóng nên cô đã phải bật điều hòa trong xe cô, nhưng bây giờ, với kiểu thời tiết hay thay đổi đặc trưng Texas, rõ ràng là khá lạnh. Cô bước về phía điều khiển điều hòa và bật nó sang nấc NÓNG, và một vài giây sau một tiếng tách nhẹ nhàng và tiếng lách tách của lò sưởi báo với cô căn hộ của cô sẽ sớm trở nên dễ chịu.

Mặc dù cô là người sắp xếp đồ đạc, nhưng căn bếp vẫn không quen thuộc với cô. Cô phải sờ nắn máy pha cà phê, sau đó cô lại không thể tìm thấy cái thìa cô vẫn quen dùng ước lượng cà phê. Cô mở hết ngăn kéo này tới ngăn kéo kia, đóng ra đóng vào sầm sầm, càng lúc càng cáu kỉnh khi tìm mãi không thấy chiếc thìa nhỏ. Cô đơn giản là không trong tâm trạng chịu được bất cứ điều gì không vừa ý, và cô thì thầm hăm dọa cái thìa đã dám tự trốn đi.

Cuối cùng cô tìm thấy nó trong hộp đựng cà phê. Cô nhắm mắt lại vì sự ngu xuẩn của chính

mình, vì bây giờ cô nhớ ra đã để nó trong hộp cà phê để nó không lẫn đi đâu khác... Cô ghét chuyển nhà! Cô căm thù việc mọi thứ trở nên hỗn loạn, mà chẳng có thứ gì ở đúng chỗ thường lệ của nó cho cô dễ tìm. Tủ lạnh đặt ở phía bên kia bếp lò trong khi ở căn hộ cũ của cô nó phải ở phía ngược lại, và cô đã quay sai hướng mỗi lần cô muốn lấy thứ gì trong đó. Căn bếp này lớn hơn cái cũ của cô, và cô khua loảng xoảng quanh nó. Cô cảm thấy nhỏ bé và mất phương hướng, đúng cái cảm giác mà cô có khi còn là một đứa trẻ lúc nằm trong căn phòng sạch sẽ, ngăn nắp, nhộn nhịp của cô và lắng nghe những lời nhieếc móc chua chát của bố mẹ cô.

Cô biết Rome là người có thói quen dậy sớm, nên cô bắt đầu chuẩn bị bữa sáng, cô gắng ép mình phải thư giãn và làm mọi việc theo trình tự thường ngày mặc dù tất cả các dụng cụ nấu ăn của cô không ở vị trí quen thuộc với cô. Ngay khi cà phê vừa pha xong. Cô rút ra một cái chén và nhấp từng ngụm, nhắm mắt lại cố buộc mình giữ bình tĩnh. Cô cũng biết, dần dần cô sẽ trở nên quen thuộc với đồ đạc xung quanh. Cô chỉ cần tự điều chỉnh mình một chút.

Nhưng còn Rome thì sao? Anh ít nhất là một nửa nguyên nhân làm cô bực mình lúc này, vì cô không biết nói gì với anh, và cô biết cô sẽ phải đối mặt với anh rất sớm. Một người phụ nữ có thể nói gì với ông chồng mới toanh ngủ một mình cả đêm của cô ta? Có lẽ cô không nên lấy anh; có lẽ anh đơn giản là vẫn chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ bền vững với bất cứ một người đàn bà nào. Đáng lẽ cô cần từ chối lời cầu hôn của anh và hy vọng anh sẽ hỏi lại khi thời gian đã chữa lành vết thương cho anh? Nhưng nếu anh không hỏi lại nữa thì sao? Nếu như anh chỉ nhún vai và bỏ đi, rồi cuối cùng tìm được một người đàn bà khác và cưới cô ta thì sao? Sarah co rúm lại trong lòng vì ý nghĩ đó. Nó đã đủ tồi tệ vì mất anh cho Diane rồi. Cô đơn giản không thể chịu đựng được ý tưởng anh sẽ cưới một người nào khác nữa, một người lạ.

Mùi thịt lợn muối xông khói rán trên chảo là mùi hấp dẫn nhất trên đời; Rome nhanh nhẹn bước vào bếp, khịt mũi tán thưởng. Sarah liếc về phía anh, rồi mau chóng quay đi trước khi ánh mắt họ gặp nhau. Anh đã tắm rồi, vì tóc anh vẫn còn ướt, và anh đã tròng vào một cái quần jean, áo sơ mi ca rô chưa cài cúc buông ngoài quần. Anh cũng đi tất nhưng không có giày. Cô đã từng thường xuyên thấy anh trong những bộ quần áo trang trọng hơn nên sự thoải mái sáng nay của anh làm tim cô lạnh đi, vì nó đúng là những thứ đồ hay mặc ở nhà, dễ chịu, tiện lợi. Anh đã mặc theo đúng kiểu những ông chồng hay mặc trong những buổi sáng thứ Bảy lười nhác.

“Tại sao em lại cố phá cho bếp sập xuống vậy?” anh hỏi, che miệng ngáp dài và lén lút theo dõi cô với không ít băn khoăn, thầm hỏi anh sẽ được đối xử như thế nào sáng nay. Điều anh đã làm là không thể tha thứ được đối với hầu hết phụ nữ và anh cảm thấy mình thật là một kẻ đê tiện. Ít nhất anh cũng cần phải nói chuyện với cô về nó.

Sarah đang căng thẳng, và cô cảm thấy lỗ bịch đến suýt khóc. “Em đánh thức anh à? Em xin lỗi; em không cố ý đâu.”

“Không phải thế, lúc đó anh cũng đã thức rồi.”

Cô nhanh nhẹn rút cà phê cho anh, anh đón lấy đi về phía cái bàn nhỏ dùng để ngồi ăn sáng,

thả mình xuống một cái ghế, duỗi đôi chân dài của anh ra đằng trước. Cô đã buồn, nhưng cô trông không có vẻ tức giận. Anh uống cà phê, không biết phải nói gì với cô.

Sarah đặt miếng thịt xông khói ra đĩa, rồi quay về phía tủ lạnh để lấy trứng, nhưng một lần nữa cô lại quay sai hướng. Cô kêu lên một tiếng thất vọng, ấn hai nắm tay lên mắt để nén lại những giọt nước mắt đang chực trào ra. “Ôi trời,” cô nói một cách yếu ớt. “Em xin lỗi, nhưng em không thể làm gì được. Em không thể tìm thấy được bất cứ cái gì!” cô òa lên, giọng cô vỡ ra vì căng thẳng. “Em...em cảm thấy quá lạc lõng!”

Rome ngồi thẳng dậy, mày anh cau lại trước biểu hiện sợ hãi trong giọng cô. Cô suy sụp vì phải nấu nướng trong một căn bếp không quen thuộc! Đây không phải giả vờ, và cô không sử dụng nó như một lời bào chữa ; nỗi sợ hãi của cô rất thực, và cô không thể tự giải quyết được.

Không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần biết rằng cô đang cần được an ủi, anh đứng phắt dậy bước tới bên cô, vòng tay ôm cô và kéo cô dựa vào anh. “Nào, bình tĩnh nào em,” anh nhẹ nhàng an ủi, vuốt ve mái tóc sáng màu như ánh trăng của cô và áp đầu cô vào ngực anh. “Tất cả chuyện này là sao vậy?”

Chắc anh nghĩ cô là một người ngu ngốc. Sarah có thể cảm thấy cô đang run rẩy khi anh ngồi lại xuống ghế vào đặt cô lên lòng anh, ôm ấp như cô như một đứa bé bị đau trong khi chơi đùa. Anh xoa xoa lưng cô, hai bàn tay to lớn của anh chuyển động chậm rãi dọc sống lưng cô.

“Không phải em đã tự sắp xếp mọi thứ sao?” anh hỏi rõ ràng.

“Vâng. Chính điều đó mới khiến nó thành quá ngu xuẩn!” Cô tìm kiếm hơi ấm của anh, hai bàn tay cô luồn vào áo sơ mi anh đang mở phanh bám lấy mạn sườn anh, cô dụi mặt vào anh như một con mèo. Chẳng qua là vì mọi thứ cứ ở đâu đâu đó, và em không quen với chúng. Em rất ghét thay đổi!” cô thì thầm. “Anh sẽ không bao giờ thấy em xe dịch đồ đạc hàng tháng, thậm chí hàng năm. Em thích cảm thấy an toàn trong chính ngôi nhà của em, chứ không phải một ngôi nhà lúc nào cũng mới, cũng xa lạ.”

Sững người vì những lời của cô, anh đu đưa cô nhẹ nhàng, tự hỏi tại sao anh biết cô lâu như vậy mà không nhận ra cô vô cùng cần một chỗ dựa vững chắc. Anh cố lục tìm trong trí nhớ anh đã nghe được điều gì về cuộc sống gia đình của cô khi cô ở tuổi trưởng thành, nhưng chẳng nhớ được gì hết.

Cô thường có vẻ lặng lẽ và thao việc nên thật là ngạc nhiên khi cảm thấy cô cuộn mình trong lòng anh, tìm kiếm sự an toàn trong vòng tay anh, nhưng anh thích thế. Cô quá mảnh dẻ, như một con chim nhỏ đậu trên ngực anh, êm ái và nhẹ bồng, nhưng với hơi ấm và những đường cong hấp dẫn của một người đàn bà. Cô thở dài rồi đưa tay vuốt lên những bắp thịt mạnh mẽ trên lưng anh, anh run lên vì vui thích, và một cái gì đó nữa. Tóc cô rủ trên cánh tay anh như một thác nước sáng mờ, ấm áp và mềm như lụa, và anh có thể ngửi thấy mùi hương đàn bà ngọt ngào mê đắm trên những đường cong mịn màng của ngực cô. Cô có hương vị riêng của cô,

không phải mùi nước hoa mà là hương thơm của chính làn da mượt mà, trơn mịn của cô, máu chảy rần rật làm da cô ấm lên, hương thơm thoang thoảng trong không khí mỗi lần ngực cô phập phồng hít thở càng thêm trên người.

Dục vọng, mạnh mẽ và cấp bách, làm cơ thể anh bắt đầu căng thẳng. Anh nâng tóc cô lên khỏi cổ cô và cúi đầu lần môi xuống cần cổ mảnh mai, chậm rãi tìm kiếm nguồn gốc hương vị đàn bà của cô. “Anh hứa sẽ không bao giờ di chuyển bất cứ thứ gì,” anh thì thầm khi bắt gặp một cái run rẩy rất nhẹ ở cuống họng cô. Anh không xứng đáng được thế, nhưng cô đang đáp ứng anh mà thậm chí không phàn nàn chút nào về thái độ của anh đêm qua; cô không hắt hủi anh, hay là hờn dỗi và khóc lóc cả ngày. Cô chấp nhận anh với những gì anh có thể cho cô, và chấp nhận anh một cách vui vẻ, nghiêng đầu cho anh dễ dàng tiến xa hơn.

Anh may mắn vì cô không phải người ích kỷ, cái miệng ham hố của anh cướp lấy da thịt cô trong lúc anh lột trần cô. Sarah ghì chặt những ngón tay của cô trong óc anh, thở hổn hển khi anh đẩy áo choàng của cô mở ra và cởi phắt luôn, rồi nhanh nhẹn tuột dây áo ngủ của cô xuống cho đến khi nó trễ hẳn xuống phơi bày ngực cô. Anh cúi đầu và đôi môi nóng bỏng của anh khép lại quanh một núm nhạy cảm, làm cô bật lên một tiếng kêu thích thú.

“Em thích thế không?” anh thì thầm dữ dội trên ngực cô, hay tay anh ôm ấp và miệng anh đặt trên hai gò nhỏ êm ái với những núm nhỏ căng cứng.

“Vâng...có.” Giọng cô nhỏ và mơ màng, cô cố vòng tay quanh người anh, nhưng hai dây áo ngủ của cô làm cô không cử động được hai cánh tay. Cô cố gắng một cách tuyệt vọng hòng thoát ra khỏi mẩu dây lụa, cố rút hai cánh tay ra, nhưng anh ôm cô quá chặt, và anh quá gần sát cô, những thứ anh đang làm với cô quá thích thú để có thể tạm dừng.

Anh hôn cô ngược lên cho đến khi chộp được môi cô với những cái đẩy mạnh mẽ của lưỡi anh. Bữa sáng bị bỏ quên vì những va chạm nóng bỏng của cơ thể họ, và cô sẽ không dừng lại ngay cả khi cô nhớ được món ăn cô đang nấu dở. Cô không thể chạm vào anh đủ, không thể thỏa mãn sự cần thiết phải áp sát vào anh nhiều hơn, và cô vịn vịn trong lòng anh, tìm kiếm để ngực cô, bộ ngực đang để trần và rất nhạy cảm của cô, được ôm ấp trong những lọn xoắn cứng trên ngực anh. Anh cứu giúp cô, nâng cô lên, đặt cô ngồi giạng chân trong lòng anh, túm lấy mẩu lụa và nâng lên cho đến khi bờ mông trần của cô áp vào anh.

“Em...làm...anh...phát...điên!” Anh lẩm bẩm rời rạc, kéo mạnh như muốn xé khóa quần jean mở ra để anh có thể vút ngay sang bên. Sarah chạm môi vào môi anh, giữ chặt nụ hôn của anh trong khi anh chìm đắm trong cô, cú đẩy vào của anh làm cô ngừng thở.

Cô rên rỉ gọi tên anh, chuyển động với anh, da cô quá nóng như muốn bốc cháy. Cô đang bốc cháy, thân mình mảnh dẻ của cô nhảy múa, đóng dấu vào anh, cướp lấy anh cho đến khi anh chỉ có thể phát ra những âm thanh rời rạc của đam mê và ham muốn, của dục tình ngày càng dâng cao đến tuyệt vọng ghìm anh trên ghế, chênh vênh bên bờ vực của sự cuồng điên. Cô rút cuộc cũng rút được tay khỏi hai dây áo ngủ, và đặt chúng lên bờ vai nâu bóng như đồng của anh,

bấm vào anh, Anh ôm lại cô, tự giết mình vì cố gắng kìm lại, nhưng anh muốn cảm thấy phía trong mềm mại của cô run rẩy, cảm thấy những làn sóng thỏa mãn của cô phủ lên anh. Khi cô mệt, anh giúp cô chuyển động, hai bàn tay cứng rắn của anh đỡ lấy hông cô. Những tiếng kêu khẽ thích thú thoát khỏi họng cô, môi anh uống hết những âm thanh đó, và thúc mạnh lên trong cô. Những làn sóng hạnh phúc thuần khiết của xác thịt bắt đầu lan tỏa trong cô, nhấn chìm cô, và cô ngả trên ngực anh, thổn thức vì vui sướng và khuây khỏa, vẫn hoàn toàn chưa tỉnh táo, chỉ có thể cảm giác được thân thể anh khi anh ôm cô vững chãi và đón nhận khoái cảm của chính anh.

Khi sự cuồng nhiệt giảm đi, Sarah nằm mệt mỏi tên người anh, không muốn cử động. Cô không bao giờ nghĩ cuộc hôn nhân của cô sẽ bắt đầu ở một cái ghế trong bếp. Nhưng sự ham muốn nóng vội của anh khi anh với cô làm cô quá an tâm đến nỗi cô không thêm quan tâm đến những chi tiết khác. Thì thầm thỏa mãn, cô nhắm mắt lại và vùi môi cô trên ngực anh.

“Rome,” cô nói giọng âu yếm. Và anh đứng dậy mang cô vào giường.

Bữa sáng chuyển thành bữa trưa, và cuối cùng họ cũng sờ đến thịt hun khói và sandwiches. Cô sôi nổi lên vì những giờ phút đam mê họ đã cùng nhau, chân tay quấn riết lấy nhau không rời trên giường cô. Thậm chí cô không cần dò đoán anh cảm thấy hài lòng thế nào mỗi lần cô lạc trong đục vọng, khi nét mặt cô chỉ bộc lộ niềm ham muốn trần trụi, cô đơn giản chỉ dâng cô cho anh, và nhận lại niềm khoái lạc xác thịt mà cô chưa bao giờ nghĩ là có tồn tại. Anh đã kiểm chế rất nhiều, dành cho cô thật nhiều thời gian và chăm sóc để mang cho cô khoái cảm. Và cô không nhận ra được một người phụ nữ hiếm khi có được khoái cảm như vậy trong khi cô vẫn chẳng có kinh nghiệm gì nhiều. Anh nán lại trong cô, nghiền nát và đóng dấu tâm hồn cô, da thịt cô bằng chính anh, dùng sự thành thạo của anh để chắc chắn mỗi lần cô nghĩ đến việc làm tình là cô nghĩ đến anh.

Cả ngày trôi qua trong lớp sương mù của cảm xúc, tâm trí cô mê mụ trong khi cơ thể cô no nê thêm khát. Nhận ra đêm đã đến, khi Rome làm tình với cô với xúc cảm mãnh liệt đến choáng váng. Sự tỉnh táo chỉ trở về với cô khi anh hôn nhẹ cô lên môi và rời khỏi giường cô, phòng cô, âm thầm đóng cửa sau lưng anh khi về lại giường anh ngủ một mình và, Sarah biết, trong tim anh chỉ có duy nhất một người vợ là Diane.

Cô nằm đó mong anh quay lại, thầm lặng cầu nguyện đêm trước sẽ không lặp lại lần nữa. Nhưng cánh cửa vẫn không mở ra lại, và cô buồn rầu co người trong góc giường, trong lòng chết lặng. Anh đã một lần nói với cô rằng khi đêm xuống, anh sẽ chỉ ở một mình, và cô sẽ không bao giờ trách cứ anh về việc đó, và đã tìm chọn căn hộ với ý thức đó trong đầu. Nhưng sự kỳ diệu của một ngày với nhau, và hầu hết là ở trên giường, đã làm cô quên, và bây giờ cô chỉ biết khóc thầm, không muốn anh nghe được.

CHƯƠNG 6

Rome tra chìa vào ổ và mở cửa bước vào trong căn hộ, trong lòng mang cảm giác vô cùng khuây khỏa. Chuyến công tác này có vẻ kéo dài vô tận, và anh hoàn toàn mệt mỏi với những căn phòng khách sạn và thức ăn của khách sạn. Chỉ vừa bước chân vào căn sảnh nhỏ anh đã ngay lập tức cảm nhận được không khí đầm ấm và thanh bình mà Sarah mang đến cho căn hộ, một cảm giác được trở về ngôi nhà thân quen, cái cảm giác mà anh đã không có lâu lắm rồi. Anh không thể nói chính xác cô đã làm gì nhưng dù cô có làm gì thì mọi thứ vẫn vô cùng dễ chịu. Mặc dù họ mới cưới được hai tuần, anh đã lên kế hoạch cho chuyến công tác này từ trước đó, và anh cảm thấy một sự cần thiết day dứt trong lòng phải mang anh xa mỗi rằng buộc dẫu dằng vô hình đang lôi kéo anh. Không phải là vì Sarah đòi hỏi gì ở anh; đúng hơn, cô chẳng đòi hỏi gì hết. Nhưng anh vẫn bắt gặp mình nghĩ về cô bất cứ lúc nào rảnh rỗi, muốn kể với cô những chuyện lặt vặt trong công việc, hay muốn ân ái với cô, một ham muốn mạnh mẽ có thể gây ra những hậu quả rắc rối khi anh đang làm việc. Một sự việc đơn giản cũng nhắc anh nhớ đến việc ân ái với cô: nghe ai đó đề cập đến tên cô, hay chỉ cần đi qua phòng Max. Chỉ một chi tiết nhỏ cũng có thể khơi dậy trong đầu anh những ký ức về hương vị của cô ngọt ngào như thế nào, cảm nhận của cô nóng bỏng ra sao, và cô đáp ứng với anh nhiệt tình biết mấy. Anh đã vô cùng ngạc nhiên vì sự tương phản của hình ảnh lạnh lùng, trầm lặng của cô và người phụ nữ rên rỉ quặn quai trong vòng tay anh.

Anh đã muốn có một khoảng thời gian ở xa cô, nhưng chuyến công tác lại kéo dài quá lâu; kế hoạch từ đầu chỉ có ba ngày trở thành tám ngày, và Sarah không có vẻ buồn rầu chút nào khi anh gọi điện về báo anh bị chậm lại so với thời gian dự định. Cô chỉ nói đơn giản “Được thôi; nhớ báo cho em biết khi nào anh về nhà.” Rồi chuyển ngay sang chủ đề khác. Anh cảm thấy hơi phật lòng vì sự thiếu quan tâm của cô, và đột nhiên chuyển đi cùng vô số những việc anh phải giải quyết làm anh cảm thấy mệt mỏi, chán nản. Anh muốn về nhà.

Sự cần thiết được thư giãn và được cùng Sarah trở nên hấp dẫn đến nỗi anh ép anh cùng tất cả mọi người làm việc đến kiệt sức, nhưng anh đã kết thúc công việc sớm hơn một ngày anh dặn Sarah chờ anh, và lúc này anh tìm kiếm quanh căn hộ tĩnh lặng, ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ, một hương vị nhẹ nhàng quyến rũ, mùi của bánh táo nhà làm, vương vấn trong không khí. Anh hít ngửi và cười hớn hở, vì bánh táo là thứ anh thích nhất.

“Sarah?” anh gọi, thả cặp và áo khoác xuống, đột nhiên thấy nóng lòng muốn có lại cô trong vòng tay. Cô sẽ nghĩ gì nếu anh vội vã đẩy cô vào giường? Nhưng đã tám ngày dài mệt mỏi rồi, và anh có còn là người độc thân nữa đâu. Anh là, mặc dù vậy, như anh đã tự mô tả cho Sarah, một người chồng trung thủy, lựa chọn cuộc sống gia đình cùng một người vợ thay vì vô số những cuộc gặp gỡ ngắn ngủi. Thêm nữa, anh không muốn một người đàn bà nào khác. Anh muốn Sarah, với tính e ngại trầm tĩnh và sự im lặng dễ chịu, cùng mái tóc vàng nhạt quấn quanh cánh tay anh như những sợi dây lụa.

Nhưng cô không chạy ra đón anh, một cái nhăn mặt làm hai hàng lông mày anh dúi vào nhau. Nôn nóng anh tìm kiếm cô khắp căn hộ, dù vẫn biết cô không có nhà. Cô đâu rồi? Đi mua bán? Có thể cô đang đi tìm việc; cô đã kể cô có vài kế hoạch hấp dẫn. Anh nhìn đồng hồ. Đã gần bốn giờ, vậy chắc cô cũng sắp về.

Anh đỡ đồ ra rồi ngồi xuống đọc báo. Anh xem chương trình thời sự tối. Khi mặt trời lặn hẳn, nhiệt độ xuống thấp nhanh chóng, anh bật lò sưởi lên và ngồi một lúc lâu nhìn ánh sáng xanh lập lòe phát ra từ ngọn lửa. Ánh chiều tà tháng Mười rất ngắn, và chẳng mấy lúc những tia sáng ban ngày cuối cùng cũng tắt.

Giữ không để cơn giận làm mất tự chủ, Rome chuẩn bị bữa tối và ăn một mình, anh tự cắt cho mình một miếng bánh táo thật lớn. Khi anh lau dọn bếp một cơn thịnh nộ bất ngờ chụp lấy anh, và đi cùng với nó là một nỗi khiếp sợ không thể nói thành lời mà anh không gọi tên được, ngay cả với chính anh. Diane đã ra phố và không quay lại nữa; anh thậm chí không dám nghĩ tới bất cứ một điều gì giống thế sẽ xảy ra với Sarah.

Nhưng, bố khỉ, cô đang ở đâu?

Đã gần mười giờ khi rốt cuộc anh cũng nghe thấy tiếng cô mở khóa cửa, anh cởi giày ra đi chân trần, tâm trạng vừa khuây khỏa vừa tức giận. Anh nghe cô nói “Cảm ơn, Derek. Cô không biết sẽ làm thế nào nếu không có cháu! Hẹn cháu ngày mai nhé.”

Một giọng trầm trầm lặng lẽ đáp lại, “Cô cứ gọi cháu bất cứ lúc nào cô cần giúp, Cô Matthews. Chúc cô ngủ ngon.”

“Chúc cháu ngủ ngon,” Sarah đáp lại, và trong giây lát cô đã rẽ vào phòng bếp ở bên trái trong khi Rome đang ở trong phòng bên phải. Ngay lập tức cô trở nên hoang mang vì đèn đã bật, trong khi đáng lẽ mọi vật phải chìm trong bóng tối mới đúng, và cô đứng khựng tại chỗ. Không rời chỗ anh đang đứng, Rome có thể nhìn thấy cô bờ lưng thanh mảnh của cô cứng lại; rồi cô quay lại, và khuôn mặt cô nở bừng sáng rõ như pháo hoa đêm Độc lập. (*Independence Day: Ngày Quốc khánh Mỹ*)

“Rome!” cô kêu lên, và nhào vào anh.

Sự vui mừng không che giấu của cô làm anh ngơ ngai, và anh thấy mình quên hẳn cơn giận, thay vào đó chỉ còn niềm vui khi thấy cô. Anh giang hai tay đón cô, nhưng vào giây cuối cùng anh nắm chặt vai cô giữ lại, đẩy cô ra xa anh một chút.

“Whoa!” anh giữ cô lại, cười cười. “Anh không dám chắc...em là ai vậy? Giọng nói thì có vẻ quen quen, nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy một cái giẻ lau bẩn như thế này.”

Cô cười rầu rĩ, quá hạnh phúc vì lại có anh ở nhà đến nỗi cô muốn xoay tít trên đầu ngón chân như một đứa trẻ. Cô rất muốn hôn anh. Nhưng cô biết cô đang rất bẩn thỉu. Cô nhìn xuống quần jean phía trước bám đầy dầu mỡ và bồ hóng đen kịt cùng đủ loại vết bẩn, gồm cả một vết ketchup chỗ cô đánh rơi cái hotdog lúc trưa. Thật không may dầu mỡ và bụi bẩn phủ từ ngón chân đến đầu cô. Cô đã che tóc bằng một cái khăn vuông đỏ và bây giờ cô cẩn thận tháo nó ra; dưới khăn, tóc cô vẫn gọn gàng sạch sẽ, và sự tương phản chẳng hợp lý chút nào.

“Em đang bồn chồn,” cô thú nhận. “Để em đi tắm thật nhanh; rồi em sẽ kể cho anh nghe.”

“Anh không thể chờ được,” anh nói cộc lốc, ngạc nhiên không hiểu thảm họa nào có thể biến cô vợ tinh tươm, hoàn hảo của anh thành một kẻ nhếch nhác như vậy. Anh để ý thấy cánh tay áo cô bị xé rách. Cô đi đánh nhau à? Không thể, và cũng không có vết xước hay vết đứt, nên cũng không thể là cô gặp tai nạn.

Anh đi theo cô vào phòng tắm. “Em chỉ cần nói một câu thôi; Em có làm điều gì bất hợp pháp không, hay là có điều gì xảy ra với em cần cảnh sát can thiệp?”

Cô cười giọng khàn khàn, cái giọng cười luôn mang lại niềm vui cho lòng anh. “Không, không có chuyện như thế. Đây là một tin vui cơ!”

Anh nhìn cô không rời khi cô cởi bỏ quần áo bồn, Cái mũi dễ thương của cô nhăn nhăn vẻ ghê sợ mỗi lần cô thả từng món đồ xuống sàn phòng tắm. Anh đói khát dán mắt vào những đường cong của cô, thân hình này là của anh, với những núm ngọt như mật ong và những lọn vàng óng, tất cả là của anh. Anh để ý tới cách cô thả lỏng hai vai, giống như bị đau lưng, và một tiếng thở dài mệt mỏi vô tình thoát khỏi môi cô.

“Em đã ăn gì chưa?” anh hỏi.

“Em chẳng có gì vào bụng từ bữa trưa.”

“Anh sẽ lấy vài thứ cho em trong lúc em tắm.”

Khi cô rời buồng tắm trong cảm giác sạch sẽ, Sarah cảm thấy như dòng nước ấm đã gột sạch bụi bẩn khắp người cô cũng dội trôi luôn chút năng lượng còn lại trong cô. Cô vô cùng mệt mỏi, cô có thể ngã sấp mặt xuống gối và ngủ hết ngày hôm sau, nhưng Rome đang chờ cô, và cô phải gặp anh. Anh thậm chí vẫn chưa hôn cô, và thật là một khoảng thời gian dài vô tận từ lần cuối cùng cô chạm vào anh, cảm nhận miệng anh trên môi cô. Cô chui vào cái áo choàng, thứ vải vóc duy nhất cô muốn đụng đến lúc này, và bước vào bếp.

Anh đã mở một hộp súp và nướng sandwich kẹp phô mai cho cô, và với cô, nó giống như cao lương mỹ vị. Cô thả mình xuống ghế, tay đã chạm vào miếng sandwich khi anh đặt một cốc sữa bên cạnh đĩa.

“Nói anh nghe tin tốt nào,” anh cảm dỗ cô, xoay một cái ghế lại và ngồi ngược giạng chân như cười ngửa, khoanh hai tay trên lưng ghế. Trong một lúc lâu, cô chỉ có thể nhìn chằm chằm vào anh, không thể tin nổi anh nhìn tuyệt đến vậy. Mái tóc dày đen của anh rối bù, mặt anh có vẻ mệt mỏi, nhưng anh là người đẹp trai nhất cô từng thấy.

“Em vừa mua một cửa hàng,” cô nói.

Anh chà sát má anh bằng một ngón tay, hơi ngạc nhiên vì cảm giác của anh với điều mới mẻ này. Anh từng nói với cô công việc riêng của họ sẽ làm hai người không bị phụ thuộc vào nhau, nhưng khi nó trở thành sự thật, thì anh lại không muốn chia sẻ sự chú ý của Sarah với bất cứ thứ gì ngoài anh. Một lần nữa tự bảo lòng đừng thúc ép cô, cô mong muốn, và đáng được thế, có quyền tự quyết định mọi việc của riêng cô, anh giấu phản ứng của mình, thay vào đó chỉ hỏi “Cửa hàng bán gì vậy em?”

“Một kiểu cửa hàng vừa bán đồ thủ công và vừa để khách cùng tự làm. Em mua được với giá rất rẻ, vì tòa nhà đã cũ rồi,” cô phân trần vô tâm. “Địa điểm rất đẹp; chỉ cách đây khoảng một dặm. Nhưng kèm theo còn một số hàng chưa bán hết, và hầu hết chúng đều làm bằng tay. Hãy chờ cho đến khi anh nhìn thấy mấy thứ đồ gốm. Có cái bàn xoay để nặn gốm đặt ở phía sau, và em có thể tự tay thử làm. Em đã làm đồ gốm từ hồi trung học. Em sẽ cố thử làm nó chạy được trước khi anh nhìn thấy nó,” cô nói. “Bọn em đã lau chùi và sơn lại tường và đặt thêm một số giá hàng, và Derek đã lắp lại hệ thống đèn__”

“Derek là ai?” Rome ngắt lời cô, nhớ lại người đàn ông đi cùng với cô về trước cửa.

Sarah nói với anh giọng hơi cáu. “Derek Taliferro, con trai của Marcie. Em đã kể với anh về cậu ta rồi. Cậu ta đưa em về.”

“Đấy là Derek à? Anh nghĩ nó khoảng mười bốn, mười lăm tuổi thôi mà.”

“Đúng thế. Mười lăm. Nhưng hãy chờ đến lúc anh nhìn thấy nó mà xem! Nó nhìn như ít nhất khoảng hai mươi ấy, và nó là một cậu bé rất thú vị. Em không biết em có thể làm được gì nếu không có cậu bé. Hôm nay là ngày thường, và cậu bé cần ở nhà để học bài, nhưng nó không để em một mình ở đó.”

“Một cậu trai lịch sự,” Rome nói, nhướn mày nhìn cô như muốn nói anh không thích ý tưởng cô ở trong cửa hàng quá muộn.

Bỏ qua lời bình luận, Sarah chăm chú ăn, tàn phá bữa ăn của cô như một kẻ chết đói. Ngay khi ăn xong, cô ngẩng lên để thấy anh đang nhìn cô chăm chú, trong mắt anh hiện lên vẻ gì đó rất khó hiểu. “Anh về sớm hơn một ngày,” cô nói.

“Anh kết thúc mọi việc sáng nay và lên chuyến bay đầu tiên về nhà. Anh về từ lúc trưa, tạt vào văn phòng khoảng một tiếng, và về đây khoảng trước bốn giờ.”

“Em xin lỗi đã không ở nhà,” cô nói nhẹ nhàng. “Phải chi em biết anh về.”

Anh nhún vai, và điệu bộ bàng quang của anh làm cô rúm lại. Suýt chút nữa cô đã đưa tay chạm vào anh, nhưng giờ thì cô giấu hai tay cô trong lòng.

“Anh đã ăn nửa cái bánh táo rồi,” anh nói , chuyển sang chuyện khác. “Em có muốn ăn một miếng không?”

“Không. Không, em__” cô ngừng lại, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô cố gắng cưỡng lại , nhưng sự kiệt sức chiếm lấy cô, và cô không thể tiếp tục lâu hơn nữa. “Em quá mệt,” cô thở dài, nhắm mắt lại một lúc.

Cô nghe tiếng đĩa bát loảng xoảng khi anh dọn bàn, và với cố gắng tốt cùng, cô mở mắt và lơ mơ cười với anh. Nụ cười như một dòng điện chạy qua anh. “Về giường đi anh,” cô mời mọc.

Không cần chờ cô mời lần nữa, anh cúi xuống và bế cô trên tay, cuối cùng miệng anh cũng tìm được môi cô trong một nụ hôn dài xuyên thấu. Anh biết cô rất mệt mỏi, và anh có ý định chờ, nhưng khi cô mời anh lên giường thì tất cả những ý định tốt đẹp của anh tan thành mây khói. Sau khi nhanh nhẹn mang cô vào phòng cô, anh lật vải phủ giường lên và đặt cô trên giường, cúi xuống gỡ nút chiếc áo choàng và đẩy nó khỏi người cô, lột trần cô cho mắt anh thưởng thức.

Cô thở dài và nhắm mắt, và anh vội vàng cởi quần áo mình vứt luôn xuống sàn. Anh làm rất nhanh, chỉ mất một vài giây, rồi khóa thân trượt vào dưới chăn và kéo cô vào vòng tay anh.

Cô thì thầm nho nhỏ rúc vào lòng anh , và bờ ngực trần của cô áp vào ngực anh. Những ngón tay chắc khỏe của anh ôm lấy ngực cô, ngón tay anh chà xát lên núm nhỏ cứng đanh. Nhức nhối vì ham muốn, anh cúi đầu xuống hôn cô, và ngay giây phút đó anh nhận ra cô đã ngủ.

Một tiếng cầu nhàu thất vọng phát ra từ ngực anh, nhưng anh vẫn ngả đầu nằm lại trên gối, ôm cô vào với anh vì anh muốn cảm nhận da thịt mềm mại của cô trên cánh tay anh; anh phải giữ lấy cô, dù chỉ là một lúc. Cô đã kiệt sức, và anh có thể chờ, nhưng mọi phần nhỏ của cơ thể anh, mọi bản năng đàn ông của anh, mong mỏi được chìm đắm trong cô. Lúc này công việc cũng làm anh mệt mỏi không đủ sức để làm tình, anh tự nhắc nhở mình, cố không bực tức với cái cửa hàng mà anh chưa nhìn thấy đã lấy mất cô của anh. Nhưng ... quý thật , thật là dễ chịu khi có cô ở gần! Khi đó mọi thứ đều ở đúng vị trí của nó. Tự nhiên anh có ý nghĩ kỳ quái, nếu trong phòng đầy châu chấu, cào cào, chắc cô cũng bắt chúng đứng yên một chỗ không được bay nhảy loạn xạ . Ý nghĩ hài hước làm tâm trạng anh trở nên nhẹ nhõm hơn, và anh nằm với cô một lúc lâu, ôm cô cho cô ngủ, và vì anh cũng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ nên cố tự nhắc nhở mình nếu anh không ra khỏi giường cô ngay, thì một lúc nữa anh sẽ không làm được, và cô đã chỉ rõ cho anh thấy cảm giác của cô về việc ngủ chung. Làm tình với anh thì rất vui, và rõ ràng cô cũng rất thích, nhưng sau đó thì cô muốn được riêng tư trên giường của cô. Thận trọng rời khỏi cô, anh về lại phòng mình.

Sarah thức dậy vài giờ sau, cảm thấy bụng khó chịu vì cốc sữa cô uống lúc tối muộn. Tay cô tự động vớ ra chạm vào Rome, nhưng chỉ bắt gặp cái gối trống trơn và lờ mờ rút lại. Anh không ở đây, dù anh thường xuyên bỏ cô lại để trở về giường mình, cô vẫn không thể quen được việc này. Thân thể cô, tâm trí cô, không thể chấp nhận được anh không ở đúng chỗ của anh.

Cô ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy trống trải, và tự hỏi không biết lúc nào đó cô có cơ hội được nhận một tình cảm khác của anh chứ không phải cái thứ tình cảm yếu mền nửa vời này. Và thềm muốn, cô tự nhắc mình. Nhưng đó không phải là tình cảm—đấy là phản ứng thể xác.

Mùi vị khó chịu của sữa vẫn còn vương trong miệng cô, nên cô thức dậy hẳn đi đánh răng, rồi ngáp dài, chăm chú nghiên cứu khuôn mặt mình trong gương phòng tắm. Tóc cô là một mớ rối bù. Nhưng bây giờ cô quá mệt để quan tâm đến nó, nên cô vuốt nó ra đằng sau rồi loạng choạng trở lại giường mình, ngủ ngay lập tức.

Trong ánh sáng yếu ớt buổi bình minh, cô chậm chạp thức dậy, duỗi thẳng người dưới bàn tay ấm áp vuốt ve khắp thân mình cô và chạm vào những nơi kín đáo của cô. Một thân mình ấm áp quyến rũ bên cạnh cô và cô quay mặt sang, đầu cô tìm được và gối lên ngực Rome. Không nghĩ nhiều, hai cánh tay cô ôm choàng lấy anh

“Dậy thôi em,” anh thầm thì nho nhỏ bên tai cô, mơn trớn cẩn nhẹ mái tai cô rồi hôn dọc theo quai hàm tìm tới môi cô.

“Em dậy rồi,” cô thì thầm, tay xoa lên tấm lưng trần và cảm nhận những bắp thịt cứng phồng lên dưới lớp da ấm áp của anh.

Căn phòng sáng hơn nhiều khi anh ngẩng đầu lên từ ngực cô và nói giọng ngạc nhiên. “Chết rồi, anh bị muộn làm mất.”

“Anh đã đi công tác tám ngày rồi,” cô thì thầm, rúc vào người anh. “Anh đáng được ngủ muộn mà.”

“Nhưng anh đã ngủ chút nào đâu.” Vẻ mặt ngoan ngoãn rất hài hước của anh làm cô bật cười, nụ cười đầy vẻ thỏa mãn. Vào ban ngày, anh thường chỉ coi cô như một đôi dép đi trong nhà cũ kỹ và tiện lợi: dễ xỏ chân vào đi loanh quanh, nhưng chẳng có gì hấp dẫn. Anh không biểu lộ tình cảm với cô, không gọi cô bằng những cái tên âu yếm, và thực tế anh thường xuyên tỏ vẻ xấu hổ và chán ngán trước những biểu hiện tình cảm thầm thiết giữa họ. Nhưng trên giường thì tất cả mọi rào cản đều bị dẹp bỏ, không còn những cử chỉ lịch sự lạnh lùng. Trên giường với anh, cô có thể quên hết mọi việc khác và đơn giản chỉ thưởng thức sự thân mật của họ. Cô chẳng còn biết gì khác trên đời ngoài vòng tay mạnh mẽ cứng rắn của anh và sức nặng của thân mình anh trên cô.

Tay anh chậm rãi vuốt ve cô dọc theo mạng sườn cô rồi tìm được bờ hông cong cong của cô, những ngón tay anh vuốt nhẹ qua cặp mông mịn màng của cô. Anh nhớ niềm đam mê của cô khi làm tình, nhưng anh ngạc nhiên nhận ra, anh còn nhớ hơn sự im lặng thường xuyên giữa hai người, sự im lặng dễ chịu mà không gây cảm giác căng thẳng. Anh luôn có cảm giác thanh thản khi ở gần cô, giống như cô là một người bạn cũ chẳng dằn gì hết ở anh ngoài tình bạn.

“Nếu anh không dậy,” năm phút sau anh thông báo, khi bàn tay anh đang vuốt ve cô bắt đầu những hành động trượt trên mà anh rất khoái chí, “Max sẽ có thể tới đây chỉ với mục đích kéo anh ra khỏi giường em thôi đấy.”

“Vậy em sẽ giúp anh loại trừ nguyên nhân làm anh bị sa ngã nhé.” Sarah tự nguyện lăn khỏi bàn tay anh và cẩn thận ngồi dậy cạnh mép giường. Cô đã chẳng thích gì hơn là nằm trên giường với anh cả ngày, nhưng cô có cảm giác bất cứ giây phút nào anh cũng có thể đứng dậy rời bỏ cô, và bất ngờ cô không thể chịu nổi cảnh anh bỏ cô nằm lại trên giường một mình thêm một lần nữa. Việc phải làm là cô phải tự mình dừng lại, đứng dậy trước và làm như cô đang có công việc khác đang chờ. Cô đứng dậy với đôi chút khó khăn. Những bắp cơ của cô đang phản kháng lại vì công việc nặng nhọc cô đang làm ở cửa hàng và vì cả bài tập thể chất họ vừa làm trong hai giờ qua. Khi cô bước ngang phòng, Rome cau mặt khi thấy những cử động giật cục khi cô bước đi.

Anh rời khỏi giường và đến bên cô, đặt tay lên vai cô khi cô chọn đồ lót trong ngăn tủ. “Em có ổn không?” anh gần giọng hỏi, và cô hiểu ý nghĩa trong câu hỏi của anh. Anh là một người đàn ông to lớn, khỏe mạnh, khả năng tình dục cao, và anh làm cô có cảm giác rất nhỏ bé trên giường, mà không chỉ riêng trên giường. Anh thường đối xử rất quan tâm và kiên nhẫn với thân hình nhỏ nhắn, thanh mảnh của cô, nhưng thỉnh thoảng khi đam mê của anh quá mạnh, anh không tìm được mình, những lúc đó anh chiếm cô với sức mạnh thật đáng kinh ngạc. Buổi sáng hôm nay là một trong những lần đó.

“Vâng, em ổn,” cô nói, và vì anh vẫn còn cau mặt, cô nói thêm, “Em đau hết cả người vì làm việc ở cửa hàng, mà em lại phải làm tiếp bây giờ đây này. Anh không phải là người duy nhất bị muộn đầu.”

Anh thả tay xuống, không thích chút nào cái ý tưởng cô phải làm việc chân tay nặng nhọc như thế. Một số phụ nữ có thể chịu được, nhưng Sarah quá mảnh khảnh, giống như một món đồ sứ mong manh, dễ vỡ. Anh muốn tự mắt mình nhìn thấy cái cửa hàng đó, quyết định cần phải làm những gì, và thuê người làm những việc đó cho Sarah. Nếu Sarah muốn điều hành cửa hàng thì cô có thể làm, nhưng anh không muốn cô tự làm mình bị đau đớn, mệt mỏi thế này. Chỉ vì nhận thức rõ anh không có quyền ngăn cản cô mới giữ cho anh khỏi mắng cô, nếu anh sử dụng bàn tay độc tài của anh với cô như anh vẫn làm ở Spencer-Nyle, cô sẽ đơn thuần ném cho anh những cái nhìn bình thản lạnh như băng và nhắc anh nhớ thỏa thuận của họ.

“Anh rất muốn xem qua cửa hàng,’ anh cẩn trọng mở lời, đi theo cô vào buồng tắm.

Cô nhìn anh ngạc nhiên. “Tất nhiên rồi. Em sẽ ở đây chiều nay khi anh đi làm về; Tại sao anh không tạt qua một lúc? Tên của nó là Tools and Dyes, đánh vần với một chữ Y.’

“Anh đã từng thấy nó rồi,” anh nói trầm ngâm. “Anh vẫn nghĩ đó là một cửa hàng điện máy. Chết tiệt, chỗ đó là một đồng rác?”

“Đã là một đồng rác,” cô vui vẻ sửa lại, vịn vôi hoa sen. Khi nước bắt đầu ấm, cô bước vào

buông tấm đứng và đóng cửa lại, ngay lập tức cửa lại bị mở ra. Anh bước vào tắm cùng cô, thân hình to lớn của anh chiếm hết chỗ và làm cô cảm thấy nhỏ bé hơn thường lệ. Cô nhìn lên anh, đôi mắt xanh của cô dò hỏi khi anh cầm miếng xà phòng và xoa nó đến khi bọt nổi đầy tay anh.

“Quay lưng lại,” anh ra lệnh, và cô nghe theo. Anh bắt đầu lướt tay qua lưng và vai cô, xoa bóp những bắp cơ cứng ngắc, đau đớn, và cô rên to lên vừa vì đau, vừa vì thích thú, đầu cô ngả về phía trước để anh dễ dàng chạm vào cổ và vai cô. Khi cô nghĩ cô không thể chịu được nhiều hơn nữa thì anh quỳ xuống dưới chân cô và cũng chăm sóc chân cô cẩn thận như vậy. Cô cảm thấy cơn đau biến mất khi các bắp thịt giãn ra, và cô thở dài dễ chịu. Thật là tuyệt diệu khi được anh cưng chiều, và không một ngày nào mà cô không tự cấu mình để biết chắc chắn đây không phải là một giấc mơ.

Cô muốn anh làm tình với cô lần nữa, nhưng nếu thế anh sẽ không kịp đi làm. Anh đã bị muộn rồi, và cô biết mặc dù cô có thể cám dỗ anh quay trở lại giường, thì sau đó anh cũng vẫn sẽ bực tức vì cô làm cản trở công việc của anh.

Rome đã lái xe đi khi Sarah xuống xe cô, anh vội vã ngay trong lúc ăn sáng và bỏ đi mà thậm chí quên không hôn tạm biệt cô, một sự chệnh mảng làm phá hỏng hoàn toàn dư âm ấm áp của cơn đam mê đầu ngày. Cô tự nhắc mình hết lần này đến lần khác rằng cô phải chấp nhận giới hạn trong mối quan hệ của họ; họ đã lấy nhau, nhưng anh không yêu cô, vậy nên cô đừng mong hồng anh hành động như một người tình.

Marcie gọi cô khi cô mở cửa xe, và cô dừng lại, mắt cô nheo nheo vì ánh mặt trời buổi sáng khi người phụ nữ kia băng qua dải cỏ nâu ngăn giữa phố và tòa nhà. Thời tiết vẫn lạnh, nhưng Marcia mặc rất đơn giản, một nét nhăn nhỏ hiện trên mặt cô.

“Chúc buổi sáng tốt lành,” cô chào, và Marcia chỉ gật đầu lấy lệ. Cô bắt luôn vào việc chính. “Sarah, bạn có định thuê ai đó giúp bạn trông coi cửa hàng không?”

“Tất nhiên,” Sarah vui vẻ trả lời. Cô cần phải làm thế, để cô có đủ thời gian để ăn trưa. Một người thì thực sự không thể bao quát hết mọi việc được, và thậm chí trong tình trạng đổ nát như hiện nay, cửa hàng nhỏ bé đó đã có một lượng khách ổn định.

“Bạn có thể chiếu cố đến Derek được không? Nó chỉ có thể giúp bạn sau giờ học và cuối tuần, nhưng mình rất cảm kích nếu bạn giúp đỡ. Mình không thích cửa hàng tạp hóa nó đang làm việc bây giờ,” Marcie nói vẻ lo ngại. “Một cô thu ngân đang săn đuổi nó.”

“Mình rất thích có được Derek cùng làm,” Sarah nói thực lòng. Cậu bé rất khỏe và có năng lực, cậu có thể làm bất cứ việc gì cần thiết miễn là ngoài giờ học của cậu. Cô nhìn Marcie và thấy cô bạn thực sự lo lắng về cậu con trai.

“Cô thu ngân đó bao nhiêu tuổi?”

Marcie phần nộ cần nhằn. “Cô ta gần ở lứa tuổi mình chứ không phải cùng lứa Derek!”

“Thế cô ấy có biết nó mới mười lăm tuổi không? Thực ra nó nhìn già hơn thế nhiều.”

“Tôi cũng biết thế. Sarah, cô có biết không, các cô gái ở trường nó theo nó về nhà suốt! Nó thì cứ tung tung như vậy, nhưng càng ngày tôi càng khó kiểm soát được nó. Nó đã là thằng bé con của tôi!” Cô rên rỉ. “Và nó vẫn chỉ là một thằng bé con! Tôi vẫn chưa chuẩn bị để trở thành mẹ của một ... một vị thần Hy Lạp! À không, một vị thần Ý đại loại,” cô sửa lại câu nói của mình, cẩn thận triệt để tôn trọng sự thật.

“Nếu Derek muốn làm việc ở cửa hàng, tôi sẽ cảm ơn trời hàng đêm vì có nó.’

“Nó sẽ thích. Nó thích bạn, và nó thích kiểu công việc như vậy. Bạn không biết mình cảm kích thế nào đâu!”

Sarah mỉm cười vẫy tay gạt đi, không muốn nghe lời cảm ơn. Derek sẽ đỡ cho cô nhiều việc, và cô thích làm việc cùng cậu bé. Không kể trông cậu rất đẹp trai, mạnh mẽ, mà tính cách của cậu cũng làm cô cảm thấy rất an tâm, dễ chịu. Ngoài cậu ra, người đàn ông duy nhất mang lại cho cô cảm giác an toàn về thể xác mạnh mẽ hơn là Rome.

“Tại sao bạn không thử tới xem cửa hàng cụ thể?” cô mời Marcie.

“Cảm ơn, mình sẽ tới. Nếu hôm nay có thời gian, mình sẽ mang bữa trưa tới cùng ăn với bạn nhé?”

“Mình không bao giờ từ chối bữa trưa cả!”

Cô rất hãnh diện vì có cửa hàng, cô nghĩ, khi cô đưa chiếc xe tí hon của cô vào bãi đỗ xe phía sau tòa nhà. Nó lấp lánh vì mới được sơn lại màu trắng tinh, với những đường viền diêm dúa màu xanh quanh cửa sổ và trên cửa. Các cửa sổ đã được lau chùi bằng hỗn hợp dấm và nước chanh, và nó cũng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Những tấm kính hình thoi mang lại không khí như ở gia đình cho cửa hàng nhỏ bé nhưng đông khách, với những tấm ván lót sàn để mộc và những chiếc giỏ kiểu dáng cũ kỹ để đựng hàng hóa.

Mặc dù vậy, cô vẫn phải mua thêm vài chiếc kệ mới đặt sát tường để đặt đồ gốm. Những màu sắc xanh đỏ và nâu đất, một cái duy nhất màu hồng da cam, tạo thành những mảng màu trên tường như một bức tranh trừu tượng, vì tất cả các bình lọ đều là đồ gốm tráng men. Những tấm chăn may tay được gấp lại vắt trên lưng hai chiếc ghế tựa, những cái khác được gấp gọn gàng và xếp chồng lên nhau trên mặt ghế đan bằng mây. Ở trong cửa hàng còn có đinh, búa, tua vít, kéo, kim chỉ và hàng loạt các thứ lặt vặt nhưng Sarah vẫn có ý tưởng mở rộng thêm mặt hàng. Cô sẽ lấy thêm một số mẫu thêu đậm xô, thêu chữ thập, nắn và len về làm mẫu. Làm búp bê rất được ưa chuộng, và nó có thể đặt ở một phòng riêng; vì ngoài phòng bày đồ gốm và văn phòng

tí xiu, cửa hàng còn có hai phòng nhỏ phía sau, và cô có thể biến một phòng thành phòng búp bê, với đầy đủ vật liệu cần thiết để làm đủ công đoạn từ nặn đất đến khi được một con búp bê sứ hoàn chỉnh. Những con thú cũng là một khả năng cần tính đến, cô có quá nhiều ý tưởng, nhưng cô sợ cô không có đủ chỗ để thực hiện được hết.

Cửa hàng nhỏ bé mang lại cho cô nhiều cảm giác hài lòng hơn làm việc trong công ty kinh doanh lớn như cô đã từng làm. Cô đã từng thích công việc khắt khe đòi hỏi cô phải toàn tâm toàn ý ở Spencer-Nyle, nhưng sự phức tạp của một công ty kinh doanh lớn như vậy thực sự không phải cho cô; nó không có tính riêng tư. Cửa hàng nhỏ, ấm cúng và giản dị này là của riêng một mình cô, mặc dù cô chỉ mới có nó một thời gian ngắn. Những sắc màu êm dịu, cách trưng bày sản phẩm thoải mái, tất cả đều mang dấu ấn của cô. Cô không do dự chút nào khi cô tình cờ biết được cửa hàng đang được rao bán; bằng trực giác bên trong, cô nhận thức được đây chính là điều cô luôn muốn. Cô xem xét tòa nhà, giá cả và mua luôn không cần mặc cả. Giá cả rất hợp lý, có thể vì điều kiện của toàn tòa nhà. Mua cửa hàng đó đã tốn khá nhiều trong số tiền tiết kiệm của cô, và phần chi trả trong sửa chữa, nâng cấp cửa hàng đã tốn nốt số tiền còn lại, nhưng cô nghĩ rằng thế là đáng giá. Nó là của cô, một thứ cô mua cho chính cô và mang đậm tính cách riêng của cô.

Tòa nhà cũ rất gió, và cô bật cái lò sưởi cũng cũ lên, nghĩ bụng cần phải mua một cái mới thay thế. Bây giờ mới là tháng Mười mà đã lạnh và gió thế này thì sẽ ra sao vào tháng Một và tháng Hai? Một cái mái và lớp cách nhiệt mới là điều cần thiết.

Cửa hàng đã bị đóng cửa khi cô lau dọn và sơn sửa lại, và Derek đã tự thiết kế hệ thống đèn trang trí. Cô đã rất ngạc nhiên khi một cậu bé ở tuổi nó làm sao lại biết chạy dây điện và nhưng cậu đã trình bày và làm tất cả với vẻ thành thạo. Chỉ sau khi cậu đã làm xong Sarah mới được Marcie hé cho biết cậu chưa mắc dây điện bao giờ; cậu chỉ mới đọc trong sách và quyết định thử làm luôn. Và khi cô bật hết các đèn lên, cô nhận thấy hàng hóa nhìn đẹp và gây ấn tượng hơn dưới ánh đèn chiếu hài hòa hợp lý. Cô có thể làm gì nếu thiếu Derek? Cô sẽ không thể nhanh chóng khai trương lại cửa hàng.

Nhưng cô đã lựa chọn đúng... Cô hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh và lần đầu tiên quay tấm biển nhỏ treo trên cửa trước từ ĐÓNG CỬA sang MỞ CỬA BÁN HÀNG. Cửa hàng của Sarah đã được thông báo mở cửa.

Cửa hàng nhỏ đã có khách hàng quen của nó, những người đã từng tới mua những đồ lật vặt như kim chỉ hay đinh. Cô không bao giờ bị quá đông đến không bán kịp nhưng cũng chưa bao giờ không có khách. Cô cứ túc tắc bán một cách nhàn hạ, mọi người ghé qua để xem xét và bình luận về những thay đổi của cửa hàng. Cô để một bình cà phê trên mặt quầy, điều đó khuyến khích mọi người lui tới trò chuyện với cô và cùng ngồi uống một tách cà phê. Cô đặc biệt thích nói chuyện với những người già, những người thường hay chỉ cho cô làm các thứ đồ thủ công theo kiểu xưa cũ.

Thời gian trôi nhanh đến nỗi lúc cô ngẩng nhìn Marcie bước qua cửa, cô sững sờ nhận ra đã

gần một giờ trưa.

“Xin lỗi, mình bị muộn,” Marcie hổn hển. “Mình vừa bắt đầu đi thì nhận được một cú điện thoại của một tạp chí mà mình đã gửi đề cương.”

Mắt Sarah sáng lên ầm ập. “Họ có thích nó không?”

“Có chứ, họ thích,” Marcie đáp lại. “Bây giờ tất cả những gì mình phải làm là nghĩ về những gì sẽ phải viết.”

Marcie làm việc rất cẩn thận và hiệu quả nên Sarah không quan tâm lắm đến câu cuối của cô. “Bài viết về vấn đề gì?”

“Nó sẽ đăng trên một trong những tạp chí thú vị dành cho phụ nữ. Mình đã suy nghĩ về nó rất nhiều,” Marcie bắt đầu lấy đồ ăn trong túi ra, đặt một chiếc đĩa giấy trước mặt Sarah và đặt vào gà rán với bắp cải, và vài ổ bánh mỳ nhỏ. “Hôn nhân vì lợi ích__Quá khứ và hiện tại,” mình nghĩ đây sẽ là đầu đề. Mình biết cậu đã đọc được ít nhiều về điều này; đôi khi chúng là tiêu chuẩn chứ không phải là biệt lệ. Cậu có thể gọi chúng là ép hôn. Sự thật là, mọi người nhiều khi cưới nhau vì lý do nào đó chứ không phải vì yêu, Lợi ích vật chất là một trong số nguyên nhân thường gặp nhất, điều đó có thể là lý do tại sao chúng được gọi là hôn nhân vì lợi ích. Hai con người kết hợp tài sản của họ, hỗ trợ nhau, gần giống như đối tác kinh doanh, chỉ khác đây là hôn nhân và họ cùng ngủ với nhau.”

Sự thích thú làm mắt Sarah lấp lánh ánh sáng xanh nhạt. “Cậu không tin vào những cuộc hôn nhân trên danh nghĩa à?”

Marcia nhìn cô không tin. “Thành thực mà nói, cậu có biết một người đàn ông bằng lòng với một cuộc hôn nhân xuông không? Mình đang nói về một người đàn ông bình thường, khỏe mạnh ấy.”

“Thường xuyên gặp, không, mặc dù mình nghĩ có vài tình huống__”

“Những tình huống đặc biệt,” Marcie chen vào.

“Được rồi, những tình huống đặc biệt __”

“Mình vẫn không nghĩ thế,” Marcie vô tư cắt ngang lời cô. “Và cậu cũng không, vì mình có thể nhìn thấy cách cậu cố tránh không nói thực suy nghĩ của cậu.”

Sarah cười, vì cô thực sự đang bị Marcie ép tham gia vào cuộc tranh luận, và cô nàng là người rất thích tranh luận, “Mình đầu hàng rồi. Chúng ta hãy trở lại với bài báo của cậu thôi.”

“Mình đã có được ý tưởng này từ một cuộc họp mặt với sáu cô bạn chung phòng thời trung

học. Bọn mình đã có một thời vui vẻ, với martini chảy như suối, có thể nói vậy. Và bây giờ, bọn mình không phải là những phụ nữ đáng được để ý đến, cũng chỉ là loại phụ nữ bình thường, hay gặp hàng ngày ngày giống cậu. Trong bảy người bọn mình, hai người phải cưới vì dính bầu, một thì vì có ít cơ hội hẹn hò và cô ấy nghĩ lời cầu hôn của anh ta có thể là cơ hội duy nhất cô ấy có, một người nhận rằng cô ấy rơi vào vòng hôn nhân chỉ vì cô ấy đã cặp với anh chàng quá lâu đến nỗi mọi người coi là hiển nhiên nên họ đành phải cưới nhau, và một người thì không giấu giếm việc cô ấy lấy chồng vì tiền của anh ta. Cô ấy thích anh chàng, nhưng tiền của anh ta mới là động lực chính. Đây là năm trong bảy người.”

“Còn hai người kia thì sao?”

“Một thì lấy chồng vì họ yêu nhau, và hiện nay vẫn đang yêu nhau. Họ vẫn e thẹn với nhau, thậm chí qua bằng ấy năm. Người kia...ừ thì, mình là người kia. Mình đã cưới vì mình nghĩ mình yêu anh ấy. Nếu cậu có thể thấy bố của Derek, cậu sẽ biết tại sao. Nhưng thay vì tình yêu, nó lại chuyển thành tình dục, điều đã rất tuyệt vời và luôn tuyệt vời, nhưng vẫn không đủ để giữ hai người gắn bó với nhau trong hôn nhân.” Trầm ngâm một lúc, Marcie lặng lẽ đặt cằm cô lên mu bàn tay, ngẫm nghĩ về người chồng cũ. “Dominic và mình đã có một thời gian rất đẹp, nhưng sau rốt, bọn mình chỉ đơn giản là không còn quan tâm đến nhau nữa. Nhưng mình nghĩ mình sẽ lại làm thế lần nữa, thậm chí cả khi biết rõ bọn mình sẽ ly hôn, vì mình muốn có Derek.”

“Vậy là trong bảy người, chỉ có một người lấy chồng vì yêu thôi à?”

“Ừm. Mình chưa thực sự tìm hiểu kỹ, nhưng mình có nói chuyện với một vài người đàn ông, và mình gần như hoàn toàn tin rằng đàn ông lấy vợ vì lợi ích còn nhiều hơn phụ nữ. Đàn ông rất minh bạch những nhu cầu của họ, và họ vẫn còn giữ lại những bản năng từ thời thượng cổ.”

“Anh là Tarzan, em là Jane?”

“Theo một nghĩa nào đó. Họ vẫn muốn một bếp lửa và ai đó nấu cho họ phần thịt mà họ săn được, băng bó vết thương cho họ, giặt giũ quần áo—điều đó có thể được bắt nguồn từ cất giấu, tích trữ thức ăn và khâu vá—và một cơ thể ấm áp khi họ cần. Những nhu cầu đơn giản và cơ bản đã không hề thay đổi về bản chất; chẳng qua là được thể hiện dưới hình thức khác thôi. Và họ lấy vợ để đáp ứng những nhu cầu đó.”

“Cậu đã vẽ lên một bức tranh chẳng lãng mạn chút nào,” Sarah bình phẩm, bắt đầu cảm thấy nhụt chí vì những miêu tả chính xác đến lạnh lùng của Marcie. Câu chuyện đã nhắc nhở cô một cách đau đớn về cuộc hôn nhân của chính cô. Rome đã cưới cô vì tất cả những lý do đó, và anh cũng nói thẳng không giấu giếm với cô. Anh cần một mái ấm, một mối quan hệ tình dục bền vững, dễ chịu. Đối lại, anh sẽ là một người chồng chung thủy mà cô có thể tin tưởng dựa vào. Một cuộc hôn nhân vì lợi ích của anh. Với cô, là một cuộc hôn nhân vì tình yêu.

“Cũng lãng mạn đấy chứ,” Marcie tiếp tục suy tưởng, gặm một miếng đùi gà. “Một số người học

được cách yêu nhau sau khi cưới. Hầu hết đều quan tâm đến người bạn đời ở một mức độ nào đó, thậm chí cả khi chẳng bao giờ yêu nhau. Một số cuộc hôn nhân không đi đến đâu. Nhưng mình đoán chắc lợi ích là nền tảng cho nhiều cuộc hôn nhân nhiều hơn hầu hết mọi người muốn chấp nhận.”

“Mình muốn biết bao nhiêu người sẽ yêu nhau sau khi cưới?” Sarah nói to nỗi lòng cô, không nhận thấy niềm khao khát trong giọng cô.

Marcie sắc bén nhìn cô đầy thấu hiểu, và một chút trắc ẩn. Sarah bắt gặp cái nhìn đó và ngay tức khắc biết rằng Marcie đã đoán được cảm giác lạnh nhạt trong tình cảm của Rome với vợ anh. Mặt cô tái nhợt, buồn rầu nhìn xuống, Marcie đặt tay cô lên bàn tay Sarah.

“Mình thật là một kẻ bi quan,” Marcie nói vui vẻ không hợp lúc. “Có thể đàn ông cũng dễ yêu như phụ nữ, nhưng họ quá bướng bỉnh để thừa nhận nó.”

Không, Rome thừa nhận là anh đã yêu. Vấn đề là, Diane mới là người anh yêu.

Nhưng một lần nữa, Sarah tự nhắc nhở mình rằng cô sẽ nhận những gì cô có thể có được. Cô không thể có đủ khả năng để kiêu hãnh và để anh quay lưng với cô vì cô đòi anh phải hoàn toàn tận tâm với cô hoặc cô chẳng có gì. Quá khứ đã dạy cô rằng sẽ chẳng có tình yêu nào khác cho cô, và chẳng người đàn ông nào đẩy được Rome ra khỏi trái tim cô.

Marcie cố phá vỡ giây phút nặng nề bằng cách nhìn quanh và kêu lên trước sự thay đổi của cửa hàng từ lần cuối cùng cô nhìn thấy nó. “Hôm nay cậu có nhiều khách không?”

“Nhiều hơn mình nghĩ,” Sarah nói, biết ơn vì câu chuyện quay sang hướng khác và hướng tâm trí cô khỏi những ý nghĩ về Rome. Cô nhìn quanh cửa hàng nhỏ bé nhưng ấm cúng và chợt nghĩ một cách đớn đau, rằng nhiều năm qua đi, cửa hàng có thể là thứ duy nhất mà cô có trên đời. Tuổi tác và sự nhàm chán sẽ làm phai nhạt dự vọng của Rome với cô, và cô có thể tiên đoán những chuyến công du của anh sẽ thường xuyên hơn và dài hơn. Họ đã dễ dàng có được một mối quan hệ thân thuộc về thể xác và thoải mái nói chuyện về nhiều chủ đề mà không bao giờ, không bao giờ động chạm đến những vấn đề tình cảm sâu sắc. Rome đã đặt ra một giới hạn cho cô có thể đến gần anh ở mức độ nào, và anh không bao giờ cho phép cô vượt qua giới hạn đó. Anh giữ cô ở xa trong tình cảm của anh, và Sarah run rẩy, lại cảm thấy toàn thân lạnh giá.

CHƯƠNG 7

Cái chuông nhỏ treo trên cửa của cửa hàng nhỏ kêu reng lên lúc năm giờ mười phút, báo hiệu sự xuất hiện của thêm một người khác. Cái chuông kêu âm ỉ suốt ngày, làm Sarah ngạc nhiên vì cường độ làm việc của nó, và cô nhìn lên vô thức. Cũng vô thức, nhịp tim cô đập nhanh hơn và da cô hồng lên xúc động khi cô bắt gặp đôi mắt đen của Rome ở phía bên kia căn phòng rộng.

Cô đang phục vụ một khách hàng nên anh không tới chỗ cô ngay. Anh nhường một bên lòng mày nhìn cô và bắt đầu lang thang dọc lối đi, kiểm tra hàng hóa, hai tay anh thọc trong túi quần, áo khoác anh phanh ra. Anh đã nói lỏng cà vạt; nút thắt bằng lụa trễ xuống thoải mái dưới cổ anh. Sarah cố gắng tiếp chuyện người khách nhưng cùng lúc cô vẫn muốn nhìn theo Rome; cô cảm thấy hơi bồn chồn, băn khoăn anh có tán thành không, như một người mẹ có con lần đầu tiên trình diễn trong buổi diễn ở trường học. Nếu anh đưa ra những lời chê bai thì sao? Cô không biết cô sẽ tiếp nhận nó như thế nào.

Cuối cùng người phụ nữ trung niên cũng mua vài cuộn chỉ và một cuốn mẫu thêu có hoa văn kiểu Afghanistan. Khi bà khách ra về, Derek từ phía sau bước tới chỗ Sarah. “Cháu đã cài then cửa sau và dọn dẹp hết rồi. Cô sẽ đóng cửa lúc năm rưỡi phải không ạ? Nếu thế, ngày mai cháu mới bắt đầu sơn phòng kia.”

Rome đang chậm rãi lại gần cô, vẫn nghiêng ngó nhìn đồng hàng hóa, và Sarah nhìn vào mắt anh qua vai Derek. “Ừ, giờ đóng cửa là năm rưỡi.”

“Cháu sẽ đi cùng cô về nhà, Cô Matthews,” Derek đề nghị, nhưng giọng có vẻ khẳng định hơn là đề nghị.

“Không cần đâu,” Rome nói dễ dãi, đứng ngay sau lưng cậu bé. “Chú sẽ ở lại với cô ấy đến giờ đóng cửa, nếu cháu muốn về nhà ngay.”

Derek quay lại, đôi mắt nâu vàng của cậu nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Rome. Cậu đã vài lần nhìn thấy Rome từ đằng xa nên cậu biết ngay người đàn ông này là ai, nhưng họ chưa bao giờ được giới thiệu với nhau. Sarah nhận ngay ra điều đó. “Rome, đây là Derek Taliferro. Derek, đây là chồng cô, Rome.”

Rome chìa tay ra, như những người đàn ông ngang hàng với nhau, và Derek nắm lấy một cách bình thản, như cậu coi đó là điều dĩ nhiên. “Thưa chú,” cậu nói với thái độ lễ phép.

“Chú rất vui vì cuối cùng cũng được gặp cháu,” Rome nói. “Cô Sarah nhắc đến cháu suốt. Theo như chú nghe được, cô ấy sẽ không có khả năng mở hàng sớm như thế nếu không có cháu giúp.”

“Dạ, cảm ơn chú. Cháu rất vui lòng giúp đỡ, và cháu thích tự tay mình làm.”

Cảm nhận rõ ràng phần giới thiệu đã xong và sự có mặt của cậu ở đây trở thành thừa thãi, Derek quay sang Sarah. “VẬY cháu về nhà trước đây. Cháu đã gọi mẹ sau buổi học, mẹ nói mẹ đang viết một bài báo, điều đó có thể được hiểu là mẹ đã quên không nấu ăn. Tốt hơn là cháu nên mang cho mẹ một miếng sandwich trước khi mẹ đói lả đi không đánh máy được nữa. Cháu sẽ gặp cô ngày mai ạ, Cô Matthews.”

“Được rồi. Đi cẩn thận đấy,” cô động viên cậu bé.

Cậu mỉm cười thật tươi với cô. “Cháu luôn cẩn thận mà cô. Cháu không thể để bị treo giò được.”

Khi Derek đã về, Rome hỏi tò mò, “Nó về nhà bằng cách nào?”

“Bằng xe hơi,” Sarah mỉm cười trả lời.

“Nhưng nó mới mười lăm tuổi phải không?”

Cô gật đầu. “Nhưng nó không bao giờ bị bắt cả, vì nó nhìn đủ lớn để có bằng lái xe. Nó lái xe vô cùng cẩn thận, tất nhiên. Em không thể tưởng tượng nổi nó còn làm được những việc gì nữa.” Rồi cô như không thể chịu được lâu hơn nữa, cô háo hức hỏi, “Sao, anh nghĩ thế nào?”

Anh lại nhướn mày ra vẻ không hiểu, người dựa hẳn vào quầy thu ngân. “Về cửa hàng, hay Derek?”

“Thôi nào... cả hai.”

“Anh rất ngạc nhiên.” Anh nói thẳng. “Cả về Derek và cửa hàng. Anh cứ tưởng anh sẽ lọt vào một cửa hàng nghèo nàn, trống rỗng, chứ không phải là một nơi mang lại cảm giác bền vững như đã tồn tại hàng thế kỷ kiểu này. Những thứ đồ thủ công thật sự là một ý hay, em tìm được chúng ở đâu thế?”

“Mọi người mang chúng đến. Em bán hộ họ với chút đỉnh tiền hoa hồng thôi. Mọi người thường trả giá cao cho những cái chần trần tay và lọ gốm.”

“Anh cũng nhận thấy thế trên bảng giá của mấy cái chần kia,” anh thăm thì. “Derek cũng là một ý hay, đúng không? Em có chắc nó mới chỉ mười lăm tuổi không đấy?”

“Marcie thề như thế, và nhất định là chị ấy biết rõ. Nó sẽ sinh nhật vào tháng tới.”

“Mười sáu cũng chẳng nhiều hơn là mấy. Cậu bé này là một tảng đá vững chắc đây.”

“Em thuê nó giúp em các buổi chiều và những ngày cuối tuần. Nó đã làm việc trong một cửa hàng tạp phẩm, nhưng một cô thu ngân theo đuổi nó nên Marcie hỏi em thuê nó. Nên em chấp luôn lấy.”

“Nó quá trẻ con để phải làm việc như thế này.”

“Nó đang tiết kiệm tiền để đi học. nếu nó không làm việc ở đây thì nó cũng phải làm việc ở đâu đó, dù Marcie có thích hay không. Em có cảm tưởng là khi nó đã có ý định gì trong đầu thì chẳng có gì có thể ngăn cản được nó cả.”

Câu chuyện bị ngắt quãng khi chuông cửa lại reo inh ỏi, khi một người mẹ trẻ bước vào bế trên tay một đứa bé ở lứa tuổi chập chững cùng một chú chó nhỏ khoảng năm tuổi theo bên gót. Rome liếc nhìn cô ta; rồi anh chợt thấy hai đứa trẻ và một điều gì đó đóng băng lại trong mắt anh. Anh sững người, vẻ mặt trống rỗng như sự sống vừa rời khỏi anh. Anh lùi lại, và Sarah liếc anh vô vọng khi cô bước tới giúp đỡ người khách hàng. Người phụ nữ trẻ mỉm cười và biểu lộ sự quan tâm đến bộ sưu tập các chú hề mình nhồi bông với đầu và chân tay bằng sứ. Mẹ cô cũng sưu tầm các chú hề và sắp tới là sinh nhật của bà. Trong lúc người phụ nữ xem xét, chọn lựa, cô đặt thằng nhỏ xuống sàn, thằng bé lớn hơn đu lên quầy, cặp mắt tròn xoe nhìn những chú hề.

Chỉ một lúc trước khi Sarah và người mẹ trẻ phát hiện ra thằng bé em đã chạy đâu mất. “Justin, con đâu rồi, về đây với mẹ nào!”

Thằng nhỏ cười khúc khích và chập chững bước quanh quầy hàng, tiến thẳng đến chỗ Rome. Một nỗi sợ hãi đau đớn xuyên qua người Sarah khi nghe thấy tên cậu bé. Và cô gần như kêu thét lên khi cô nhìn thấy bộ mặt trắng bệch như phấn của Rome. Anh né sang bên cạnh, tránh đứa bé, thậm chí không nhìn xuống nó. “Anh đợi ở ngoài xe,” anh nói giọng khàn khàn, căng thẳng không giống giọng thường ngày của anh, và anh bước ra, lưng anh thẳng đứng. Người phụ nữ trẻ không để ý phản ứng của Rome; cô bắt kịp thằng bé con cô, cù vào bụng làm nó cười sặc lên. “Mẹ đoán là mẹ phải buộc con lại thôi, thằng quỷ con!”

Cô ta mua hai chú hề, và ngay khi cô ra khỏi cửa hàng, Sarah quay tấm biển sang mặt ĐÓNG CỬA ra ngoài và bắt đầu khóa cửa. Tim cô đập thình thịch, và cô muốn tới với Rome. Liếc qua cửa sổ, cô thấy anh ngồi trong xe của anh trên phố, nhìn chằm chằm về phía trước.

Quyết định tốt nhất hãy để cho anh một mình ít phút, cô khóa cửa, cài then cẩn thận rồi mới ra xe cô. Khi cô lái xe qua lối đi xuống phố, xe của Rome cũng theo sau cô.

Anh hoàn toàn im lặng trong thang máy dẫn lên căn hộ, hàm anh cứng lại, mắt anh hoang vắng. Sarah ngập ngừng hỏi “Rome?”, nhưng anh không nhìn cô hay tỏ dấu hiệu nghe thấy tiếng cô.

Cô đợi cho đến khi họ đã vào hẳn trong nhà, cánh cửa khép cửa lại sau lưng; rồi cô mới đặt tay cô lên cánh tay anh. “Em rất tiếc. Em hiểu anh cảm giác của anh__”

“Tốt nhất em không nên hiểu cảm giác của anh,” anh nói cay nghiệt, giật tay khỏi tay cô. “Gọi anh lúc nào xong bữa tối.”

Cô đứng giữa lối đi một lúc lâu sau khi anh quay lưng lại bỏ đi, cảm giác như vừa bị anh tát. Cử động như trong mơ, cô cởi áo khoác ngoài treo lên, vào phòng cô thay ra bộ đồ cũ mặc nhà trước khi bắt tay chuẩn bị bữa ăn. Mặt cô trong gương tái nhợt và căng thẳng, mắt cô tối lại vì đau xót. Cô mím miệng rồi thở ra để ổn định lại tinh thần, cố giữ không biểu lộ gì trên mặt. Cô đã vượt quá các giới hạn của anh và đã bị anh lạnh lùng đẩy cô về đúng vị trí của mình. Anh

muốn một khoảng cách nhất định trong tình cảm của họ, và cô phải luôn nhớ điều này.

Cô không cho phép mình trốn tránh trong phòng cô, mặc dù cô cảm thấy vô cùng cần thiết được rúc mình trong đó để liếm láp vết thương lòng. Cô ra ngoài bếp và bắt đầu bình tĩnh chuẩn bị các món ăn cô đã sơ chế sẵn, không để mình nghĩ tới sự vắng mặt của anh trong bếp. Anh thường giúp đỡ cô và cô đã quen với việc có tầm vóc cao lớn của anh tràn ngập không gian bếp và chuyện trò với anh lúc họ cùng nấu nướng.

Cô gọi anh ra ăn khi thức ăn đã sắp ra bàn, dáng vẻ như sẵn sàng tiếp nhận những lời chỉ trích cũng như thương tổn. Anh không bắt chuyện nên cô cũng không luôn. Khi họ ăn xong, anh nấn ná một lúc bên bàn, như muốn tìm chuyện để nói. Không muốn anh cảm thấy bất tiện, Sarah ra vẻ bận rộn dọn bàn và lau dọn bếp, thậm chí còn hát âm ư nhỏ trong miệng trong lúc làm việc, mặc dù cô không thể nhận biết được giai điệu mà cô đang khẽ hát. Sau đó cô nói với anh với thái độ bình thường như mọi ngày, “Em sẽ đi tắm và đi ngủ sớm, lâu lắm rồi em mới được ngủ sớm thế này.”

Anh không đáp lại mà nheo mắt nhìn cô khi cô bước ra khỏi phòng.

Cô cũng không ra chúc anh ngủ ngon sau khi cô tắm xong và chui vào cái váy ngủ; Sự kiềm chế của cô đến thế là hết mức rồi. Cô đơn giản tắt ngọn đèn ngủ và rúc vào giường, rồi nằm co người một bên, nhìn chăm chăm vào tường, không có khả năng lấp đầy nỗi trống rỗng trong lòng cô.

Rất lâu sau cô vẫn còn thức, lắng nghe tiếng anh bên phòng anh, nghe tiếng nước chảy khi anh tắm. Nước ngừng chảy và cô không còn nghe thấy tiếng động nào nữa. Khi cửa phòng cô mở ra, cô giật mình ngạc nhiên và nằm ngửa lại nhìn anh.

Bóng anh vạch một khối tối thẫm trong màn đêm. Anh lật chăn ra và cúi xuống cô, kéo cái váy ngủ của cô qua đầu và thả nó rơi xuống sàn. Sarah cảm nhận hai bàn tay anh trên ngực cô, đùi cô, rồi sức nặng của anh đè lên cô và miệng anh mãnh liệt trên môi cô. Một cái rùng mình khuây khỏa làm cô run lên, và cô vòng tay ôm lấy cổ anh, để anh tách hai chân cô ra và chiếm lấy cô.

“Nhận anh đi,” Anh đòi hỏi khắc nghiệt, và cô nâng hông cô lên cho anh. “Nhận tất cả của anh đi. Nhiều nữa vào. Nữa! Đúng rồi. Đúng thế!”

Rồi sau đó anh yên lặng, chiếm cô một cách dữ dội, kiềm chế hết mức để không thô bạo với cô. Sarah mê mải đắm đuối, không cưỡng lại những đáp ứng mãnh liệt của cô mà anh đòi cô phải trao cho anh, tự biết sự an ủi của thể xác cô là sự an ủi duy nhất anh sẽ nhận từ cô. Khoái cảm tới với cô rất nhanh, và anh chậm lại, bằng sức mạnh ý chí tự kiềm chế mình ở một nhịp điệu nhàn nhã hơn với những va chạm nhẹ hơn. Khi cô bắt đầu chuyển động lại ở dưới anh, không cần cô phải nói anh cũng hiểu tình trạng căng thẳng một lần nữa lại dâng lên trong cô, anh giải phóng sức mạnh của anh và lao vào trong cô như vũ bão làm cô như ngừng thở và hoàn toàn bị choáng ngợp trong cảm xúc, một lần nữa anh lại dịu cô tới một cơn khoái cảm mới. Chưa bao

giờ anh chiếm cô như thế này trước đây, với một nhu cầu nguyên sơ, không thể kiềm chế, ôm cô thật chặt đến nỗi cô cảm thấy như bị nghiền nát. Nhưng khi thời khắc đó đã qua, anh bắt đầu rời khỏi cô, và nỗi sợ hãi chụp lấy cô.

Trước khi cô có thể ngừng mình lại, cô vội lấy anh. “Làm ơn,” cô khe khẽ thì thầm. “Ôm em đi, chỉ một lúc thôi.”

Anh do dự, rồi nằm duỗi dài trên giường và kéo cô vào với anh, đặt đầu cô trên vai anh. Sarah ghì chặt đám lông trên ngực anh như thể cô có thể giữ anh ở nguyên đó cả đêm. Cô làm anh se lòng, thân mình êm ái của cô tan chảy vào những đường nét cứng rắn trên cơ thể anh, hòa tan vào anh, vừa vặn với anh. Đột nhiên cô cảm giác được cô sắp chìm vào giấc ngủ, thân thể cô thư giãn và một tiếng thở dài mãn nguyện thoát khỏi môi cô.

Vài phút sau, cô gần như đã ngủ say khi cô bị tỉnh dậy bởi cảm giác anh đang xa rời cô, thậm chí trọng gờ chân tay cô khỏi người anh. Anh nhẹ nhàng trườn ra khỏi giường, rõ ràng cố gắng không làm cô thức giấc, và cô ép mình nằm yên, mắt cô vẫn nhắm nghiền, chỉ đến khi cô nghe thấy anh rời khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng anh. Lúc đó mắt cô mới mở bừng ra, nóng bỏng vì những giọt nước mắt không có cơ hội để trào ra. Cô nằm co rúm như một quả bóng nhỏ trong xó giường, ấn mạnh nắm tay vào miệng để che giấu những âm thanh nức nở không thể kìm nén được.

Buổi sáng hôm sau, anh bất ngờ nói với cô khi vừa dùng xong bữa sáng, “Anh xin lỗi nếu đêm qua anh làm tổn thương cảm xúc của em.”

Tự nhắc mình nhớ không phản ứng quá mạnh và ngu ngốc vượt qua ranh giới của anh một lần nữa, Sarah mỉm cười thân thiện với anh nhưng nụ cười của cô có vẻ nhạt nhẽo và xa cách. “Không sao đâu anh,” cô nói, nhún vai bỏ qua, rồi thay đổi đề tài bằng cách hỏi anh có bộ quần áo nào cần giặt không.

Anh suy tư nhìn cô chăm chú, một chút biểu hiện lạnh lùng như thép thoáng qua gương mặt anh, hầu như không thể nhìn thấy. Sarah dốc hết nghị lực cưỡng lại một trong những ánh mắt chất vấn vốn là nỗi kinh hoàng của Spencer-Nyle, nhưng rồi cô nhớ ra bây giờ cô không còn là nhân viên của công ty nữa và cô sẽ không để anh bối rối tình cảm của cô. Có lẽ anh cảm giác được thái độ lãnh đạm của cô, nên sau một lúc anh chấp nhận việc phải thay đổi chủ đề câu chuyện.

Anh nói khi ra khỏi phòng, “Tối nay anh phải đi ăn cùng đối tác, anh sẽ về muộn đấy.”

“Được thôi,” cô bình thản đáp lại, không hỏi anh đi đâu cũng không hỏi mấy giờ anh sẽ về.

Mày anh cau lại, và anh ngừng một lúc. “Em có muốn đi cùng anh không? Em biết anh ấy đấy, Leland Vascoe, ở Ames và Vascoe. Anh có thể gọi anh ấy để anh ấy mời vợ đi cùng.”

“Cảm ơn anh, nhưng em xin kiểu thôi. Chiều nay, Derek và em sẽ sơn lại tường, nên có thể bọn em sẽ xong rất muộn.’ Nụ cười của cô với anh vẫn bình thường như mọi ngày, cũng như nụ hôn mà anh cúi xuống để nhận lấy. Cô cảm giác anh sẽ đẩy nụ hôn trở nên sâu đậm và kéo dài hơn, nhưng cô đã lùi lại, miệng vẫn mỉm cười. “Em sẽ gặp anh vào tối nay nhé.”

Nét mặt lạnh như thép có vẻ còn lạnh hơn nữa khi anh rời khỏi phòng.

Quyết tâm không bị chìm đắm trong trạng thái rầu rĩ, Sarah không để ý nghĩ của cô lưu luyến với anh suốt ngày. Cô làm mình bận rộn, và bất cứ lúc nào cửa hàng vắng khách cô lại vào những phòng khác và sắp xếp trong đó. Derek đến ngay sau khi tan học, một tay cầm một cái hamburger, còn tay kia là một cốc nước ngọt lớn.

Khi không có ai trong cửa hàng, Derek trở nên ấm áp và thân thiện hơn. Cậu cười và giơ cái hamburger lên. “Mẹ thật sự ngập lụt trong bài báo ấy rồi cô ạ. Và cháu có thể sẽ phải sống mà không có những thứ này cho đến khi mẹ viết xong.”

Sarah mỉm cười lại. “Cô tiết lộ với cháu đây, Rome sẽ làm việc muộn hôm nay, vậy sau khi làm xong việc ở đây, tại sao cô cháu mình không mang về một cái pizza thật lớn để ăn tối nhỉ? Có thể chúng ta sẽ lười mẹ cháu xa cái máy chữ một lúc được đấy.”

“Cho một ít pepperoni lên pizza, và cháu dám cá với cô mẹ sẽ không cưỡng lại được đâu.” Cậu nói trầm tĩnh.

Cậu sơn tường một mình cho đến khi Sarah đóng cửa; rồi cô mặc vào bộ đồ lao động và cùng làm với cậu. Hai người cùng làm nên công việc nhanh hơn, mọi thứ kết thúc lúc bảy giờ, và Derek về nhà trong khi Sarah lái xe đến quầy pizza và gọi một chiếc to nhất họ có thể làm. Khi cô lái xe về tới căn hộ, Derek chạy ra ngay cầm hộ cô chiếc pizza và cô biết cậu đã đứng ở lối đi để chờ cô về.

Khi họ bước vào căn hộ ở tầng trệt nơi cậu bé và Marcie sống, cậu thì thầm, “Cô xem nhé, nhiều nhất là mười giây thôi”. Cậu bé bước qua cánh cửa đang bị đóng, phía trong vọng ra tiếng lách cách của máy chữ, và cậu nhẹ nhàng vẩy hộp bánh pizza qua lại. Trong vài giây, tiếng lách cách ngừng ngừng rồi tắt hẳn.

“Derek, đồ ác ôn!” Marcie la to, và cánh cửa mở giật ra. “Đưa ngay cho mẹ hộp pizza đi nào!”

Cười vui vẻ với mẹ, cậu cầm hộp pizza giơ cao lên khỏi tầm với của mẹ cậu. “Đến đây, ngồi xuống bàn ăn đằng hoàng; rồi sau đó thì mẹ có thể quay lại với cái máy chữ của mẹ và con hứa sẽ không nói một lời nào với mẹ về thức ăn cho đến lúc nào đó ngày mai.”

“Đến bữa sáng mai chứ gì?” Marcie hỏi. Lúc đó cô mới thấy Sarah. “Cậu cũng góp phần trong âm mưu này phải không?”

Sarah gật đầu, chấp nhận mọi việc. “Bọn mình gọi nó là Kế hoạch Pepperoni.”

“Nó được việc đấy chứ, khỉ thật,” Marcie thở dài. “Chúng ta sẽ thanh toán món pizza này vậy.”

Tình cảm gia đình ấm áp, menh mông giữa Marcie và con trai thu hút Sarah như một thói nam châm, và cô nấn ná trong căn hộ của họ một lúc lâu sau khi ăn xong hộp pizza. Căn hộ của cô, căn hộ mà cô đã hết sức cô gắng làm cho thành một nơi ẩn nấu ầm cúng, vững chắc lại trống rỗng một cách đau đớn vì thiếu thứ quan trọng nhất để giữ an toàn: tình yêu. Marcie bổ xung thông tin cho cô về sự tiến triển của bài báo, rồi sau đó xin lỗi mọi người để quay lại với bài báo của cô. Derek rủ cô chơi bài lừa , nhưng giữa chừng họ lại bắt đầu nói tới blackjack và trò chơi tiếp tục bị bỏ quên khi Derek dạy cho cô biết như thế nào là nhà cái , người làm thuê cho một hệ thống để móc túi những con bạc trong các casino trên toàn thế giới. Từ lúc đó trở đi, cậu tiếp tục chỉ cho cô các kiểu chơi poker, và Sarah có thể khẳng định cậu là một tay chơi bài sắc sảo cũng hay như là một đứa trẻ tuyệt vời. Và cậu cũng sắc sảo trong việc phán đoán tâm trạng người khác nữa, vì cô cảm giác được cậu biết cô đang trong tâm trạng không được tốt, và cậu sẵn lòng làm người tiêu khiển cùng cô cho đến khi cô cảm thấy dễ chịu về căn hộ của cô. Cậu là một đứa trẻ tốt bụng, khôn ngoan trước tuổi.

Lúc mười giờ, cô tạm biệt Derek lên nhà, mở hết cửa của tất cả các căn phòng tối tắm và lạnh lẽo. Cô vội vã bật hết đèn lên, rồi bật lò sưởi. Cô về nhà được năm phút thì cánh cửa bị giật tung ra, báo hiệu Rome đã về. Cô đang ở trong phòng cô, chuẩn bị đi tắm, và cô bước ra khỏi phòng để đón anh. Họ gần như đâm sầm vào nhau, và cô hấp tấp lùi lại.

“Em ở cái chỗ quái nào vậy?” anh quát tháo, bước hẳn vào phòng cô và đứng sững trước cô như một vị thần báo thù đang lên cơn tức giận. “Anh đã gọi về nhà cho em từ lúc bảy rưỡi, và đừng có nói là em ở cái cửa hàng khốn nạn đó nhé, vì anh cũng gọi đến đấy rồi.”

Sarah nhìn anh, sững sờ, không thể hiểu tại sao anh lại tức giận thế. Và không chỉ tức giận, anh đang nổi cơn tam bành. Mắt anh tối lại vì cơn thịnh nộ. Và anh nói “Cái cửa hàng khốn nạn.” Nó có nghĩa là gì? Cô đã nghĩ anh chấp nhận ý tưởng cô có một công việc mới, nhưng bây giờ ngôn ngữ và giọng điệu của anh có vẻ miệt thị. Cô không giỏi trong việc tranh cãi, trong việc chống đối lại thái độ cáu giận của anh bằng chính thái độ cáu giận của cô, như Diane đã từng làm. Thay vì vậy, cô co rút vào trong cô, dựng lên một tấm khiên chống lại mọi tổn thương mà anh có thể gây ra cho cô.

“Derek và em sơn tường cho đến bảy giờ; sau đó em mua một hộp pizza và cùng ăn với Marcie và Derek, như thế vui hơn ăn một mình. Derek và em ngồi chơi bài một lúc. Anh gọi em có việc gì?”

Giọng nói bình thản, lạnh lùng, thờ ơ của cô có vẻ làm anh càng điên tiết hơn nữa. “Vì rằng,” Anh gần từng tiếng giữa hàm răng xít lại, “Leland Vascoe đưa vợ anh ấy đến và họ muốn em đến cùng. Em đã không cần phải ăn cùng nhà Taliffero, nếu ăn một mình là vấn đề duy nhất của em. Lúc sáng, anh đã mời em đi ăn tối cùng anh, nhưng em từ chối vì em dứt khoát phải sơn cái

căn phòng con con ấy. Bây giờ em lại nói với anh là em xong lúc bảy giờ và em có thể đi ăn tối với anh . Sự ủng hộ của em với anh thật là nhiều quá nhỉ,” anh nói giọng mỉa mai cay đắng.

Sarah đứng yên bất động, đôi vai mảnh dẻ của cô cứng đờ. “Em không biết em sẽ sơn xong lúc nào,” cô nói trầm lặng.

“Vớ vẩn, Sarah, em đã làm việc nhiều năm cho công ty, và em biết thông lệ. Anh mong đợi em sẵn sàng xuất hiện trong những buổi gặp mặt kết hợp công việc và bạn bè, chứ không phải lảng xảng vô tích sự trong cái__”

“Cửa hàng con con,’ cô nói nốt hộ anh, không nao núng cũng không rời mắt khỏi anh. Cô bắt đầu cảm thấy ồm yếu bên trong, một cảm giác lạnh toát lan khắp ngực cô. “Trước khi chúng ta lấy nhau, anh đã nói chúng ta sẽ tôn trọng những trách nhiệm trong công việc của nhau. Em sẵn lòng góp mặt trong bất cứ bữa tối cùng đối tác của anh mà anh muốn em có mặt, và sau khi cửa hàng sửa xong, em sẽ không cần phải ở lại muộn nữa. Nhưng đó không phải là vấn đề chính yếu, phải không? Anh không muốn vợ anh làm việc bên ngoài chứ gì?”

“Em không cần phải làm việc,” anh cục cằn.

“Em sẽ không ngồi chơi không trong nhà cả ngày. Làm gì có việc gì để làm ở đây. Em có thể hút bụi hàng chục lần trong một ngày trước khi cái công việc rất quyến rũ đó trở thành buồn chán.”

“Diane đã không buồn chán chút nào hết.”

Nhát dao chết người đã trúng đích, mắt Sarah mở to , nhưng đấy là dấu vết duy nhất cho biết cô đã bị tổn thương nhiều như thế nào. Nhìn chằm chằm vào anh vẻ chán chường, cô nói, “Em không phải là Diane.”

Đấy là toàn bộ vấn đề, cô nghĩ, quay người rời khỏi anh. Cô không thể đứng đó và để anh cắt cô ra từng mảnh nhỏ được nữa. Diane sẽ từng cãi nhau tay đôi với anh, và cuộc tranh luận của họ sẽ nhanh chóng bị đẩy xa khỏi mục đích ban đầu. Chỉ trong hai phút sau đó là họ đã hôn nhau ngay được và cùng nhau lăn xuống giường, đấy là những điều mà Diane kể với cô cách họ kết thúc cuộc tranh luận. Sarah không thể làm thế. Cô không phải là Diane, chỉ là chính cô, người không có ngọn lửa và sức mạnh của Diane. Đấy chính là điều mà Rome sẽ không bao giờ tha thứ cho cô: không phải là Diane.

Ở ngưỡng cửa buồng tắm, cô quay mặt lại nhìn anh lần nữa, nét mặt cô nhợt nhạt. “Em sẽ đi tắm và lên giường luôn,” cô hạ giọng. “Chúc anh ngủ ngon.”

Mắt Rome nheo lại, và đột nhiên, cảm thấy lạnh buốt, cô biết cô đã mắc một sai lầm nghiêm trọng khi trốn chạy. Bản năng tấn công của giống đực, là kẻ đi săn, sẽ khiến anh đuổi theo con mồi của mình đến cùng. Sarah tê liệt, chờ anh chồm tới tóm lấy cô, nó hiển hiện trong mắt anh,

trong tư thế căng thẳng của anh. Rồi rõ ràng anh đã kiềm chế được sự ham muốn mạnh mẽ đó, mặc dù mắt anh vẫn tối đen như đá cẩm thạch khi anh chăm chú nhìn cô. “Anh sẽ vào sau,” cuối cùng anh nói, giọng anh gầm gừ đe dọa một cách thích thú.

Sarah hít vào một hơi thật sâu. “Không, không phải đêm nay.”

Bản năng giống đực nguyên sơ lại trào dâng trong anh, giống như một con mèo khổng lồ sẵn mồi, anh bước đến chỗ cô, ôm cầm cô trong bàn tay anh nâng lên. “Em đang từ chối lên giường với anh đấy à? Cẩn thận đấy, em bé,” Anh cảnh cáo, vẫn với cái giọng gầm gừ nguy hiểm. “Đừng bắt đầu một cuộc chiến nếu em không thể chắc thắng, Chúng ta đều biết anh sẽ làm cho em phải khẩn cầu đấy.”

Sarah trở nên trắng bệch hơn nữa, và áp lực của những ngón tay anh làm những dấu đỏ hằn trên hàm cô. “Đúng,” cô chấp nhận với giọng ngạt ngào. “Anh có thể bắt em làm tất cả những gì anh muốn, nếu đấy thực sự là cách anh muốn.”

Anh nhìn xuống cô, nhìn khuôn mặt bột bột và nét mặt khép kín của cô, và một điều gì đó hoang dã thoáng qua ánh mắt anh. Rồi anh thả cầm cô ra, bàn tay anh thông xuống. “Tùy em thôi,” anh nói, sải chân bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng anh.

Mất bình tĩnh, Sarah đi tắm và vào giường luôn, cô nằm đó thức chong chong rất lâu và chờ xem anh có tới với cô như anh đã làm đêm trước không, cô chờ rất muộn, nhưng cô chỉ nghe tiếng anh vào phòng của anh và lần nay cửa phòng cô vẫn đóng. Mắt cô cháy bỏng khi cô nhìn chòng chọc vào bóng đêm. Thật mỉa mai làm sao khi cô phải bảo vệ công việc của cô, khi ước mơ của cô luôn là một cuộc sống gia đình điển hình, truyền thống. Diane mới chính là người ủng hộ quyền làm việc của phụ nữ: cô chưa từng bao giờ kém lời trong những vụ tranh luận hay trình bày quan điểm. Kế hoạch của họ đã hoàn toàn bị chệch hướng, người này lại đi trên con đường mà người kia muốn đi. Sarah là người phụ nữ của công việc, trong khi Diane lại là một bà nội trợ. Bây giờ, thậm chí còn trớ trêu hơn nữa, khi Sarah có cơ hội để dâng hiến bản thân cho một người chồng, chỉ để nhận ra được cô phải bám vào nghề nghiệp của cô với mục đích tìm kiếm sự ổn định trong cuộc sống của chính cô. Rome chẳng đưa ra đề nghị gì hơn ngoài sự tiện lợi và tình dục, nhưng cô cần nhiều hơn thế. Cô cần một nơi chốn nơi cô thuộc về, và thuộc về cô, nơi cô cảm thấy an toàn. Nếu cô có tình yêu ủa Rome, cô biết cô sẽ cảm thấy an toàn ở bất cứ đâu, nhưng cô không có tình yêu của anh. Cô vẫn chỉ là kẻ bộ hành đứng ngoài cửa sổ trong đêm đông giá lạnh, thêm thường nhìn ánh sáng ấm áp trong nhà.

Rome cũng nằm thức trong đêm, gan ruột anh vặn xoắn giữa giận dữ và thất vọng. Nó nổi xung lên khi cô lạnh nhạt với anh như vậy! Anh đã muốn xin lỗi cô vì đêm trước, khi anh làm tổn thương cô bằng cách cự tuyệt sự an ủi của cô, nhưng cô đã lại dựng lên cái bức tường vô cảm khốn nạn đó và từ chối đáp ứng anh hay để anh đền bù cho cô. Cô lại còn ngâm nga hát nữa, như thể thái độ của anh chẳng có gì quan trọng với cô. Có thể là không quan trọng thật, anh cầu kính nghĩ. Nhưng khi anh tới phòng cô và làm tình với cô, cô đã hạ tất cả rào cản xuống và trở nên nồng nàn và ngọt ngào trong vòng tay anh như cô vẫn thường như vậy. Anh đã muốn da

thịt anh nghiền nát da thịt cô, làm cho cô quên ý định giữ khoảng cách với anh, và anh nghĩ anh đã thành công; rồi khi buổi sáng tới, cô đã lại lạnh lùng và xa vắng như thường lệ, cứ như là cô chưa từng điên cuồng quặn quai dưới anh.

Cái cửa hàng khốn kiếp đó quan trọng với cô hơn bất cứ thứ gì, kể cả anh. Anh đã đề nghị cô đi cùng anh, nhưng cửa hàng là ưu tiên số một. Anh đã từng biết cô tận tâm với công việc như thế nào, và anh đã cầu hôn cô, ngay cả khi biết cô coi công việc của cô là quan trọng giống như anh đối với công việc của anh. Anh đã đồng ý cho cô một phòng riêng như cô cần, và bây giờ anh nhận ra nó đang làm anh trở nên mất trí. Bất cứ khi nào cô dựng lên cái rào cản bằng giá đó của cô, anh chỉ muốn đập tan nó ra từng mảnh, và chiếm lấy cô bằng cách nguyên thủy nhất, cho đến khi cô không thể dựng nó lại được nữa, cô thậm chí còn không muốn tranh cãi; chỉ đơn giản cho anh thấy thái độ của cô, rồi quay đi. Cái cảm nhỏ nhắn nghênh nghênh khinh khỉnh gần như đập tan sự kiềm chế của anh, nhưng cô đã làm cho anh hiểu rõ nếu anh mang cô lên giường, sẽ là cưỡng hiếp, và anh ép mình phải rời khỏi trước khi trở nên hèn hạ như thế. Anh không muốn làm cô đau_anh muốn chiếm hữu cô, hoàn toàn và mãi mãi. Anh muốn không bao giờ phải nhìn thấy thái độ dè dặt, xa lạ trên mặt cô một lần nào nữa. Và anh muốn cái ánh mắt sáng bừng háo hức của cô dành cho anh chứ không phải cái cửa hàng khốn kiếp đó. Sự thách thức mà cô vừa tuyên bố trở thành một nỗi ám ảnh trong anh, ngay cả khi đang làm việc anh cũng nghĩ cách làm sao phá bỏ cái hàng rào phòng thủ đó của cô. Cho đến lúc này, cách duy nhất anh có thể tìm được là thông qua tình dục, nhưng đó chỉ là nhất thời mà thôi.

Lúc này anh muốn cô. Anh đang bốc cháy vì thèm muốn, và anh bồn chồn cử động trên giường anh. Anh phải chờ thôi, vì biết rằng nếu anh vào giường cô bây giờ, cô sẽ chống lại, và anh không muốn đặt cô vào những loại trải nghiệm như vậy; nhưng anh cũng không thể chắc chắn chút nào về khả năng kiềm chế của chính anh. Anh không muốn cơ thể miễn cưỡng của cô; anh muốn cô phải mềm mại và tan chảy dưới anh, bám vào anh với tất cả sức mạnh của đôi tay và đôi chân mềm mại của cô, lúc đó vẻ mặt lạnh lùng của cô sẽ bị tan chảy bởi những hành động trần tục nhất. Để có được điều đó, anh sẽ chờ.

Khi Sarah thức giấc đúng giờ hàng ngày vào sáng hôm sau, cô đã bị ngạc nhiên khi thấy Rome đã dậy trước, và bữa sáng đã chuẩn bị gần xong. Cô nhìn anh cảnh giác, nhưng những biểu hiện giận dữ hôm trước đã không còn, mặc dù cô vẫn cảm giác được một chút căng thẳng mơ hồ vẫn còn sót lại trong anh khiến cô lạnh lùng chào anh một cách lịch sự.

“Ngồi xuống đi, ’ anh nói, nhưng giọng điệu như ra lệnh chứ không phải mời mọc.

Sarah ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ, và anh mang đồ ăn ra, rồi ngồi xuống đối diện cô.

Họ đã ăn gần xong khi anh nói. “Cửa hàng của em sẽ mở cửa cả ngày hôm nay à?”

Thận trọng, Sarah đặt ly cà phê xuống bàn. “Vâng. Ông Mark, người chủ cũ, nói thứ Bảy luôn là ngày bán chạy nhất của ông ấy. Ông ấy đóng cửa nửa ngày thứ Sáu, nên em nghĩ em cũng sẽ giữ lệ như thế. Mọi người hay thích giữ thói quen cũ.”

Cô chờ anh phản đối, nhưng thay vì thế anh lại gật đầu cộc lốc. “Anh sẽ ra đó với em hôm nay. Anh rất muốn tìm hiểu mọi thứ cẩn thận hơn những gì anh đã làm trước đây. Em đã lập sổ theo dõi hàng hoá chưa?”

“Cũng không hẳn,” Biết ơn vì anh không tiếp tục kiểm chuyện cãi nhau tiếp, Sarah bót phòng bị, rào cản quanh cô dựng quanh cô cũng hạ xuống và cô vô thức dựa vào anh, màu xanh sâu thẳm trong mắt cô trở nên ấm áp hơn. “Em ghi lại tất cả mọi khoản chi và thu, nhưng em vẫn chưa có thời gian để lập sổ sách hàng tháng.”

“Nếu em không phản đối, anh sẽ lập sổ kế toán cho em,” anh đề nghị. “Em có nghĩ em nên mua một máy tính để bàn và lưu các bản kê tài chính trong đó không? Trong trường hợp đó, em cần một chương trình kế toán trên máy tính luôn. Nó sẽ làm cho công việc của em dễ dàng hơn.”

“Em cũng có nghĩ về việc đó, nhưng máy tính sẽ phải chờ. Cửa hàng cần lợp lại mái, và em cũng có vài ý tưởng để mở rộng kinh doanh một số mặt hàng. Rồi lại còn hệ thống báo trộm mà em nghĩ sẽ phải là ưu tiên hàng đầu nữa. Em đã dùng gần hết khoản tiền tiết kiệm của em rồi, nên em cần phải làm việc một thêm một thời gian nữa mới có đủ vốn.”

“Em dùng tiền tiết kiệm của em hả?” anh ngắt lời, đôi lông mày rậm của anh trể xuống, và Sarah tự động tách khỏi anh, rào cản lại dựng lên để bảo vệ cô. Quai hàm anh nghiến lại khi anh nhìn thấy sự thay đổi trên nét mặt cô, và anh quyết định sẽ phải hành động cứng rắn. Lần này anh sẽ không để cô khóa mình trong cái rào chắn chết tiệt đó của cô và để mặc anh một mình bên ngoài, không cho anh bước vào bên trong tâm hồn cô; anh sẽ phải phá nát cái bức tường vô hình cho đến khi không ai nhận ra đã từng có nó, hoặc sự tồn tại của nó sẽ phải vút vào quên lãng.

Anh đưa tay chạm vào và giữ lấy cổ tay cô, nhưng ngón tay cứng rắn của anh chồm lên những khớp xương mỏng mảnh. “Cách làm đó không hợp lý,” anh nói, thư giãn để nuốt trôi cơn giận.

“Em không cần phải sử dụng vốn của em; em chỉ cần dùng nó để ký quỹ thôi. Vay tiền, và để tiền của em sinh lợi trong lúc em dùng tiền của người khác. Khoản lãi vay có thể được khấu trừ vào thuế, và tin anh đi, em bé, em sẽ phải tính toán từng đồng thuế đấy. Đừng mong chờ một khoản lợi nhuận dùng để sửa sang cửa hàng, hãy vay tiền và làm ngay bây giờ. Nếu anh có mặt lúc em mua cửa hàng, anh đã dẫn em tới một ngân hàng để lập một tài khoản vay kinh doanh.”

Sarah thư giãn, hai mắt cô mở to. Cô có thể hiểu được lời phê phán và chỉ bảo của anh trong vấn đề kinh doanh. Cô phải là một con ngốc mới không tin vào bản năng kinh doanh của anh.

“Em cũng cần một nhân viên kế toán giỏi,” anh tiếp. “Anh tự nguyện làm những công việc liên quan đến thuế má cho em, nhưng anh hay phải đi công tác, không có thời gian ở nhà nhiều. Nên nếu em thực sự phải làm, thì hãy làm cho đúng cách.”

“Được rồi,” cô hòa nhã đồng ý. “Em không biết tất cả những việc đó. Bản năng của em mách bảo em phải trả tiền cho toàn bộ mọi thứ, và chúng sẽ là của em một cách hợp pháp, không ai có thể lấy mất của em. Em chưa bao giờ quan tâm chi tiết đến vấn đề tài chính trong kinh doanh, nhưng nếu đó là cách mà anh bảo nên làm, em sẽ nghe theo lời khuyên của anh.”

Đôi mắt tối sầm của anh sáng lên, và giống một con chim ưng anh chụp lấy điều chính yếu nhất cô vừa nói. Buổi sáng sau đám cưới của họ, khi cô cảm thấy bị bỏ rơi vì căn hộ không quen thuộc với cô, anh đã nhận ra rằng cô thích mọi thứ phải ở đúng vị trí của nó. Cô là, đúng thế, một người cuồng tín về việc đó. Nhưng bây giờ, nhận biết thứ hai về cô đã cảnh báo anh sự thiếu tự tin tồn tại trong lòng cô mà anh đã không nhận ra được trước đây. “Lấy mất của em?” anh ra vẻ ngẫu nhiên hỏi cô, mặc dù chẳng có gì là ngẫu nhiên trong cách anh nhìn cô. Anh cảm thấy như thể anh đã sắp chạm được vào điểm cốt yếu nhất làm cho cô luôn dựng rào bảo vệ quanh cô, tìm hiểu được cái gì đã xảy ra trong quá khứ mà vẫn được duy trì trong tâm trí cô. “Có thật em nghĩ anh sẽ để em tự xoay xở một mình nếu em thích cái cửa hàng đó như thế không hả? Em không cần phải lo về việc vỡ nợ, không bao giờ.”

Sarah rùng mình, một cử chỉ mà anh cảm nhận được tức thì, khi anh vẫn còn đang nắm cổ tay cô. Cô nhìn chăm chăm vào anh từ bên này cuộc sống lạnh lẽo, trống rỗng, khô cằn thời nhỏ của cô; rồi rèm mi cô hạ xuống khi cô cố đẩy bật niềm trống rỗng trong lòng. “Không phải thế,” cô lơ đãng phân trần. “Em chỉ cần cảm thấy nó là của em, rằng em được sở hữu...Đúng hơn, nó là sở hữu của em.”

“Em có nhận thấy là anh chẳng biết chút gì về gia đình em không?” anh chuyện trò cùng cô, và cô bị nao núng, khiến anh biết anh đã đi đúng hướng. “Cha mẹ em sống ở đâu? Em có một tuổi thơ cùng quần lấm phải không?”

Sarah nhìn anh xốc xược, mắt cô sáng lên thông hiểu. “Anh đang điều trị tâm lý cho em đấy à?” cô hỏi với một chút nỗ lực. “Đừng lo. Em có thể làm sáng tỏ cho anh ngay; đó chẳng phải là điều bí mật gì lớn lao đâu, mặc dù em không thích nói về nó. Không, em không phải chịu thiếu thốn lúc nhỏ, không phải theo cách thông thường. Bố em là một luật sư thành công, và gia đình

em chắc ở loại trên trung lưu. Nhưng bố mẹ em không tìm thấy hạnh phúc với nhau, và họ giữ hôn nhân tồn tại chỉ vì em; khi em bắt đầu vào trung học và nhận được giấy báo chính thức, họ nhanh chóng ly hôn. Em chưa bao giờ gần gũi cha mẹ nhiều. Không khí gia đình rất...rất lạnh lẽo, rất lịch sự. Em đoán em đã lớn lên trong nhận thức mọi việc có thể đều không vững chắc và luôn mong chờ nó vỡ vụn không cần phải có dấu hiệu báo trước. Em có ý định xây một tổ ấm của riêng em, nơi em cảm thấy an toàn,” cô thú nhận.

“Và em vẫn đang làm thế à?”

“Em vẫn đang làm thế. Em lôi mọi thứ vào quanh em và làm ra vẻ chẳng có gì có thể xê dịch đi được.” Cô đánh ánh mắt nhìn sang anh và xoay trở không thoải mái, nhận thức được cô đã phơi bày phần lớn tâm hồn cô cho anh. Anh đang nhìn cô với cái nhìn theo ý cô là đầy vẻ thương hại, và cô không muốn điều đó. Cô gượng gạo nhún vai và nói khinh thường, “Những thói quen cũ thường khó bỏ, kể cả khi thật sự có ý định bỏ chúng. Em không dễ dàng chấp nhận bất cứ thay đổi nào trong cuộc sống của em; trong cùng lúc, em phải vừa làm quen với cái mới, trong khi vẫn nhớ những thói quen cũ, rồi rất lâu mọi việc mới trơn tru được, ngoại trừ cửa hàng,” cô trầm ngâm nói thêm. “Em muốn có cửa hàng đó ngay lập tức. Nó mang lại cảm giác ổn định như ở nhà.”

Vậy đó là lý do mà cô luôn có những rào cản quanh mình, anh nghĩ. Điều ngạc nhiên là tại sao cô lại lấy anh, nếu cô quá không thích sự thay đổi đến vậy. Có thể cô đã bước một bước dài như thế vì anh đã đảm bảo với cô anh sẽ không gây phiền phức gì cho cuộc sống của cô, và từ sau đám cưới, anh đã cố thúc ép mình vượt qua sự dè dặt của cô, trong khi chính cô lại điên cuồng cố gắng giữ cho nó tồn tại. Nếu anh bớt gay gắt, cô sẽ dần nguôi ngoai và chấp nhận vị trí của anh trong cuộc sống của cô. Cô đã từng không lạnh lùng và xa vắng, một điều gì đó mà anh nhất định phải biết ngay lúc này tại sao cô lại nồng nhiệt đến vậy khi đáp ứng với anh trên giường. Cô giống như một con hoẵng cái nhút nhát, e lệ, và cô cần phải tin cậy vào anh và chấp nhận sự hiện diện của anh trước khi dám để anh tới gần cô hơn. Gần gũi về thể xác và gần gũi về tinh thần đối với cô là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, và anh cần phải luôn ghi nhớ điều đó.

Cô không phải là Diane. Tính cách của Diane được hình thành trong một nền tảng vững chắc, đầy tình yêu thương, với những mối quan hệ gia đình bền vững, và cô có đủ tự tin trong lòng để điều khiển tâm trạng và tính cách nổi trội của anh, trong khi Sarah cảm thấy bị đe dọa bởi chúng. Cô yếu đuối và dễ bị tổn thương hơn rất nhiều so với anh từng tưởng tượng.

Cô nhúc nhích, rút cườm tay khỏi tay anh và đứng dậy, mỉm cười sáng rõ, nhưng cô vẫn chẳng lừa được anh. “Em phải rào chân thôi, nếu không em sẽ bị muện giờ mở cửa mất.”

“Cứ vào chuẩn bị đi, để anh dọn ở đây cho.” Anh cũng đứng lên, kéo cô nán lại bằng bàn tay cứng rắn đặt trên hông cô. “Sarah, hãy hiểu một điều: một trận cãi vã không có nghĩa là cuộc sống của em sẽ bị phá hủy tan tành. Đêm hôm qua anh đã rất lo lắng khi anh không thể tìm được em, nên anh nổi nóng. Tất cả chỉ có vậy thôi.”

Đôi mắt cô như hai hồ nước xanh sâu không thấy đáy, và cô đứng yên lặng không cử động dưới bàn tay anh. Nếu anh muốn nghĩ đó là lý do tại sao cô buồn cũng được. Thế còn hơn để anh biết anh có thể làm tổn thương cô nặng hơn nữa vì cô yêu anh.

CHƯƠNG 8

Cuộc sống lứa đôi dần cũng đi vào quỹ đạo của nó, với những chi tiết trần tục mang lại cho mọi việc cảm giác đều đặn; không kể những việc bất ngờ, cuộc sống chỉ quanh quẩn với những việc giặt giũ, nấu ăn và lau dọn. Anh cũng gánh đỡ cho cô một phần công việc nhà cửa khi anh ở nhà, nhưng anh thường xuyên vắng mặt, và khi anh không ở đó, cô lao đầu vào công việc, cố gắng lấp đầy nỗi trống trải do sự thiếu vắng sự hiện diện của anh mang lại. Anh không gọi điện cho cô hằng đêm khi anh đi công tác; anh thường đưa cô số điện thoại nơi mà cô có thể gọi được anh khi cô cần, và anh luôn gọi báo trước cho cô nếu anh bị hoãn lại vì công việc, hay cho cô biết khi nào anh về nhà, nhưng ngoài ra cô không liên lạc nhiều với anh. Cô hiểu, mặc dù cô mong nhớ được nghe tiếng nói của anh, rằng chỉ có thể được đến thế mà thôi. Họ có gì để nói với nhau hằng đêm? Cô không thể nói với anh cô nhớ anh biết bao, thời gian lê thê thế nào khi anh đi vắng, hay cô yêu anh nhiều biết mấy, vì anh không muốn biết điều đó. Sẽ an toàn hơn nếu không nói chuyện với anh trừ khi cần thiết; cô đơn giản chỉ chờ đợi lúc anh về nhà, và sự lôi cuốn thể xác cấp bách lúc vừa gặp lại sẽ cho cô cơ hội để ôm anh, âm thầm dâng tặng anh tình yêu ngày càng mạnh mẽ trong cô. Cô luôn biết chính xác cần kỳ vọng điều gì ở Rome khi anh trở về sau một chuyến công du; khi anh bước qua ngưỡng cửa là anh đã sẵn sàng nhào vào cô như một kẻ chết đói nhào vào một bữa tiệc thịnh soạn.

Bất cứ khi nào cô cho phép cô nghĩ về điều này, cô tự công nhận với mình rằng, trong khi anh thích cô và quan tâm đến cô với một mức độ nhất định, cô vẫn không thay thế được Diane trong tim anh. Cuộc sống tình dục của họ rất tuyệt diệu : Anh là một người tình đầy kinh nghiệm, cường tráng, và cô không thể nói tình dục với anh chỉ là việc làm cho có lệ. Anh thường xuyên làm tình với cô ở bất cứ nơi nào họ đang ở trong giây phút đó, không băn khoăn đến việc đưa cô về giường, và điều đó hơn mọi điều khác càng làm cô hiểu rằng anh vẫn còn đau buồn cho Diane. Và anh chọn chơi trò chơi tình dục của họ không ở trên giường. Khi những yêu cầu trong công việc làm anh phải về nhà muộn, sau khi cô đã lên giường, thì anh đến với cô ở đó, nhưng sau khi kết thúc, anh luôn rời khỏi giường cô. Anh ôm cô và âu yếm cô, chờ cho đến khi cô ngủ rồi anh mới bỏ đi, nhưng cô cảm nhận được trạng thái bứt rứt của anh và bắt đầu giả vờ ngủ để anh cảm thấy tự do lên khỏi giường cô. Khi cửa đã đóng lại sau lưng anh, cô mở mắt và nằm im đó, cảm nhận sự cô đơn vì biết mình không được yêu. Thỉnh thoảng, cô không thể kìm được những giọt nước mắt cứ tự động trào ra, nhưng hầu hết cô đều giữ được những giọt nước mắt ở sâu trong lòng; nước mắt chẳng giải quyết được gì, vả lại thật là kinh hoàng nếu anh nghe được cô khóc lóc nức nở trong đêm.

Mặc dù vậy, cuộc sống lứa đôi của họ vẫn rất mãn nguyện. Mùa thu mát mẻ đã chuyển dần sang đông, và họ có rất nhiều đêm ấm cúng trước lò sưởi, cùng xem vô tuyến hoặc cô đọc sách trong lúc anh làm việc. Họ cùng chuẩn bị bữa sáng một cách biếng nhác rồi cùng ngồi ăn với nhau, và

những ngày Chủ nhật nắng chói mà thật lạnh khi họ cùng xem đội Cowboys đá bóng. Nếu anh ở nhà, anh sẽ cùng cô tới cửa hàng các ngày thứ Bảy, anh và Derek đã trở thành những người bạn tốt của nhau.

Không lâu trước Christmas, Sarah đề cập đến tương lai của Derek với anh. Derek rất thông minh; và sẽ thật đáng tiếc nếu khả năng của cậu bị ngăn trở chỉ vì không đủ tiền đi học. Họ đã trở nên thân thiết đến nỗi Rome ngay lập tức hiểu được ý nghĩ của cô.

“Em muốn anh chu cấp cho nó đến hết đại học à?”

“Thế thì thật tốt,” cô nói thêm, tặng cho anh một nụ cười thật tươi. “Nhưng em không nghĩ Derek sẽ chấp nhận. Nó rất kiêu hãnh,” cô trầm ngâm nói, “Nhưng nếu anh có thể thu xếp được một học bổng toàn phần từ mấy cái quỹ tài trợ mở mà cậu ta không bị giới hạn trọng việc chọn trường, được thế thì cậu ta sẽ nhảy lên vì mừng mất.”

“Em đưa ra vấn đề thật dễ giải quyết đấy nhỉ, em yêu?” Rome hài hước. “Để anh nghĩ xem có thể làm được gì. Anh nghĩ Max sẽ bị mang ra làm vật tế thần thôi; anh ấy có nhiều mối quen biết từ họ hàng nhà anh ấy nên chắc có thể giúp được.”

Max đã trở thành một người khách thường xuyên của họ, và mặc dù anh chưa bao giờ ngừng trêu chọc Rome về việc đã nắm tay trên Sarah của anh, thì cuộc hôn nhân của họ cũng vẫn khác xa mọi cuộc hôn nhân khác trên thế giới nếu nhìn vào thái độ của Rome. Anh đã thắng, và anh cũng biết thế. Và cũng chẳng có chuyện Max tan nát cõi lòng vì thất tình, nếu không anh ta đã tìm đủ mọi cách phá hoại cuộc hôn nhân của ông bạn đồng nghiệp. Max ngưỡng mộ Sarah thật lòng và chẳng thấy có lý do gì phải che giấu chuyện đó với chồng cô, nhưng tình cảm chỉ giới hạn ở mức đó mà thôi.

Khi Rome quyết định phải làm việc gì, anh sẽ làm ngay không chần chừ. Ngày hôm sau, Max bất ngờ xuất hiện ở cửa hàng cùng Rome; Sarah thấy cái nhìn kinh ngạc trong ánh mắt sáng rực của Max khi anh được giới thiệu với Derek. Derek luôn gây ấn tượng với mọi người. Trong một lúc, Max quay sang thì thầm với Sarah, “Rome đang nói dối, đúng không em? Derek phải hai mươi tuổi ấy chứ.”

“Nó được mười sáu tuổi tháng trước,” Sarah cũng thì thầm trả lời, mỉm cười vui thích. “Trông nó có gì khác người à?”

“Thằng bé trông ấn tượng thật đấy, đấy chính là điểm khác người. Nếu cho nó mang một đôi cánh và một thanh gươm, thì nó có thể làm mẫu cho các nhân vật của Michael (Mikelangelo: Họa sĩ Phục hưng Ý, chuyên vẽ và điêu khắc các nhân vật, điển tích trong Kinh thánh). Bảo nó quyết định muốn học trường nào đi, khi nào đến mùa tuyển sinh, anh và Rome sẽ lo cho nó một học bổng toàn phần.’

Sarah kể cho Marcie nghe về kế hoạch của Rome và Max, và cô ngạc nhiên thấy cô bạn khóc òa

lên. “Cậu không biết điều đó có ý nghĩa như thế nào với bọn mình đâu,” cô nức nở. “Nó là một đứa trẻ đặc biệt, và mình vô cùng đau khổ vì nó phải làm việc để tiết kiệm tiền đi học đại học, thay vì được vui chơi thỏa thích như những đứa trẻ khác ở tuổi nó. Đây là món quà Giáng sinh ý nghĩa nhất mà cậu mang lại cho mình!”

Mùa Giáng sinh ngày càng đến gần, việc kinh doanh của Sarah phát đạt trông thấy—công việc nhiều đến nỗi có lẽ cô phải thuê thêm người giúp cô cả ngày để khách hàng không phải chờ lâu. Rome nhiệt tình hưởng ứng ý kiến đó; anh không thích Sarah làm việc một mình cho đến khi Derek hết giờ học. Cô thuê một phụ nữ trẻ hàng xóm, đứa con nhỏ nhất của cô này đã bắt đầu đi học mùa thu vừa rồi nên cô muốn đi làm kiếm thêm thu nhập. Mọi việc đều rất trôi chảy. Erica về sớm một chút để có thể có mặt ở nhà trước khi bọn trẻ con về, và Derek thường tới cửa hàng chỉ khoảng nửa tiếng sau. Có Erica cùng làm suốt ngày còn tạo cơ hội cho Sarah có thời gian ăn trưa tử tế chứ không phải chỉ là ra miếng vào miếng như suốt thời gian vừa rồi, khi cô chỉ có một mình.

Ba ngày trước Giáng sinh, cô về nhà thì thấy Rome đã về trước cô; khi cô đi ngang cửa phòng anh, cô sững lại, nhìn chằm chằm vào cái valy đang để mở trên giường anh.

Anh quay lại nhìn cô trong lúc đang đứng ở tủ sửa soạn mấy thứ đồ lót và quần áo. Anh nhăn mặt áy náy. “Có việc gấp. Bọn anh có một vụ lộn xộn ở Chicago.”

Cô muốn phản đối, nói vài lời than vãn như một người vợ bình thường như “Tại sao anh không để người khác đi?” Nhưng cô ngậm miệng không nói năng gì, biết rằng anh sẽ không đánh giá cao sự phiền nhiễu. “Khi nào anh về?” cô hỏi, bước vào hẳn trong phòng và ngồi phịch xuống giường anh, thở dài cam chịu.

“Anh sẽ không buộc mình vào công việc ở đó lâu đâu; anh đã đặt chuyến bay về ngay rồi. Anh sẽ về lúc khoảng bốn giờ sáng ngày hai bốn.”

“Vây cũng được,” cô lẩm bẩm, và lần đầu tiên từ khi họ cưới nhau cô bĩu môi. Anh vút đồng sơ mi vào trong valy và nhìn vào bộ mặt hờn dỗi của cô. Môi dưới bĩu dài ra của cô mang lại một nét gợi cảm bất ngờ cho khuôn mặt cô, giống như cô đang đòi được hôn, và hơn nữa. Đột nhiên anh cười toét, và đẩy cái valy sang bên cạnh.

Sarah bị bất ngờ, và cô thở hổn hển vì kinh ngạc khi anh đẩy cô ngã ngửa ngang giường. Anh ranh mãnh mỉm cười chậm chậm với cô khi anh cúi xuống cô và kéo cái váy của cô lên ngang hông, rồi bình tĩnh lột bỏ đồ lót của cô. Cô lại hổn hển thở, lần này là vì tình trạng kích động dâng cao trong cô ngay tức khắc bất cứ lúc nào anh chạm vào cô. “Việc này có lỗi cuốn anh ở lại không?” Cô mỉm cười trêu chọc, mắt cô sáng lên.

“Thêm chút nữa là được đấy.” Anh cởi khóa quần và kéo tuột luôn quần anh xuống rồi quỳ xuống giường ngay giữa cặp đùi xoải rộng của cô. “Em là thể tín dụng của anh; anh không thể rời nhà mà thiếu cái này.”

Cô cười phá lên, quàng hai tay quanh cổ anh khi anh hạ thân mình anh xuống cô. Tiếng cười nghệt lại trong cổ cô vì sự đụng chạm chậm chạp mà thích thú gây nên bởi sự thâm nhập của anh, và anh nghe thấy tiếng hít vào nho nhỏ cô thường có mỗi khi anh chiếm cô. Nó là âm nhạc của anh, và anh vùi mặt vào cổ cô trong sự thèm muốn khẩn thiết, kéo hai chân cô quàng quanh hông anh. “Anh nhớ em điên cuồng khi anh xa em,” anh nói khàn khàn, và cùng với sự thú nhận của mình, anh bắt đầu ấn sâu vào trong cô, tái xác nhận mối quan hệ của họ bằng sự gắn chặt của da thịt hai người.

Sarah không đưa anh ra sân bay, anh chọn cách gửi xe của anh ngoài đó, để anh luôn có phương tiện về nhà hoặc về văn phòng mà không cần phải gọi taxi. Mặc dù không muốn anh thấy, nhưng nước mắt vẫn long lanh trên mắt cô khi cô hôn anh tạm biệt ở cửa, và anh khẽ chửi thề trong miệng, vút chiếc valy xuống đất, ôm cô vào lòng anh lần nữa.

“Anh sẽ về vào Giáng sinh mà, anh hứa đấy,” anh nói, hôn cô mạnh mẽ. “Em sẽ không phải ở một mình trong ngày lễ đâu.”

Làm như cô quan tâm đến cái ngày lễ chết tiệt đó lắm vậy! Cô ghét anh vì anh đi vắng chứ cô thèm vào mà quan tâm tới những ngày Giáng sinh hay hội hè nào đang tới. Cô chớp mắt ngăn giọt lệ đang chực rơi xuống và run rẩy cố nở nụ cười với anh. “Không sao đâu. Em chỉ yếu đuối một tí thôi.”

Điều gì phải đến đã đến: Anh gọi về lúc nửa đêm hôm hai mươi ba. “Chicago đang có một trận bão tuyết,” anh nói với vẻ châm biếm tàn nhẫn. “Tất cả các chuyến bay đều bị ghim chặt ở mặt đất cho đến khi cơn hỗn độn này biến mất.”

Sarah ngồi dậy trên giường, nắm chặt cái điện thoại đến nỗi những khớp ngón tay cô trở nên trắng bệch. “Người ta có dự báo thời tiết thế nào không anh?” Cô kiểm chế câu hỏi của mình ở tông giọng điềm tĩnh nhất có thể, mặc dù cô đã phải đếm từng giờ mong ngóng anh trở về.

“Nghe nói buổi trưa sẽ khá hơn. Anh sẽ gọi lại em khi anh chắc chắn bay được.”

Ngày trước lễ giáng sinh của cô trôi qua một cách bận rộn trong căn hộ, cô sắp đặt những đồ trang trí trên vòng dây thường xuân rồi treo lên cây thông Giáng sinh, đập cho gối phồng lên và xếp lại mấy thứ đồ đạc trông có vẻ như bị xô dịch ra khỏi chỗ vài inch. Cô lo lắng về việc Rome sẽ cảm giác ra sao với trong dịp lễ Giáng sinh, những ngày lễ hội chắc chỉ mang lại những ký ức buồn đau về hai thằng con trai nhỏ của anh và đôi mắt chúng mở to vì thích thú, với đống đồ chơi dưới chân chúng, sự chào đón ồn ào mà chúng gây ra mỗi buổi sáng ngày Giáng sinh vì sự sung sướng ngây ngất được nhận quà. Cho đến bây giờ, cô vẫn không phát hiện được một dấu hiệu nào cho thấy anh có thể khiếp sợ ngày này, và cô kiểm tra lướt qua tất cả mọi thứ để chắc chắn Giáng sinh là một ngày lễ vui vẻ cho anh.

Cô không thể chờ đợi anh về nhà mãi được; lần này cô cảm thấy dễ cáu giận hơn những lần anh

đi vắng trước, và cô biết đó là do câu nói của anh trong lúc anh làm tình với cô lần vừa rồi. “Anh nhớ em điên cuồng khi anh xa em...” Đó chính là dấu hiệu anh cho cô biết anh có thể không thích rời bỏ cô khi anh đi công tác. Cô vẫn luôn cho rằng anh trông mong những chuyến công tác để có thời gian riêng tư không có cô. Nhưng nếu anh nhớ cô...

Cô thận trọng cảnh cáo mình đừng hy vọng quá nhiều. Rome quá cường tráng, anh có thể chỉ đơn thuần muốn nói anh nhớ làm tình với cô mà thôi. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu thật sự anh nhớ cô, nhớ tình bạn của cô, nhớ những thứ họ đã cùng nhau chia sẻ? Trái tim cô đập cuồng loạn trong ngực cô vì ý nghĩ đó. Nói cho cùng, Giáng sinh là mùa của những phép màu.

Việc chờ đợi làm cô bồn chồn, cô định xuống dưới nhà chơi với Marcie, nhưng cô không muốn là khách không mời trong ngày lễ, và thêm nữa cô còn sợ cô sẽ bị lỡ cuộc gọi của Rome. Cô nướng một cái bánh táo cho anh và thay vải trải giường mới cho cả hai phòng ngủ.

Điện thoại reo, và suýt gãy cổ vì quay đầu lại quá mạnh, không kịp xỏ dép, cô chạy chân trần tới để nghe máy. Vồ lấy ống nghe, cô vừa nói vừa thở, “Hello.”

“Chuyến bay của anh sẽ cất cánh trong vòng một giờ nữa,” anh nói, giọng nói trầm ấm của anh qua điện thoại mà vẫn làm đầu gối cô như khuỵu xuống. “Nhưng các chuyến bay đang được sắp xếp lại, nên có thể anh sẽ về muộn hơn thế một chút. Anh đoán anh sẽ về nhà lúc gần nửa đêm. Không phải chờ anh đâu, em bé. Cứ ngủ trước đi.”

“Em...có thể,” cô lắp bắp, tự biết cô sẽ vẫn thức chờ anh thậm chí đến đêm mai nếu anh không về.

Anh cười, một âm thanh trầm ấm hứa hẹn làm cô nuốt khan. “Thôi được, vậy thì cứ chờ anh. Anh sẽ về sớm nhất có thể.”

Vừa hơn mười một giờ một chút thì cô nghe tiếng chìa khóa xoay trong ổ. Cô nháy chồm lên khỏi bàn, nơi cô đang ngồi ấp tay quanh một tách chocolate nóng, và chạy lại đón anh. Anh vút huých valy của anh xuống sàn và đón lấy cô khi cô lao mình vào vòng tay anh; rồi anh hôn cô, thật lâu và thật mạnh mẽ và thật kỹ lưỡng làm cô rùng mình và áp mạnh người vào anh.

Mắt anh lấp lánh, anh thả cô ra và đưa tay xoa cái cằm đầy râu đen xù. “Anh cần tắm và cạo râu, theo đúng thứ tự. Anh đã phải lang thang cả đêm ngoài sân bay nên bồn chồn. Lên giường trước đi; anh sẽ vào với em trong vòng mười lăm phút nữa, nhanh nhất đấy.”

Sarah đổ bỏ phần Chocolate còn lại trong tách và đi tắt hết đèn, rồi vào phòng ngủ của cô. Cô ngồi trên giường cô, hai tay xoắn chặt vào nhau khi cô phát hiện ra chúng đang run lên bần bật. Anh đã về nhà rồi. Chỉ trong vài phút nữa, anh sẽ ở đây, trên giường với cô, và anh sẽ ngẫu nhiên làm tình với cô như muốn nuốt chửng cô. Rồi...rồi sao? Anh sẽ lại cho cô một lời thú nhận trêu ngươi khác, một chỉ dẫn nho nhỏ để cô biết cảm giác của anh với cô sâu sắc tới đâu? Hay anh sẽ lặng lẽ ôm cô cho đến khi cô giả vờ đã ngủ say, để rồi anh lại trở về cái giường cô

độc của anh?

Hơi thở cô nghẹn lại đau đớn vì ý nghĩ đó, và đột nhiên cô biết cô sẽ không thể chịu đựng được việc anh rời bỏ cô sau khi làm tình với cô thêm một lần nữa. Cô tự động đứng lên trước khi cô nhận thức được mình đang làm gì; nếu phải có người nào đó bỏ đi, thì người đó sẽ là cô. Bằng cách này cô sẽ không phải nhìn theo lưng anh khi anh rời khỏi cô. Nếu như, khi cuộc ân ái kết thúc, và anh không tỏ dấu hiệu nào anh sẽ muốn nữa, cô sẽ hôn chúc anh ngủ ngon và bình tĩnh rời khỏi giường anh mà không nhìn lại. Cô không thể lừa dối lâu hơn nữa, hay chờ anh làm tan vỡ trái tim cô bằng hành động bỏ đi.

Anh ra khỏi buồng tắm trong phòng anh ngay khi cô mở cửa bước vào, anh nhướng một bên mày nâu sẫm nhìn cô ngạc nhiên. “Vội quá à?” anh dài giọng, rút chiếc khăn tắm đang cầm trên tay xuống sàn.

Sarah nhìn anh, nhìn cơ thể cao lớn cứng cáp của anh, và miệng cô đột nhiên khô rang. “Vâng,” cô thì thầm. kéo cái váy ngủ qua đầu và cũng thả nó luôn xuống sàn như anh.

Anh bước qua cô và kéo tấm khăn phủ giường vứt xuống chân giường, rồi đưa tay cho cô như một lời mời thầm lặng. Cô bước thẳng vào vòng tay anh.

Anh thủ thỉ với cô thật nhiều: anh kể cô nghe cô anh muốn cô nhiều biết mấy, những việc anh muốn làm cho cô, những việc anh muốn cô làm cho anh. Những lời thì thầm của anh khàn khàn, mãnh liệt vì đòi hỏi. Anh kể cô nghe thân hình cô đẹp dễ và mượt mà ra sao, và anh ham muốn biết bao nhiêu được vùi sâu trong cô, anh cảm thấy như thế nào khi cùng cô. Nhưng anh không nói với cô một điều cô mong muốn được nghe nhất.

Khi niềm đam mê hưng hực của anh đã được thoả mãn, anh nằm duỗi người thư giãn trên giường, vuốt ve lưng cô bằng những động tác sở hữu lười nhác. Run rẩy trong lòng, cô biết cô phải rời đi ngay lúc này, khi anh còn đang toại nguyện và lơ mơ uể oải, trước khi sự nôn nóng quen thuộc bắt đầu gặm nhấm anh. Chống khuỷu tay nâng người dậy, cô hôn nhanh anh và thì thầm “Ngủ ngon nhé,” rồi xuống giường trước khi anh kịp hành động.

Mắt Rome mở choàng ra, anh nhìn theo cô khoác cái áo ngủ lên người, rồi bước như chạy trốn khỏi phòng. Những nếp nhăn căng thẳng hằn quanh miệng anh. Cũng nhiều như anh muốn cô, cũng điên cuồng như lúc anh làm tình với cô, anh luôn kinh sợ giây phút khi cuộc ân ái đã tàn vì anh biết cô sẽ chạy trốn khỏi anh, quay lưng lại với anh và giả vờ ngủ để bắt anh rời khỏi giường cô. Nhưng ít nhất thì cô cũng thường muốn được nâng niu âu yếm, và anh còn có thể ôm cô thêm một chút nữa; đêm nay, bất chấp sự đáp ứng cuồng nhiệt của thân mình mảnh dẻ của cô khi anh làm tình với cô, cô đã không thềm nán lại thêm một giây phút nào cho những cái vuốt ve trìu mến. Thỉnh thoảng, khi mắt cô sáng lên vì anh, khi cô cuồng dại bám chặt vào anh trong đam mê, anh đã nghĩ anh đã làm được, và mọi việc đang tiến triển theo chiều hướng tốt hơn, anh đang từ từ phá vỡ cái vỏ bọc của cô và lôi ra được người đàn bà mềm mại, ấm áp đằng sau nó. Nhưng rồi cô lại trốn chạy khỏi anh lần nữa, cứ như cô đang phải đền đáp ân nghĩa gì đó của anh.

Làm tình với cô thật là tuyệt diệu...còn hơn cả tuyệt diệu. Những va chạm nhục thể, niềm đam mê lẫn nhau thật là mãnh liệt, nó xoá nhoà tất cả những kinh nghiệm tình dục mà anh từng trải qua trước cô_nhưng thế vẫn chưa đủ. Hoàn toàn không đủ. Anh muốn tất cả, tất cả mọi thứ mà cô phải trao ra, thể xác và tinh thần cô và, đúng vậy, trái tim cô.

Nhân dịp Giáng sinh, cô tặng anh một cái cặp đắt tiền được thiết kế tinh xảo một cách gớm guốc. Cô đã làm tổn thương người bán hàng ở cái một cửa hàng xa xỉ một cách gớm guốc bằng chiêu bắt anh ta tháo cái móc có thương hiệu ra và thay vào những chữ cái viết tắt của tên họ Rome. Anh cười phá lên khi cô kể lại cho anh, rồi đặt nhẹ vào tay cô một chiếc hộp nhỏ gói bằng giấy trang kim. Miệng cô há hốc khi nhìn đôi hoa tai kim cương; cô cố nói lời cảm ơn anh, nhưng không một âm thanh nào thoát ra khỏi miệng cô. Từng chiếc bông tai lấp lánh như một ngọn lửa nhỏ bằng giá; phải đến 1 carat mỗi viên, và cô bị choáng váng vì sức nặng của món quà

Mỉm cười trước phản ứng của cô, anh vuốt nhẹ mái tóc vàng sáng của cô ra sau và tháo đôi bông tai cũ cô đang đeo, rồi tự tay đeo vào cho cô đôi bông tai của anh. Cô đưa tay chạm nhẹ vào chúng. “Chúng trông thế nào?” cô hỏi vẻ kích động, cuối cùng giọng nói cũng quay trở lại với cô.

“Em trông rất tuyệt,” anh nói sâu lắng. “Anh muốn nhìn thấy em trần truồng, với mái tóc xoã tung, và những viên kim cương trên tai em.”

Cô dõi theo gương mặt anh, dõi theo ánh mắt anh dưới làn mi đang mờ dại vì dục vọng, và cơ thể cô bắt đầu nóng lên, một ánh hồng mong manh ửng trên má cô. Cô biết, thậm chí ngay cả khi anh đã chạm vào cô, anh đang gần lấy được những gì anh muốn.

Anh làm cô ngạc nhiên bằng cách bế thốc cô lên tay. “Anh đưa chúng ta đi đâu đấy?” cô nín thở hỏi, vẫn nghĩ anh sẽ làm tình với cô trên sofa, như anh vẫn thường làm vài lần trước đây.

“Vào giường,” anh trả lời cụt ngủn, làm cô tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

Trong yên lặng một lúc lâu sau đó, anh giữ cô nằm dưới anh trên giường, xoay trở để nằm thoải mái trên cô và giữ cơ thể của họ áp sát vào nhau. Cô chẳng có cách nào để ngồi dậy và bỏ đi được hết. Anh quay mặt rúc vào nơi thơm ngát ấm áp của cổ cô, cảm nhận sự thoải mái sâu lắng của cơ thể anh. Anh lơ mơ ngủ, rồi một lúc nào đó chợt tỉnh khi thấy cô ngo nguẩy dưới anh để tìm một tư thế thoải mái hơn.

“Anh có nặng quá với em không?” anh thì thầm, ấn môi vào cái hõm ấm áp sau tai cô.

“Không.” Giọng cô tràn đầy niềm thoải mái sâu lắng, cánh tay cô xiết chặt lại sau lưng anh. Anh đang đè lên cô, làm cho cô hơi khó thở, nhưng cô chẳng lấy đó làm phiền. Cái quan trọng nhất bây giờ là cái cảm giác thân mình nặng và ấm nóng của anh ở trên cô, cảm giác anh đang bao

phủ cô trong sự mãn nguyện rõ ràng đến nỗi có thể sờ thấy được. Và cô luôn muốn nó phải như thế này.

Ngoài kia, ánh chạng vạng ngấn ngủ chiều đông đang tắt dần, làm cho căn phòng trở nên lạnh hơn vì anh đã đóng gần hết miệng ống sưởi trong phòng anh. Anh thò tay xuống kéo chăn lên đắp cho cả hai người, vẫn giữ vị trí nằm trên cô với đầu anh đặt giữa hai bầu ngực cô.

Lười nhác, anh hôn hai núm vú của cô và hôn lên bờ ngực nhạy cảm của cô trước khi tìm được một chỗ thoải mái cho đầu anh. Một bàn tay anh ôm ấp bầu vú cô, anh thở dài nhẹ nhàng và chìm vào giấc ngủ. Sarah để tay lên mái tóc sẫm của anh, rồi chậm chạp vuốt xuống cái cổ lực lưỡng của anh, rồi tới đôi vai rộng, mạnh mẽ của anh, cảm nhận những bắp thịt cứng ngắc dưới làn da êm ái, ấm áp của anh. Cảm giác an toàn và được bảo vệ, được bao bọc bởi thân mình nóng ấm của anh, cô cũng ngủ thiếp đi.

Anh đánh thức cô dậy để ăn tối khi đã muộn, mắt anh lơ mơ buồn ngủ và thoải mái lúc anh nhìn theo cô cô gằng gở cái đám hỗn độn mà anh tạo ra khi anh cởi quần áo cô. Với mái tóc vàng sáng rồi bời xoã tung đổ xuống lưng, và đôi bông tai kim cương lấp lánh trên tai cô, thân hình khoả thân của cô trông như một nữ hoàng của thời nguyên sơ. Nếu đang trong quá khứ hoang dã, cô đã được tôn thờ vì mái tóc của cô, vì màu tóc vàng sáng long lanh lấy được điểm xuyết vài sợi tóc trắng muốt. Anh vẫn thường nghi ngờ cô tẩy màu tóc cho đến khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô khoả thân. Vợ anh. Ý nghĩ đó làm lòng anh tràn đầy niềm vui sở hữu và hài lòng.

Vào khoảng giữa tháng Hai, cô bị một trận cảm lạnh kéo dài mãi không khỏi, cái mũi nghẹt cứng của cô làm cô không ngủ được và làm cô cảm thấy mệt mỏi suốt ngày. Rome cố thuyết phục cô nghỉ nhà để cô có cơ hội vượt qua nó và hồi phục, nhưng Erica phải ở nhà trông bọn trẻ con vì chúng bị nhiễm cúm, chỉ còn một mình Sarah ở ngoài cửa hàng, nên cô vẫn phải cố làm việc, mặc dù cô cảm thấy người ngợp bơ phờ và nhức nhối. Rome phải đi công tác đúng thời điểm này, chuyến công tác này dự kiến kéo dài đến hai tuần mới kết thúc, anh rất lo lắng nhìn khuôn mặt vẫn còn nhợt nhạt của cô khi anh hôn cô tạm biệt.

“Hãy tự chăm sóc bản thân mình nhé, và mặc ấm vào, em yêu. Anh sẽ gọi em đêm nay để kiểm tra tình trạng em đấy.”

“Em sẽ ổn thôi,” cô khẳng định lại với anh lần nữa, căm ghét cái giọng ghen ghét của mình. “Đừng hôn em, anh sẽ lây bệnh đấy!”

“Anh miễn dịch với mầm bệnh của em,” anh nói, vẫn hôn cô. Anh ôm chặt cô trong vòng tay, nhẹ nhàng xoa lưng cô. “Em bé tội nghiệp. Anh rất muốn ở nhà với em.”

“Em cũng muốn anh ở nhà với em,” cô cầu nài, điều mà cô sẽ không bao giờ nói ra nếu cô không bị cảm lạnh. “Thật sự là em cảm thấy hôm nay đỡ hơn. Em không mệt mỏi như mấy hôm trước nữa.”

“Có thể cuối cùng em cũng khỏi rồi.” Anh nhìn chăm chú vào mặt cô vẻ trách móc. “Đáng lẽ phải khỏi rồi mới đúng. Nếu ngày mai em không khá hơn thì phải đến bác sỹ nhé. Đây là lệnh đấy.”

“Vâng, thưa ngài,” cô láu lỉnh nói, lãnh ngay một cái phát vào mông.

Anh gọi cô đêm đó như đã hứa. Cô đóng cửa cửa hàng từ sớm khi một cơn mưa lạnh lẽo chuyển thành mưa tuyết, trong khi cô chẳng muốn chút nào bị kẹt ngoài trời trong thời tiết tồi tệ, nên cô đã về nhà và có cả một tiếng đồng hồ để thư giãn trong bồn nước nóng, với màn hơi nước ấm áp làm thông cái mũi tắc nghẹt của cô, làm cô cảm thấy khá hơn nhiều. Giọng cô đã gần như trở lại bình thường lúc cô nói chuyện với anh.

Buổi sáng hôm sau, mặc dù vậy, cô thức dậy cùng một cơn đau đầu khủng khiếp, mỗi khớp xương trên mình cô như thể bị ai đó đập bằng búa. Cổ họng đau nhức, và những cơn buồn nôn cứ cuộn trong dạ dày mỗi lần cô nghĩ đến đồ ăn. “Rất tuyệt.” cô nói với hình bóng lơ mơ của mình trong gương. “Mình bị nhiễm cúm rồi.”

Nhiễm cúm thật sự là một điều khủng khiếp. Cô đau khắp mình mẩy, lại còn thêm sốt cao nữa, nhưng mỗi khi cô cố gắng uống một chút thuốc để hạ nhiệt thì dạ dày cô lại biểu tình. Cô cố gắng uống chút trà nóng, nhưng không có tác dụng gì. Cô cố gắng uống chút nước quả, nhưng chẳng có tác dụng gì. Cô cố gắng uống chút sữa, và thật là kinh tởm. cô làm một chút Jell-O (*thạch hoa quả*) và cố gắng ăn, nhưng cô bị oẹ ngay miếng thứ hai. Chán nản, cô làm một túi đá chườm rồi trèo vào bồn nước ấm, nằm dài trong bồn nước mát hơn thân nhiệt của cô, rồi đặt túi đá trên trán.

Khi một cơn lạnh buốt xuyên thấu cô, làm cô run lập cập đến nỗi khó khăn lắm cô mới trèo ra khỏi bồn tắm được, cô từ bỏ ý định giải quyết vấn đề bằng tắm nước mát và đơn giản là bò lên giường, kéo tất cả mấy tấm đắp trùm lên người khi cô bị lạnh, và rút chúng ra khi cô lên cơn sốt. Đầu cô đau khủng khiếp, cô đã tự cam đoan là không để mình ngồi yên, nhưng cô chìm vào một giấc ngủ mê mết đến nỗi chỉ thức dậy khi nghe tiếng chuông điện thoại.

“Sarah đó à?” Marcie quát lên lo lắng. “Cảm ơn Chúa! Derek vừa gọi mình bằng điện thoại công cộng vì cửa hàng không mở cửa. Nó nghĩ đã có chuyện tồi tệ xảy ra với cậu.”

“Đúng vậy,” Sarah rầu rĩ lắm lắm. “Mình bị cúm. Mình xin lỗi, đáng lẽ mình phải nhớ gọi điện thoại cho Derek sáng nay lúc nó chưa đi học.”

“Đừng lo việc vợ vấn ấy. Để mình gọi cho Derek báo là cậu ổn, nó đang chờ ở trạm điện thoại công cộng, rồi mình sẽ lên xem cậu thế nào.”

“Mình sẽ ổn thôi, và nếu cậu có thể gặp__” Sarah bắt đầu nói, nhưng Marcie đã gác máy.

“Có phải mình sắp chết đâu,” cô cầu nhàu, khi nhận thức được Marcie đang đi lên để kéo cái cơ thể yếu ớt, đau nhức của cô khỏi giường để ra mở cửa. “Tại sao cô nàng lại phải lên kiểm tra mình ngay hôm nay cơ chứ? Tại sao cô nàng lại không chờ đến mai? Có thể lúc đó thì mình mới chuẩn bị để chết.”

Cô bước loạng choạng, có cái gì đó nện thành thịch trong đầu làm cô phải dùng cả hai tay để giữ chặt lấy nó, cứ như cô sợ đầu cô sẽ rơi xuống nếu cô bỏ tay ra. Sự thật lại hoàn toàn ngược lại: Nếu nó cứ đau thế này mãi, thì cô chỉ mong đầu cô rơi luôn xuống đi cho xong. Mỗi bước đi là một sự tra tấn, thân thể cô nhức nhối và đầu cô giật giật. Thậm chí mắt cô cũng đau.

Cô mở khoá cửa và trườn vào trong bếp, nghĩ bụng sẽ cố nuốt thêm một hoặc hai miếng Jel-O nữa. Cô mở cửa tủ lạnh, nhìn cái đám lổn nhổn xanh lè đông đưa trước mặt cô rồi đóng sập cửa tủ lại. Cô không thể ăn những thứ đang đông đưa như thế được.

Cửa ra vào mở ra, và Marcie gọi, “Cậu ở đâu đấy?”

“Mình ở trong này,” Sarah rên rỉ. “Nói thật đấy, cậu sẽ không muốn vào đây đâu. Vì sự an toàn của chính cậu, hãy về đi.”

“Mình đã tiêm chủng phòng cúm năm nay rồi,” Marcie đáp lại, tiến vào bếp. “Trời đất, trông cậu thật tồi tệ!”

“Đúng vậy, mình cũng đang cảm thấy tồi tệ đây. Mình đang đói cào cả ruột ra, nhưng mình chẳng làm được gì ngoài việc ngồi ngắm đồ ăn và ngay lập tức nôn ọẹ.”

“Bánh quy mặn” Marcie nói “Cậu có không?”

“Mình cũng chẳng biết nữa,” Sarah rên rỉ.

“Nó có thể ở đâu được?”

“Trên đó,” Cô đáp, vẫy tay về ngăn tủ cao nhất.

“Chắc là vậy,” Marcie cầu nhàu, ngoắc một cái ghế lại gần để cô có thể đứng lên. Cô mang xuống một hộp bánh quy mặn và mở ra.

“Chúng ta sẽ thử theo cách các bác sỹ thường kê cho các bà bầu: chà loãng và bánh quy soda. Cậu có nghĩ cậu sẽ nuốt nổi không?”

“Mình rất nghi ngờ, nhưng mình sẽ cố thử.”

Marcie ép Sarah quay lại giường, nhúng một cái khăn mặt vào nước lạnh và đặt nó lên trán cô, rồi ấn một cái nhiệt kế vào miệng cô. Cô nàng quay lại vài phút sau mang theo một tách trà và

một cái bánh quy cùng một cái khăn ăn. Sau khi lôi cái nhiệt kế khỏi miệng Sarah, cô nhìn và nhướn mày. “Cậu bị sốt cao đấy.”

Sarah ngồi dậy và mút mát một cái bánh quy, sợ hãi nghĩ đến việc phải nuốt nó xuống họng. Nước chè làm cho cô cảm thấy dễ chịu vì nó làm ướt cái cổ họng khô rang của cô, và cô cảm thấy đỡ hơn một chút. Rồi dạ dày cô lại bắt đầu co bóp, và cô chồm người ra khỏi giường. “Không tốt rồi,” cô thông báo, rồi lao vào buồng tắm.

Derek cũng lên thăm cô, và cô rên lớn lên. “Có việc gì với mọi người vậy? Tại sao cháu lại muốn nhiễm cúm hả? Cô có thể lây cho cháu đấy!”

Deerek nhìn cô trầm lặng. “Cháu không bị lây ốm đâu.”

Tất nhiên là không rồi. Làm gì có loại virus hay vi trùng nào dám cư trú trong cơ thể hoàn hảo đó chứ?

Ngày thứ hai cô bị ốm, Marcie muốn gọi cho Rome, nhưng Sarah từ chối, không cho phép. Anh có thể làm gì được từ khoảng cách hàng nghìn dặm? Gọi đến chỉ làm anh sao lãng công việc thôi chứ ích gì. Marcie băn khoăn vì Sarah càng lúc càng sốt cao và cô bắt đầu ho khan. Cô cũng không thể ăn một chút nào trong ngày thứ hai. Marcie lau người cho cô bằng nước mát, cố gắng làm cô giảm sốt, nhưng Sarah trở nên vô cùng bực phờ và nhọt nhọt. Marcie ngồi dưới sàn cạnh giường Sarah cả đêm, lắng nghe những tiếng ho khùng khục, chuẩn bị tư thế để đưa Sarah tới bệnh viện bất cứ lúc nào.

Đêm thứ ba thì Rome gọi về. Marcie nhắc máy ngay khi nghe tiếng chuông đầu tiên, vì tiếng ồn làm Sarah thấy đau đầu hơn.

“Anh gọi đúng lúc đấy nhỉ, Rome Matthews!” cô nóng mũi quát lên. “Vợ anh đang gần chết đây này, cô ấy ốm đã ba ngày rồi mà bây giờ anh mới thèm hỏi thăm!”

Rome lặng người đi trong ba giây, rồi gầm lên, “Cái gì? Sarah bị làm sao hả?”

“Cô ấy nói cô ấy bị cúm, nhưng tôi sợ là nó đã chuyển thành viêm phổi. Cô ấy sốt cao lắm và chẳng ăn được gì từ ba hôm nay rồi, và cô ấy ho như cuộc ấy. Tôi không thể thuyết phục cô ấy tới bác sỹ được đâu; cô ấy cứ nằm đấy và nói chờ vài hôm sẽ khỏi. Mẹ kiếp anh, Rome, anh phải về đây nhanh lên!”

“Tôi sẽ về trên chuyến bay sớm nhất.”

“Mình nghe thấy hết rồi,” Sarah nói yếu ớt khi Marcie vào lại trong phòng. Mình không bị viêm phổi. Mình chỉ ho khan thôi.”

“Cứ việc phản đối nếu cậu muốn; khi nào Rome về nhà, thì cậu sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời

anh ấy mà đi khám thôi, đừng có hòng mà nằm đấy để bệnh tình tồi tệ hơn.”

“Anh ấy đang về à?” cô hỏi, và mặc dù cô vẫn cảm thấy mệt mỏi, nhưng mắt cô vẫn sáng lên.

“Tất nhiên anh ấy đang trên đường về. Anh ấy nói sẽ bay chuyển đầu tiên mà.”

Sarah cảm thấy lương tâm cắn rứt. “Ôi. Không! Anh ấy không thể bỏ ngang giữa chừng được, anh ấy đã có kế hoạch làm việc rồi.”

“Việc có thể chờ được,” Marcie dứt khoát.

Rome sẽ không thích thú việc bị gọi về khi đang dở việc đâu, Sarah rầu rĩ nghĩ. Cô bị ốm, nhưng cô không ốm đến mức không nhận thức được điều đó. Nhưng dù sao thì đây là chỗ của Rome chứ không phải của Marcie, và Marcie cũng còn nhiều việc của cô ấy, và cả việc quản lý toà nhà nữa.

“Marcie, cậu cứ đi làm việc của cậu đi, mình sẽ tự thu xếp được,” cô nói.

Marcie nhìn cô ngờ vực. “Cậu có vẻ chắc chắn ghê nhỉ; cậu đang rất yếu, và cậu còn không thể tự đi ra phòng tắm một mình nữa. Tự nhìn mình xem. Cậu đừng lo lắng về việc người khác nhìn thấy cậu yếu đuối nữa và hãy để cho mọi người chăm sóc cậu? Cậu không làm phiền ai cả, và cậu thật sự bị ốm rất nặng. Chẳng ai nghĩ cậu kém cỏi chỉ vì cậu bị cúm đâu.”

Những lời lẽ hợp lý có vẻ chẳng vào đầu Sarah chút nào. Cô lại bắt đầu cơn sốt mới, làm cho xương khớp và cơ bắp của cô nhức nhối, và cô vận vẹo không ngừng trên giường. Nhân biết được dấu hiệu, Marcie lại bắt đầu lau người cho cô.

Cơn sốt làm Sarah mất phương hướng. Thời gian trôi qua chậm chạp, làm cho mỗi phút trôi qua như vô tận; Rồi đột nhiên vài giờ trôi qua mà thời gian cứ như vẫn đứng yên. Cô tỉnh dậy một lần thấy Derek đang ngồi đọc sách trên giường cô, cô hỏi, “Tại sao cháu không đi học?”

Cậu ngược lên. “Vì bây giờ là ba giờ chiều thứ bảy. Cháu vừa pha trà; cô có muốn uống một chút không?”

Cô rên lớn, vì đã ba ngày nay cô đã cố uống trà, và cũng ba ngày cô nôn hết ra. Nhưng cô rất khát, và cô cảm thấy cổ khô rang, nên cô xin “Cho cô một chút thôi.”

Cậu mang tới một cái gì đó trông như một ngụm chè, và Sarah uống liền. “Cô chỉ được phép như thế thôi à?”

“Lúc này chỉ thế thôi. nếu nó nằm yên trong bụng cô trong nửa giờ, cháu sẽ cho cô thêm một ngụm nữa. Cháu đang đọc về bệnh cúm đấy,” cậu nói.

Phải rồi, điều đó giải thích tất cả. Vì Derek đã cố gắng, nên đã được việc, dù cho Marcie đã không thành công trong việc đổ cho cô uống chè trong ba ngày qua. Dạ dày Sarah cuộn lên vài lần nhưng rồi không có gì xảy ra cả, và cô chìm vào trong giấc ngủ lần nữa trước khi Derek ban cho cô một ngụm chè nữa.

Khi cô thức dậy vài tiếng sau đã nhìn thấy Rome ngồi cạnh giường cô từ lúc nào rồi, tay anh đặt trên trán cô và khuôn mặt anh cau lại vì lo âu. “Thế nào rồi anh cũng bị lây cho mà xem,” cô nói, cảm giác không tự nguyện khi phải nói một câu có tính thủ tục như vậy, mặc dù tất cả những người khác đều bỏ qua lời cảnh cáo của cô và cô không thấy có lý do tại sao Rome lại phải quan tâm đến nó.

“Anh không bị ốm đâu,” anh lơ đãng thăm thì, và cô kêu lên phần nộ

“Anh cũng không! Tất cả những người khỏe mạnh bọn anh làm em phát ốm. Derek cũng không bị ốm. Marcie đã tiêm phòng cúm trước rồi. Em cho rằng em là người duy nhất ở Dallas bị ốm!”

“Thực sự là đang có một dịch cúm,” anh nói, nhận ra cô đang rất cáu. Da cô khô và nóng, tóc cô rối bù và thiếu khí sắc, và những quầng thâm nằm dưới đôi mắt thần thờ của cô. Anh nâng một cái tách lên môi cô. “Uống đi em.”

Cô uống nó, hương vị lạnh, thơm mát thật ngon. “Gì vậy anh?”

“Trà bạc hà. Derek làm đấy.”

Lưng cô mỏi nhừ, cô quay người nằm nghiêng, nhắm mắt tìm một tư thế dễ chịu. “Em xin lỗi vì Marcie gọi anh về nhà. Thực sự em chỉ bị nhiễm cúm thôi, không phải là viêm phổi như cô ấy nói đâu, và em nghĩ em sắp khỏi rồi.”

“Em vẫn còn đang ốm lắm, và anh cần phải có mặt ở đây.” Anh xoa lưng cho cô, không cần cô nói anh cũng biết cô đang nhức mỏi. Cô lại nhanh chóng chìm vào cơn mộng mị.

Cô ngủ rất lâu, và khi thức dậy trông cô vẫn còn rất bơ phờ và ốm yếu. Nhiệt độ của cô lên xuống liên tục, và khi nó lên cao nhất, cô hoàn toàn bất tỉnh. Rome cởi hết quần áo cho cô và tắm cho cô bằng nước mát, và khi cô tỉnh táo hơn chút ít, anh mạo hiểm cho cô uống một viên aspirin để hạ sốt. Trong khoảng một tiếng đồng hồ, cô có vẻ khá hơn ít nhiều, và cô ngồi co ro trên ghế trong lúc anh thay ga trải giường mới. Anh cho cô ăn bánh quy và uống thật nhiều trà bạc hà, rồi cô lại ngủ tiếp.

Anh ngồi đó cho đến khi anh cảm giác anh không thể giữ cho mắt đừng sụp xuống thêm một giây nào nữa. Anh không dám để cô một mình, nhưng anh sợ nếu anh ngủ dưới sàn, thì anh có thể không biết để thức dậy nếu cô lại lên cơn sốt lại. Không do dự, anh cởi hết quần áo và chui vào cạnh cô, nằm nghiêng một bên và đặt một bàn tay lên người cô để anh biết lúc nào cô trở

mình.

Cô làm anh thức giấc hai lần trong đêm khi cô trở mình cho đỡ mỏi. Một lần cô bị cơn ho hành hạ, anh nhăn mặt lo âu khi nghe tiếng ho sâu và có tiếng rít. Chẳng trách Marcie đã lo lắng đến thế!

“Em không sao!” cô nói bướng bỉnh, khuôn mặt gầy tái nhợt của cô đầy vẻ chống đối. Anh đặt tay lên má cô, cảm nhận một cơn sốt nữa đang tới, và bởi vì anh không nói gì trả lời cô, cô nhìn anh giận dữ. “Em ghét bị ốm.”

“Anh biết,” anh xoa dịu.

“Anh đang ngủ trên giường em đấy,” cô buộc tội. “Anh nói dối. Anh nói với em anh không thể ngủ với một người phụ nữ nào. Em chỉ luôn muốn anh ngủ với em, nhưng anh không bao giờ làm. Tại sao anh lại ở đây bây giờ, mà em vẫn tỉnh táo, vẫn nhận ra anh đấy.”

Bất chấp bị mắng mỏ, anh vẫn toe toét. Nâng tách trà lên môi cô, anh cầm giữ cho cô trong lúc cô uống ừng ực. “Chỉ là không đúng thời điểm thôi, anh hy vọng thế. Cưng ơi, em sẽ hối hận khi nói chuyện kiểu này lúc em khỏe hơn đấy.”

“Em biết,” cô đồng ý, rồi bĩu môi. “Nhưng chẳng nào sự thật cũng vẫn là sự thật. Rome, khi nào em sẽ khá hơn? Em mệt mỏi vì đau đốn khắp người như thế này lắm rồi. Chân em đau, lưng em đau, cổ em đau, đầu em đau, cuống họng em đau, bụng em đau, mắt em đau, thậm chí da em cũng đau! Thế là đủ lắm rồi!”

“Anh không biết, bé cưng ạ. Có thể ngày mai không chừng. Em có muốn anh bóp lưng cho em không?”

“Có,” cô đồng ý ngay lập tức. “Cả chân em nữa. Có lẽ em sẽ cảm thấy khá hơn.”

Anh cuốn váy ngủ của cô lên và giúp cô tuột qua đầu. Anh nhẹ nhàng dấm bóp những cơ bắp nhức mỏi của cô, và mặc dù cô đã gầy đi nhiều, anh phát hiện ra mình vẫn ngưỡng mộ những đường nét thanh mảnh, gọn ghẽ của cơ thể cô. Đôi chân dài của cô đẹp tuyệt, mảnh dẻ và thẳng nhưng vẫn thon tròn. Mông cô là một tác phẩm nghệ thuật tượng trưng cho giới tính nữ, hình dáng của nó làm đàn ông phát điên. Anh đặt bàn tay lên một bên mông mịn như sa tanh, và thậm chí đang yếu ớt, cô vẫn khẽ cười.

“Em thích thế đấy. Em thích khi anh sờ vào em. Khi em khỏi ốm, anh sẽ làm tình với em nữa chứ?”

“Em có thể đánh cược về việc đó,” anh thì thào. Anh chuyển lên massage lưng cô, cảm nhận những dẻ xương mảnh mai sát dưới da cô.

“Em muốn anh nhiều năm nay rồi,” cô nói, những lời nói bị nghẹt bởi cái gối, nhưng anh hiểu chúng và hai tay anh bất động trong giây lát. “Em đã phải đối xử không thiện chí với anh để Diane không nhận ra.”

“Em thậm chí còn làm tốt hơn thế,” anh nói phiến muộn. “Em làm cho anh cũng không nhận ra. Em muốn anh bao nhiêu năm rồi?”

“Từ khi em biết anh.” Cô vừa nói vừa ngáp, rồi mắt cô nhắm tịt lại.

“Cả hai chúng ta đều như vậy.”

Cô mỉm cười và ngủ thiếp đi. Không muốn đánh thức cô dậy để mặc lại áo ngủ, anh đơn giản chỉ kéo chăn đắp lên cả hai người, thò tay tắt đèn và trườn người nằm sát bên cô. Anh mỉm cười trong bóng tối. Từ mấy hôm nay, anh căm thù cơn sốt vì làm cô ốm yếu. nhưng cô đã thổ lộ những điều rất quan trọng với anh khi cô ốm. Cô đã buột mồm nói ra những lời mà lúc bình thường thì dù có tra tấn cũng không moi được ở cô. Anh biết anh sẽ không bao giờ quên những lời này, và anh hy vọng cô cũng không quên.

CHƯƠNG 9

Ngày hôm sau cô khỏe hơn một chút, không bị nôn lần nào và chỉ còn sốt nhẹ. Cô ngủ gần hết ngày, và khi cô thức dậy, Rome bón cho cô một chút nước hầm gà. Cô nhăn mũi với anh. “Đây là đồ ăn cho người bệnh. Khi nào thì em được ăn đồ ăn đặc, như Jell-O? hay một chút chuối nghiền.”

Anh nhún vai trước ý tưởng này. “Anh gạch bỏ khoản chuối nghiền.”

“Okay,” cô đồng ý dễ dàng, một nụ cười nhẹ ẩn hiện trên gương mặt nhợt nhạt của cô. “Em sẽ quên món chuối nếu anh cho em đi tắm và gội đầu.”

Đầu tiên anh định từ chối, nhưng cô đã tiên đoán được câu trả lời của anh và mặt cô sáng bừng lên. Anh thở dài, mỉm lòng. Cô quá yếu để có thể tự tắm gội một mình, nhưng anh có thể hiểu cô đang cảm thấy ra sao. “Anh sẽ giúp em sau khi em uống hết chỗ nước hầm này,” anh hứa, và ngay lập tức cô lại mỉm cười.

Nếu anh chờ đợi để thấy một dấu hiệu không bất ổn trong lời nói của cô, thì anh sẽ phải thất vọng. Anh nghĩ cô có thể không nhớ đêm trước không rõ ràng lắm. Để chắc chắn, anh thì thầm, “Em có nhớ đã nói gì với anh đêm qua không?”

Lần đầu tiên trong nhiều ngày, màu hồng hiện trên mặt cô, nhưng cô không tránh ánh mắt anh. Cô nằm lại trên gối, mắt không rời mắt anh. “Vâng, em nhớ.”

“Tốt.” là điều duy nhất anh nói được.

Anh vặn nước ấm đầy trong bồn, rồi mang cô vào trong phòng tắm và cẩn thận đặt cô vào trong bồn. Dựa người vào tường, anh theo dõi cô cẩn thận khi cô tự sát xà phòng và tráng người, sẵn sàng chớp ngay lấy cô nếu cô có biểu hiện bị choáng. Cô tắm xong mà không gây nên tai nạn nào và vươn tay ra với anh. “Em xong rồi.” Cách cô tự nhiên đưa tay ra để anh giúp làm anh ghen thở_điều đó và cả cái cách mà cử động đó của cô làm cặp nhũ hoa cao, tròn nâng lên. Mang cô ra khỏi bồn nước, anh đặt cô đứng trước anh và quấn một cái khăn bông êm ái quanh cô.

“Bây giờ đến tóc em,” cô nói vẻ vui vẻ.

Cô cúi xuống bồn rửa mặt và anh gội đầu cho cô, nhưng tóc cô quá dài nên gội rất khó, và anh giải quyết vấn đề bằng cách lột luôn quần áo anh ra và chui vào dưới vòi sen cùng cô. “Chúng ta đáng lẽ phải gội đầu cho em trước,” anh cần nhắc.

“Em xin lỗi; em không nghĩ là gội đầu lại khó khăn thế,” cô hối hận. Cô nhìn quá mỏng manh khi đứng đó trước anh đến nỗi anh phải kéo cô dựa vào anh, ôm cô áp vào thân mình trần truồng của anh. Cô đặt tay cô quanh hông anh và thở dài mãi nguyện.

“Em rất mừng vì anh về nhà.”

“Hừ, anh nghĩ em cần bị đét đít vì tội không gọi anh khi em mới bị ốm,” anh thì thầm. “Tại sao em làm thế hả?”

“Em không nghĩ anh sẽ hài lòng vì công việc bị ngắt quãng. Em biết em sẽ không chết, mặc dù rất khó thuyết phục Marcie tin vậy.”

Anh do dự, rồi nhắc cô kiễng chân lên với anh để đôi môi đói khát của anh có thể nghiêng ngấu môi cô, trong khi nước vẫn chảy tràn trên mặt họ. “Em quan trọng với anh hơn công việc rất nhiều,” anh gầm gừ. “Em là vợ anh, và anh muốn em khỏe mạnh. Lần tới, nếu em không gọi anh khi em cần anh, anh sẽ đánh đòn em thật đó.”

“Sợ quá, chân em đang run lên vì sợ đây này,” cô trêu anh, và anh ném cho cô một cái liếc mắt đầy ý nghĩa xuống chân cô.

“Anh thấy rồi.”

Anh tắt vòi sen và nhanh nhẹn lau khô người cho cô trước khi cô bị lạnh. Rồi anh kiên nhẫn làm

khô tóc cho cô với một cái lược và máy sấy , làm cho nó sáng bóng lên , mượt mà như một dải lụa.

Nhưng khi anh cố mặc áo ngủ vào cho cô và dẫn cô về giường, cô phản kháng. “Em muốn mặc quần áo bình thường, và ngồi trong ghế bành ở trong phòng sinh hoạt chung giống như một người đang còn sống, và em muốn đọc báo!”

Chân cô còn đứng chưa vững, và cô nhìn như một con ma, nhưng cái miệng mềm mại của cô mím chặt quả quyết. Rome thở dài, tự hỏi tại sao một người phụ nữ chẳng bao giờ tranh luận và dễ bảo lại có thể trở thành một kẻ ngoan cố đến vậy khi cô mắc cúm. Anh muốn kiên quyết đặt cô nằm ngửa trên giường và giữ cô nằm yên đó, nhưng anh cũng muốn làm cô hạnh phúc.

“Mình thỏa thuận nhé,” anh đề nghị, cố giữ giọng bình tĩnh. “Mặc áo ngủ của em vào và một cái áo khoác ngoài, vì có thể em sẽ cảm thấy mệt mỏi vì ngồi lâu. Đập tay nhé?”

Sarah chán áo ngủ đến tận cổ rồi, nhưng dù sao thì anh nói cũng rất cố gắng chiều cô theo cách hợp lý nhất, cô có thể nói nếu cô từ chối thỏa thuận với anh, cô sẽ nhanh chóng tìm thấy mình bị trói chặt trên giường. Không muốn thế, nên cô đồng ý. Miệng anh mím lại thành một đường mỏng khắc nghiệt khi anh trông một cái áo ngủ sạch qua đầu cô, rồi giúp cô mặc thêm một cái áo choàng. Anh tìm thấy dép lê của cô và đi vào cho cô.

“Em có thể tự đi được mà,” cô phản đối khi anh bế cô lên.

Anh nhìn cô điềm đạm như nói với cô đừng có đẩy ra. “Lần sau em có thể tự đi.”

Cô vâng lời và móc tay quanh cổ anh, dựa mặt vào cái cổ ấm áp của anh và mỉm cười. Suy cho cùng, bị anh bế không phải là một điều gì khó chịu cho lắm.

Cô nhận ra cô không thể tập trung vào tờ báo, nó có vẻ phải cần đến quá nhiều nỗ lực, mà hai tay cô cứ run rẩy, nên cô từ bỏ ý định đọc báo. Nhưng thật thú vị được ở trong một căn phòng không phải phòng ngủ, và được ngồi dậy. Rome đã bật lò sưởi từ trước, và ngọn lửa vui vẻ nhảy múa làm cô cảm thấy khá hơn nhiều. Anh ngồi cạnh cô trên sofa, yên lặng đọc báo.

Sau khoảng mười lăm phút, cô bắt đầu cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ, nhưng cô không muốn quay lại giường. Cô cong người nằm nghiêng, gối đầu trong lòng Rome, dụi má cô vào anh. Anh đặt tay trên đầu cô, làn tóc mượt mà của cô trượt qua những ngón tay anh. “Em đã muốn vào giường lại chưa?”

“Chưa, chưa đâu. Thế này thú vị hơn.”

Còn hơn cả thú vị, anh nghĩ, nuốt khan. Anh nhìn xuống mái đầu sáng bóng trong lòng anh và nghĩ về việc mà anh muốn cô làm. Anh cố điều khiển ý nghĩ của mình, nhưng với má cô áp vào anh như thế này, thì anh đang chiến đấu trong một cuộc chiến mà anh biết chắc mình sẽ thua.

Cô cũng nhận biết được điều đó, nụ cười nhỏ. Cô đặt tay dưới má, và anh rung mình khi những ngón tay cô khẽ sờ mó anh. Anh bắt gặp cô môi cô rung lên vì cười, ngay lập tức nụ cười đã bị kiềm chế lại và miệng cô không còn cong cớn nữa, rồi anh bắt gặp chính mình cũng đang ngoác miệng cười hết cỡ.

Anh quăng tờ báo sang bên cạnh và kéo cô ngồi dậy trong lòng anh. “Sarah Matthews, Em đang đùa với lửa đấy. Em biết rõ như quỷ là anh sẽ không làm gì được em cho đến khi em khỏe lại, vậy nên dừng lại đi là vừa rồi, okay?”

“Nhưng em nhớ anh,” cô nói, như thể điều đó có thể giải thích được hết. Với vòng tay anh quanh cô, cô ý thức được mọi việc đều tốt đẹp. Cô chẳng có gì phải lo lắng khi anh ôm cô. Cô tìm được một chỗ thoải mái trên vai anh để đặt đầu cô vào đó và thiếp ngủ.

Anh ôm cô một lúc, tự thừa nhận với mình anh nhớ biết bao nhiêu cái cảm giác có cô trong vòng tay. Cưới vợ là một ý tưởng hết sức đúng đắn. Về nhà với sự nồng ấm của cô là quá đủ để hấp dẫn một người đàn ông.

Cô không hề cự quạ khi cuối cùng anh mang cô về giường nhưng cô thức giấc và thấy đôi khi Marcie và Derek tới thăm hai tiếng sau. Tất cả bọn họ ngồi trong bếp, xúm xít quanh bàn cà phê nhỏ, trong lúc Sarah uống thêm một tách nước thịt hầm nữa. Cô đòi và được đưa cho một lát bánh mì không, và dạ dày cô nghiêng ngả một cách thích chí món ăn cứng đầu tiên trong gần một tuần qua. Cô nhìn lên trong lúc mồm vẫn nhai và phát hiện mọi người đều đang chăm chú nhìn mình, và miếng bánh mì trên tay cô tự động rơi xuống. “Tại sao mọi người lại nhìn tôi như thế?”

“Mình rất mừng khi nhìn thấy cậu còn ăn uống được, Marcie nói thẳng, “Lúc đó mình đã nghĩ là cậu sẽ chết cơ đấy!”

“Mình chỉ bị cúm thôi,!” Sarah la lên, “Cậu chưa từng thấy ai bị cúm à?”

Marcie ngẫm nghĩ, rồi nhún vai. “Không. Derek không bao giờ ốm.”

Sarah nhìn Derek phần nộ, cậu trai đang mỉm cười thông cảm. Derek luôn thông cảm, như kiểu cậu cảm thấy bắt buộc phải tử tế với một kẻ sắp chết vậy. Không, không có gì bắt buộc được cậu hết_mà đơn giản chỉ vì cậu là một người tốt bụng.

Họ không ở thăm cô lâu, vì Sarah rất mau mệt. Sau khi họ đã về, cô cố cưỡng lại việc phải trở về giường. Cô vào phòng sinh hoạt chung và lần này thì xoay sở đọc được tờ báo. Cô ngồi, hoàn toàn vì tính hiếu thắng, cho đến giờ cô thường lên giường, rồi với thái độ biết ơn, cô để Rome đỡ cô khi cô đi về phòng ngủ của mình.

Anh ra ngoài để tắt đèn trong nhà và kiểm tra cửa giả đã khóa chưa; cô đã nhắm mắt lơ mơ ngủ

khi anh quay về phòng cô và bắt đầu cởi quần áo, nhưng rồi cô lại mở mắt khi anh tắt đèn và chui vào giường nằm cạnh cô. Cô tỉnh hẳn ngủ, và tim cô đập mạnh trong ngực. Cô đã khỏe hơn nhiều; cô biết cô không cần ai ngủ cùng cô đêm nay, và anh cũng biết rõ như cô. Anh kéo cô ôm trong tay và sửa cho người cô nằm sát hơn vào anh rồi đặt đầu cô gối lên vai anh. Môi anh lướt một cái hôn nhẹ như tơ trên trán cô. “Chúc ngủ ngon,” anh thì thầm.

Anh đang ngủ cùng cô!

Cô gần như hoảng sợ khi để mình nghĩ về nó. Có rất nhiều dấu hiệu chứng tỏ anh đang bắt đầu quan tâm đến cô, khi cô cố nhớ lại, cô nhận ra đã có một khoảng thời gian từ khi cô nhìn thấy nỗi buồn rầu ảm đạm trên nét mặt anh, nỗi đau buồn vẫn luôn cho cô biết anh đang nghĩ về Diane và lũ trẻ. Chẳng lẽ thời gian đã làm nên điều kỳ diệu? Nếu anh cuối cùng đã hồi tâm lại sau nỗi đau của anh, rồi anh sẽ lại có khả năng để bắt đầu yêu lần nữa, và cô sẽ có cơ hội của mình!

“Có việc gì thế?” anh hỏi giọng ngái ngủ, trượt tay dọc cánh tay cô. “Tim em chạy nhanh như máy tập thể dục ấy. Anh cảm nhận được đấy.”

“Em cũng thấy mệt lắm,” cô xoay xở để nói, người cô áp sát hơn vào anh. Cảm giác an toàn của cơ thể to lớn ấm áp của anh làm cô bình tâm lại, và cô dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Buổi sáng hôm sau, mặc dù cô khẳng định đi, khẳng định lại rằng cô đã khỏe nhiều rồi, và có thể an toàn ở nhà một mình, anh vẫn gọi thư ký của anh và cho cô ta biết anh không đi làm hôm đó. “Anh ở nhà rồi,” anh quả quyết nói với Sarah sau khi buông điện thoại. “Nào, bây giờ em muốn ăn gì sáng nay?”

“Bất cứ cái gì! Em đang chết đói đây!”

Cô ăn một bữa sáng gần như bình thường, và quyết định thức ăn là câu trả lời cho mọi thứ. Cô khỏe hơn, đã có khả năng đi quanh nhà mà không run rẩy, và ngoại trừ cơn đau đầu vẫn chưa suy giảm và thỉnh thoảng một cơn ho làm cô mệt nhoài, ngoài ra thì cô ổn.

Rome ngồi làm việc trong phòng sinh hoạt chung, giấy tờ bừa bộn chung quanh anh, thay vì làm việc ở trong phòng làm việc nhỏ như mọi khi. Sarah biết anh muốn để mắt đến cô thường xuyên, và ý nghĩ đó mang lại cảm giác hài lòng ấm áp cho cô. Làm một đứa trẻ hư cũng có cái hay của nó.

Khoảng giữa trưa, cô thấy buồn ngủ và gật gù trên cái ghế mà cô đang ngồi đọc. Rome ngược nhìn lên, thấy mắt cô nhắm lại, và đứng lên mang cô về giường. Cô tỉnh dậy khi anh bắt đầu cởi quần áo cho cô nhưng không phản đối khi anh mặc áo ngủ cho cô. Cô lại ngủ tiếp ngay trước khi anh kéo chăn lên đắp cho cô.

Cô ngủ gần bốn tiếng. Cô thức dậy làm vệ sinh và uống vài cốc nước lọc;; cô cảm giác như cô

không thể có đủ nước. Vẫn cảm thấy buồn ngủ, cô quay về giường kéo chăn lên người vừa lúc cửa mở và Rome bước vào.

“Anh nghĩ anh nghe tiếng em đi lại trong phòng,” anh nói, nhận thấy cô đã thức. Anh lại gần và ngồi xuống mép giường cô, nhẹ nhàng chạm vào mặt cô. Nhiệt độ bình thường. Cô ấm nóng, nhưng là cái ấm nóng hồng hào của giấc ngủ.

Cô lười nhác duỗi người, rồi ngồi dậy quàng tay quanh cổ anh, níu lấy anh. Động tác duỗi người và làm cho làn vải mỏng của chiếc áo ngủ xiết ngang ngực cô, và bây giờ anh đang cảm nhận hai bầu vú êm ái đang ấn vào ngực anh. Anh kéo cô lên cho anh và ôm lấy cầm cô, nâng miệng cô lên cho cái hôn của anh. Sarah tan ra trong anh, môi cô hé ra đón nhận trò chơi của lưỡi anh. Anh hôn cô nhiều lần, và mỗi lần cái hôn của anh lại mạnh hơn, đòi hỏi hơn. Nhẹ nhàng, anh hạ cô trở lại gối, và anh ngả theo cùng cô, miệng anh vẫn ở trên miệng cô. Cô cảm giác bàn tay anh bao bọc ấm áp quanh bầu ngực cô, và cô cong người lên vì sự đụng chạm của anh. Có vẻ như đã là một khoảng thời gian vô tận kể từ khi anh làm tình với cô; trận cảm lạnh rồi tiếp theo là bệnh cúm đã làm cô cảm thấy khốn khổ, và anh đã bỏ cô một mình. “Vâng,” cô nói trong miệng anh, kéo áo anh. “Xin anh, đừng dừng lại.”

“Anh sẽ không làm thế đâu,” anh nói khàn khàn, ngồi dậy và bỏ cái áo vương vãi ra. Anh vút ngay xuống sàn, rồi đứng dậy cởi khuy quần và rút chân khỏi đồng lộn xộn đó. Sarah theo dõi anh với cặp mắt mở to mơ màng, thân mình cô náo nức hài lòng vì sự đụng chạm của anh. Cúi người xuống cô, anh cởi áo ngủ của cô ra, thích thú trước ý tưởng được sở hữu cái thân thể mềm mại, thanh mảnh này. Anh đặt hai bàn tay lên cô và vuốt ve da thịt mượt mà của cô, cuối cùng quyết định ôm cả cả hai bầu ngực của cô, cúi người xuống hôn chúng rồi mút cả hai bên núm hoa cho cứng lên. Chìm đắm trong hoan lạc, Sarah chạm vào anh, kéo anh xuống với cô.

Khi họ thức dậy sau đó, cô cảm thấy sự mãn nguyện tràn ngập từng lỗ chân lông của cơ thể cô, và cảm giác hài lòng hiển hiện rõ ràng trên mặt cô. Cô rạng rỡ, làn da cô ửng hồng bởi hơi nóng gây nên bởi những cái hôn của anh, anh cũng nhận thức được điều đó. Khi Sarah nhìn lại anh theo kiểu đó đã khởi động một cái gì đó trong lòng anh. Anh muốn phá vỡ cái rào cản phòng thủ của cô, tìm đến cốt lõi của niềm đam mê trong cô, nhưng anh đã tìm được nhiều hơn thế. Nữ hoàng băng giá đã bỏ đi, và thay vào đó là một người phụ nữ đang đỏ mặt vì những cái đụng chạm của anh. Cô đang yêu anh chăng? Anh thích cái ý tưởng đó; việc có sự dâng hiến của một phụ nữ như cô không phải là một việc có thể xem nhẹ. Tình yêu của cô sẽ nồng nàn trong nhiều năm, mang lại cho anh một bến đỗ dịu dàng, an toàn cho anh mỗi khi anh về nhà, một tấm màn ngăn những ký ức đau buồn của quá khứ.

Khi cô đi tắm và sẵn sàng vào giường, Sarah tự hỏi không biết anh có ngủ với cô đêm nay không. Cô thật sự đang run rẩy vì ham muốn anh quá nhiều, tự hỏi có phải hai đêm vừa rồi chỉ là do những tình huống không mấy khi xảy ra. Nếu anh trở về giường của anh đêm nay, cô không nghĩ cô có khả năng chịu đựng được việc đó, không sau khi có hai đêm tuyệt vời nhất trong đời cô. Anh đã xử sự như anh quan tâm đến cô thật lòng, cho cô nhìn thấy cổng thiên đường. Nếu cánh cửa lại đóng lại một lần nữa và bỏ lại cô một mình bên ngoài, đó sẽ là một cú

chỉ tử mà cô sẽ không bao giờ hồi phục lại được.

Một tiếng gõ nhanh trên cửa làm cô nhảy dựng lên. “Em định sẽ ở cả đêm trong đó đấy à?” Rome hỏi, giọng anh đầy vẻ nôn nóng.

Cô mở cửa, há hốc miệng kinh ngạc khi thấy anh dựa vào bậc cửa, đối mặt với cô, hoàn toàn khóa thân. Anh thật khô vỹ, rất cao và vạm vỡ, với đầy nam tính biểu hiện bởi đám lông đen quăn tít trên ngực anh. Hơi thở cô trở nên gấp gáp, cô buông rơi tấm khăn bông đang quấn quanh người và đưa tay cầm cái váy ngủ, nhưng rồi cũng lại buông nó xuống. “Em không nghĩ em cần váy ngủ,” cô nói thầm thì.

“Anh cũng không nghĩ thế.” Sự thích thú tội lỗi sáng lóe lên trong mắt anh giây phút anh chìa tay ra cho cô, nhưng sự thích thú biến dần thành một cảm xúc mãnh liệt khi cô bước vào lọt thỏm trong vòng tay anh.

Họ làm tình, rồi ngủ, và anh không làm một cử chỉ nào chứng tỏ anh muốn quay lại giường mình. Anh thức dậy giữa đêm và làm tình với cô lần nữa trước khi cô thật sự tỉnh giấc, hưởng thụ sự đáp ứng bản năng của cô với anh. Lần này anh nấn ná trong cô thật lâu, sử dụng sự thành thạo đúc kết từ bao năm kinh nghiệm cẩn trọng dìu cô ngất ngư lên hết đỉnh cao này tới đỉnh cao khác. Sarah lạc hoàn toàn trong những cảm xúc xác thịt mãnh liệt khi anh mơn trớn vú cô và bú mút chúng theo cách mà cô thích, khi anh vuốt ve và sờ mó cô theo cách mà làm cô phải gào lên. Những cú đẩy chậm chạp, chắc chắn của anh làm cô phát cuồng, mang cô tới đúng bờ vực của sự thỏa mãn nhưng lại không để cô vượt qua.

Cô bám chặt lấy anh bằng đôi tay đầy mồ hôi, rồ dại, cầu xin được giải thoát. Anh nắm hai bên hông cô, không để cô đẩy nhanh tốc độ, giữ cô theo nhịp điệu của anh. Anh hôn cô sâu lắng, rồi nâng môi lên chỉ vừa đủ để ra lệnh ngọt ngào, “Nói anh nghe em yêu anh đi.”

Phản ứng của cô hoàn toàn là tự động, bị bức bách bởi nỗi niềm sâu thẳm của nhu cầu nguyên thủy mà cô không thể điều khiển được. Không có khả năng suy nghĩ về điều đó, không có khả năng nhận ra ý nghĩa của điều anh vừa nói và câu trả lời của cô, cô rên rỉ, “Vâng. Em yêu anh.”

Anh rùng mình, những từ ngọt ngào đó chạm ngòi cho một vụ nổ nhỏ sâu trong anh là dấu hiệu để anh biết anh đang chạm ngưỡng cơn khoái lạc của chính anh. Anh trượt hai bàn tay dưới người cô, nâng cô lên để nhận những cú đâm sâu của anh. “Nói với anh nữa đi!”

“Em yêu anh... Em rất...yêu...” Giọng cô vỡ vụn, và một tiếng nấc bật ra từ cổ cô. Cảm nhận được những chấn động dữ dội bên trong cô báo hiệu cô đã ở trong cơn cực khoái, anh rên to, nghiến chặt răng, rồi hoàn toàn chìm đắm trong sự hưởng ứng của chính anh.

Nằm dưới thân mình nặng trĩu của anh, Sarah chậm chạp nhận thức được chính xác điều cô vừa nói với anh, sự khiếp đảm làm cô lạnh toát. “Em... về chuyện em vừa nói...”

Anh ngẩng đầu lên khỏi ngực cô, một niềm vui nguyên thủy tạc trên nét mặt và ánh mắt anh. “Anh đã muốn biết. Anh đã nghĩ có thể em yêu anh, nhưng anh muốn nghe em nói điều đó.”

Cô nuốt nghẹn trong cổ vì sự sở hữu trong thái độ của anh. “Anh sẽ không để tâm chứ?” Cô thì thầm.

Anh dùng những ngón tay vuốt ve một món tóc sáng màu đang vương trên mặt cô và tiếp tục xuống đường viền mềm mại của môi cô. “Anh đã nhận được nhiều hơn anh mong đợi khi anh hỏi cưới em,” anh thâm trầm chấp nhận. “Nhưng anh phải là một thằng ngốc mới không hài lòng vì điều đó. Em là một quý bà nông nản, dầm thắm, và kỳ diệu, bà Matthews, và anh muốn tất cả mọi điều mà em có thể trao.”

Những giọt nước mắt nóng hổi mù quáng long lanh trên mi và rơi xuống má cô. Anh nhẹ nhàng lau chúng đi, khẽ run rẩy vì sự tin cậy và dâng hiến cô trao anh. Trong niềm đam mê nhanh chóng dâng tràn, và trong một cố gắng làm vui nước mắt cô. Anh lại làm tình với cô lần nữa.

Buổi sáng hôm sau, Rome đã tới văn phòng, và Sarah đang vội vã chuẩn bị để sẵn sàng mở cửa hàng đúng giờ, nhưng ký ức về đêm qua vẫn làm cô rối bời. Cô đột nhiên nhận ra mình đang đứng ở giữa phòng, mơ màng nhìn chăm chú vào vô định, thay vì trang điểm và thay quần áo, việc mà cô cần làm lúc này. Anh đã không nói anh yêu cô, không đáp lại lời yêu của cô, nhưng một sự thấu hiểu rất phụ nữ trong cô cho cô biết niềm mong mỏi cô vẫn giấu trong góc ngách sâu thẳm trong trái tim cô, trong những đêm dài buồn bã, đang trở thành sự thật. Anh quan tâm đến cô, và anh vun trồng tình yêu với cô. Một người đàn ông không đối xử với một phụ nữ với sự quan tâm, lo lắng êm dịu như anh đang thể hiện nếu anh ta không có tình cảm nhiều hơn sự khâm phục và mến mộ. Sự thân mật trong cuộc sống lứa đôi đã dệt một tấm lưới kéo anh về với cô, ràng buộc họ với nhau. Cô vô cùng hài lòng, cô có cảm giác lóa mắt vì niềm hạnh phúc chói lóa như đang ở trên thiên đường.

Một lần nữa lắc đầu xua những ý nghĩ mơ mộng để quay về thực tại, cô lao tới cái tủ nhỏ để lấy một cái áo ngực, và ngẫu nhiên nhìn thấy vỉ thuốc tránh thai. “Ôi Trời! Mình xuýt quên,” cô nói và cầm vỉ thuốc lên.

Đột nhiên cô nhận thức được sự thật và vỉ thuốc rơi khỏi bàn tay run rẩy của cô. Cô đã uống viên cuối cùng ngày đầu tiên cô bị ốm, mặc dù cô nghi ngờ là cô có thể giữ viên thuốc ấy trong bụng. Cô đã không uống sáu viên thuốc. Điên cuồng cô lục tung ngăn tủ để tìm đơn thuốc mà cô biết nó vẫn còn ở trong đó, cuối cùng cũng moi ra được tờ giấy ở dưới đáy tủ.

Nếu không uống nhiều hơn ba viên, thì đừng tiếp tục uống nữa, hãy chờ đến ngày thứ tư của chu kỳ kế tiếp, rồi bắt đầu uống lại như bình thường. Việc có thai không được chờ đợi nhiều, nhưng không phải là không thể, do vậy những phương pháp tránh thai bình thường cần được sử dụng trong những lần giao hợp. Sarah đọc lại một lần nữa, cố gắng giữ kiềm chế những nhịp đập cuồng dại của trái tim cô. Không chắc chắn, nhưng không phải là không thể. Cô cố gắng quên ba từ cuối cùng, chỉ tập trung vào từ có thể làm cô yên lòng “Không chắc chắn.”

Cô suy nghĩ Rome sẽ trông như thế nào nếu cô nói với anh và biết ngay lập tức rằng, sai hay không, đây là điều mà cô không thể nói với anh. Cô không thể làm anh lo lắng về việc đó. Cách anh nhìn khi người mẹ trẻ hôm đó gọi tên Justin đã làm tan vỡ tim cô, và cô vẫn còn nhớ rõ nỗi đau trong cách anh không chấp nhận sự xoa dịu của cô. Cô không thể đối mặt với nó một lần nữa.

Nhưng cô phải nói với anh. Cô nhận thức rõ với một nỗi sợ hãi nôn nao từ trong tim rằng chẳng có cách nào cô có thể thanh minh khi không dùng biện pháp tránh thai khác. Khi cô nghĩ tới sự gần gũi mà họ đã cùng chia sẻ, khả năng hôn nhân tan vỡ làm hai nắm tay cô xiết chặt lại đau đớn. Không phải bây giờ. Làm ơn, đừng là bây giờ.

Cô gắng sức tập trung đầu óc, mặc quần áo, và thu xếp để tới cửa hàng đúng lúc Erica cũng tới, ngay trước giờ mở cửa. Cô không có thời gian để lo lắng về một điều gì khác—rất sớm cửa hàng đã đông đúc hơn mọi ngày, với những người khách thường xuyên đã tới với cửa hàng cô từ nhiều tháng qua đến hỏi thăm xem cô đã khỏe chưa, vì họ nghe tin cô bị ốm. Mọi người cần mua chỉ và mẫu thêu, khay thay thế và những vật trang trí lật vật khác. Có vẻ như tất cả khách hàng của cô đã đơn giản là chờ cho đến khi Tools và Dyes mở cửa trở lại, thay vì mua ở các cửa hàng khác, và ý nghĩ đó làm tràn ngập trong Sarah một cảm giác ấm áp đặc biệt. Một phụ nữ nhỏ bé nhưng đầy sức sống khoảng ít nhất tám mươi tuổi mang tới một tấm thảm kiểu Afghanistan được làm từ những sợi len mềm, với nhiều tông màu xanh lá khác nhau, và khăn khăn tặng nó cho Sarah. “Để giữ cho cháu khỏi bị lạnh,” cụ già nói, đôi mắt đã nhạt màu vì năm tháng của bà sáng lấp lánh.

Sarah rơm rớm nước mắt, và ôm chầm lấy cụ. Cụ đã làm những tấm thảm và mang tới cửa hàng để bán lấy chút lời, và Sarah biết số tiền chúng mang lại cho cụ là một phần thu nhập rất lớn thêm vào khoản lương hưu của cụ. Việc đó còn ý nghĩa hơn nữa vì cụ đã tặng cô cả thời gian và một phần chi phí của cụ.

Rome tới ngay trước bữa trưa. Sarah ngược nhìn lên khi chuông reo, mắt cô mở to khi cô nhận ra anh.

“Vào trong văn phòng với anh một phút đi,” anh nói nhẹ nhàng, và Sarah gọi Erica tới quầy thu tiền hộ cô.

Khi cửa đã đóng sau lưng họ, và họ cùng đứng trong căn phòng nhỏ xíu cô dùng làm văn phòng, cô nhìn anh lo lắng. “Có chuyện gì hả anh?”

“Anh lại phải đi, để làm nốt những việc anh đang làm dở lúc đó khi anh về chăm sóc em.’ Một nụ cười lừa lọc nở trên miệng anh. “Anh có thể cho em biết ngay ngoài đó, nhưng anh cũng muốn hôn em, và cách anh sắp hôn em anh không thể làm ở nơi công cộng được.”

Cô cảm thấy yếu ớt và phải dựa lưng vào cạnh bàn. “Thế ạ? Như thế nào cơ?” Giọng cô khàn khàn, nghe như tiếng mèo gừ gừ thích thú.

Nét mặt anh thoáng vẻ thích thú như vừa săn được con mồi, và anh thò tay ra khóa cửa lại. “Trần truồng,” anh nói.

Đêm đó, nằm một mình trên giường, cô buồn nhớ hơi ấm của anh cạnh cô nhiều hơn cô nghĩ cô có thể nhớ, cô biết đã có nó. Mặc dù thế, gần như linh cảm được, cô biết đã có nó, và bàn tay cô xoa nhẹ trên bụng cô. “Rome, em rất xin lỗi,” cô thì thầm với bóng tối trống rỗng.

“Thật là một chuyện không tưởng,” Bác sỹ Easterwood nói trầm lặng. Lần khám này của cô đã cho cô biết tất cả những gì cô cần biết, thậm chí không cần kết quả xét nghiệm đang nằm trước mặt cô trên bàn. “Những viên thuốc tránh thai đó được sản xuất với liều lượng thấp nhất một người có thể chấp nhận được; nếu bỏ không uống vài viên như cô thì có thể thụ thai. Trong trường hợp của cô, thai nhi đã thật sự hình thành.”

Sarah rất bình tĩnh. Cô đã có nhiều tuần để làm quen với ý tưởng này. Cô không biết cô sẽ làm gì, nhưng cô chấp nhận sự thật là có một mầm sống nhỏ nhoi đang hình thành bên trong cô, và cô đã yêu nó rồi. Cô đã yêu nó ngay giây phút nó được thụ thai; làm sao cô có thể có cảm xúc khác với đứa con của Rome?

“Cô sẽ ba mươi tư khi đứa trẻ ra đời,” Bác sỹ Easterwood tiếp tục. “Như thế là muộn cho đứa con đầu lòng, nhưng cô khỏe mạnh, và tôi không nghĩ sẽ có biến chứng gì, mặc dù tất nhiên tôi muốn theo dõi cô sát sao, và tôi cũng muốn làm vài xét nghiệm nào đó cho đứa trẻ trong những giai đoạn khác nhau trong quá trình phát triển của nó. Tôi sẽ lên lịch cho cô khám hai tuần một lần, có lẽ thế sẽ tốt cho cô và đứa bé hơn khám một tháng một lần. Khả năng duy nhất có thể gây phiền phức mà tôi có thể thấy trước ngay từ giai đoạn này là, nếu đứa trẻ sinh ra nặng cân, cô có thể phải phẫu thuật lấy thai. Xương chậu của cô rất hẹp.”

Sarah lắng nghe, hiện nay cô đang còn quá nhiều điều phải quan tâm hơn là việc ra đời của đứa trẻ. Còn nhiều tháng phía trước khi đứa trẻ ra đời, và cô đang có một vấn đề lớn hơn cần giải quyết trong lúc này. Cô sẽ nói với Rome như thế nào? Quan trọng hơn, anh sẽ phản ứng như thế nào?

Bác sỹ Easterwood kê cho cô vitamins đủ để làm cho người chết sống lại khỏe mạnh, rồi làm một việc trái lệ. Bà ôm Sarah và trang trọng hôn lên má cô. “Chúc may mắn,” bà nói. “Tôi biết cô muốn có đứa trẻ này từ lâu rồi.”

Mãi mãi. Cô muốn nó mãi mãi. Thật tàn nhẫn làm sao nếu cô phải lựa chọn giữa Rome và đứa bé này!

Cô nói với Rome ngay đêm đó. Cô bị quyến rũ bởi ý nghĩ giữ bí mật này càng lâu càng tốt, trì hoãn việc phải đối mặt và ăn cắp từng giây phút hạnh phúc với anh lâu hết mức có thể, nhưng cô biết anh có quyền được biết. Nếu cô giấu anh, anh có thể bức tức với cô như hoặc còn hơn anh bức tức về chuyện cô có thai. Nói với anh không dễ; cô đã cố gắng suốt bữa tối để nói ra,

chỉ để thấy từ ngữ dính chặt trong họng. Sau bữa tối, anh vào phòng làm việc để hoàn tất những hồ sơ anh mang từ văn phòng về, và cuối cùng Sarah bước vào phòng làm việc. Rất đơn giản, cô bảo anh.

Mặt anh cắt không còn hột máu. “Cái gì?” anh thầm thì.

“Em có thai.” Cô giữ giọng đều đều, và những ngón tay lạnh buốt của cô vịn vào nhau phía trước bụng để giữ cho chúng khỏi run.

Anh đánh rơi cái bút, mắt anh nhắm lại. Sau giây lát anh mở mắt ra, và chúng tràn ngập bóng tối và cay đắng. “Làm sao cô lại làm chuyện đó với tôi?” anh hỏi thô bạo, đứng lên khỏi bàn quay lưng lại với cô, đầu anh cúi xuống khi anh xoa xoa cổ.

Sự buộc tội quất vào cô đau nhói, cướp đi khả năng đối đáp của cô. Cô biết nó là một cú sốc với anh, nhưng không hiểu tại sao cô chưa bao giờ mơ anh có thể nghĩ cô cố tình có thai, không coi mong muốn của anh ra gì.

Đôi vai rộng của anh căng thẳng. “Cô biết tôi nghĩ như thế nào. Cô biết... và cô vẫn cố tình làm thế. Có phải đó là lý do để cô cưới tôi không? Để sử dụng tôi như một con ngựa giống?” Anh quay lại, hướng về cô khuôn mặt đầy đau đớn và giận dữ. “Chó chết! Sarah, tôi đã tin là cô uống mấy viên thuốc khẩn nạn ấy! Tại sao cô không uống?”

Rất khê khàng, cô nói, “Em bị cúm. Em không thể nuốt được bất cứ cái gì.”

Anh đông cứng. Nuốt nghẹn, anh nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của cô và địa ngục trong mắt cô. Khi anh nhận ra anh đã nói gì và nó đã làm cô đau đớn bao nhiêu, sự hối hận đánh mạnh vào anh đến nỗi gần như làm anh gập người lại vì đau đớn. Cô yêu anh. Anh có thể không biết nhiều điều, nhưng anh biết chắc chắn là cô yêu anh, và anh cũng biết cô không bao giờ chủ tâm lừa dối anh.

Anh bước tới, chạm vào cô, nhưng cô lùi lại, tay cô giơ ra né tránh anh. “Em gặp bác sỹ Easterwood hôm nay,” cô nói, giọng cô rất khê và vô cảm. “Khi em bị cúm và không thể uống thuốc tránh thai được, sự ngắt quãng đã làm cho trứng rụng... và thụ thai.”

Cô đã vừa gặp bác sỹ ngay hôm nay, và đã thu đủ dũng khí để nói với anh ngay lập tức, đã yêu anh nhiều đủ để nói với anh. Anh đã phản ứng bằng cách xỉ vả cô vì một việc xảy ra do lỗi của anh hơn là của cô. Nếu anh chịu suy nghĩ, anh đã nhận biết được cô không có khả năng để uống những viên thuốc đó; ngay ngày đầu tiên cô cảm thấy khá hơn anh đã đẩy cô lên giường. Anh tự hỏi có phải nó đã xảy ra lúc đó, hay những lần sau khi anh làm tình với cô trong đêm ấy? Hay trong ngày hôm sau, trong cái văn phòng tí tẹo của cô, khi cô ngồi ở trên bàn, khuôn mặt xinh đẹp của cô mê đắm vì sự sở hữu thô bạo, vội vã, và cực kỳ thỏa mãn của anh? “Anh xin lỗi,” anh nói nhẹ nhàng, mong muốn hơn bất cứ cái gì trên đời rằng anh chưa từng làm tổn thương cô. Anh nhìn thấy cung cách cô tự nắm chặt vào mình, như kiểu găng hết sức chống chọi lại những

nổi đau khác, và một nỗi đau kỳ lạ bóp chặt tim anh. Trong thời khắc này, bất chấp nỗi đau và nỗi tuyệt vọng của chính anh, anh biết anh yêu cô, và sự nhận thức đó quan trọng với anh đến nỗi anh biết anh cần xoa dịu nỗi đau của cô. Chạm chập anh chạm vào cô lần nữa, và lần này cô cho phép anh kéo cô vào trong vòng tay.

Anh khóa chặt cô vào với anh, hai bàn tay anh xoa bóp bờ lưng mảnh dẻ của cô, cô gắng xua đi nỗi đau anh đã gây ra cho cô. Cô không hề khóc, và điều đó làm anh lo ngại hơn những giọt nước mắt; nếu cô khóc, cô đã có một lối thoát cho tình cảm nung nấu trong lòng. Cơ thể cô cứng ngắc trong tay anh, và cô không hề vòng tay ôm anh. Anh vẫn ôm cô, vuốt ve lưng cô và thì thầm dịu ngọt bên tai cô, cho đến khi cô bắt đầu thư giãn trong lòng anh. Chạm chập hai tay cô đưa lên đặt trên vai anh.

Phải mất một lúc anh mới có thể vỗ về cô, đưa cô thoát khỏi tình trạng bị sốc đến cảm lạnh của cô, trước khi anh cảm thấy cô có khả năng thảo luận về giải pháp tốt nhất cho vấn đề này. Vẫn ôm cô, an ủi cô bằng những cái vuốt ve của anh, anh hỏi, “Em đã hẹn bác sỹ chưa?”

Sarah bối rối, không hiểu anh muốn nói gì. “Bác sỹ Easterwood muốn em đến khám mỗi tháng hai lần.”

Anh lắc đầu. “Anh muốn nói một cuộc hẹn bác sỹ để...phá thai cơ.” Mặc cho anh cảm nghĩ ra sao, thật là khó nói lên điều đó, và anh rùng mình vì nó đòi hỏi quá nhiều nỗ lực.

Cô đẩy mạnh anh ra và nhìn anh cuống đại. “Cái gì?”

Chỉ tới lúc đó anh mới biết cô không hề nghĩ tới giải pháp cho vấn đề này, chưa từng quan tâm đến nó, và một nỗi lạnh giá len vào tim anh. Anh rời khỏi cô, mắt anh đen ngòm vì địa ngục bên trong. “Anh không muốn có đứa trẻ này,” anh nói thô bạo, “Anh không muốn nó. Anh không muốn bất cứ một đứa trẻ nào, mãi mãi.”

Sarah cảm thấy như cô vừa nhận được một cú đòn mạnh vào ngực; cô cố gắng thở, nhưng không thể. Cô nhìn chăm chăm vào anh mù quáng, sợ rằng mình sẽ ngất; rồi cuối cùng cô cũng cố hít được vài hơi. “Rome, nó cũng là con của anh mà ! Làm sao mà anh lại muốn__”

“Không,” anh ngắt lời, giọng anh rít lên đau đớn. “Anh đã chôn con anh. Anh đã đứng bên mộ chúng và theo dõi đất bấn phủ kín chúng. Anh không thể vượt qua nỗi đau đó một lần nữa. Anh không thể chấp nhận một đứa trẻ nào khác, vậy nên đừng...đừng bắt anh phải cố. Anh vừa học được cách sống mà không có chúng, không có con trai anh, nhưng không một đứa trẻ nào có thể mãi mãi__mãi mãi!__thay thế chúng.” Mặt anh co rúm lại vì đau đớn, và anh cũng đang thở hổn hển giống cô, như là anh không thể tiếp tục nói thêm nữa. Anh cố gắng kiềm chế mình và có kết quả, mặc dù mồ hôi vã ra như tắm trên trán anh vì gắng sức. “Anh yêu em,” anh nói, lạnh lẽo hơn. “Sarah, anh yêu em. Anh yêu em nhiều hơn anh từng nghĩ anh có bao giờ đó yêu lại. Yêu em, có em, đã cho anh lý do để tiếp tục sống, là mục tiêu để anh nhìn tới mỗi ngày. Nhưng một đứa con khác...không. Anh không thể làm được, đừng có con. Nếu em yêu anh, đừng...đừng có

đứa trẻ này.”

Cô choáng váng, rồi nghiêng rằng tự mình xốc mình đứng thẳng dậy. Không một người phụ nữ nào đáng bị nghe những lời này, cô lơ mờ nghĩ. Không một phụ nữ nào đáng phải đối mặt với quyết định này. Cô yêu anh, và vì cô yêu anh, cô phải yêu đứa trẻ này. Cô hiểu sự căng thẳng anh đang mang trên vai; cô đã từng nhìn thấy nét mặt anh khi cô đứng cạnh phần mộ của các con trai anh, và biết anh sẽ nằm xuống và chết cùng chúng nếu anh có thể. Nhưng biết và hiểu, không làm cho vấn đề dễ dàng hơn với cô.

Anh nhìn cô với địa ngục thét gào trong ánh mắt anh, và đột nhiên mắt và má anh ươn đẫm. “Xin em,” anh run rẩy van nài.

Sarah cắn môi giữa hai hàm răng cho đến khi bật máu. “Em không thể,” cô nói.

CHƯƠNG 10

Cô đứng đối diện với anh trong phòng làm việc, thân hình thon thả của cô vẫn vững vàng dù đang phải gánh chịu nỗi đau đè nặng trên vai mà cô không chắc cô có thể chịu được lâu hơn. “Em sẽ làm bất cứ việc gì cho anh nếu anh muốn,” cô nói chậm rãi, cẩn trọng. “Ngoại trừ việc này. Em yêu anh quá nhiều nên em không thể, không bao giờ làm tổn hại đến bất cứ một phần nào của anh, và đứa trẻ này là một phần của anh, Em đã yêu anh nhiều năm rồi, chứ đâu phải chỉ mấy tháng qua, khi mình cưới nhau. Em yêu anh trước khi anh cưới, thậm chí cả trước khi anh gặp Diane, và chưa bao giờ ngừng yêu anh. Em đã yêu Justin và Shane vì chúng là con anh.” Cô lắc nhẹ đầu mơ màng. “Em không nghĩ em sẽ ngừng yêu anh, dù cho anh có làm gì đi nữa. Nếu anh không thể, tất nhiên anh sẽ không thể, chấp nhận đứa trẻ này, đây là quyết định của anh. Nhưng em không thể huỷ diệt nó.”

Rome quay đi, cử động của anh chậm chạp, giống như một người đàn ông già nua mang gánh nặng của năm tháng. “Bây giờ thì sao?” anh hỏi bằng giọng nặng nề.

“Đó là quyết định của anh,” cô nhắc lại. Cô không thể tin được giọng cô lại bình tĩnh đến thế, nhưng lưng cô vẫn đang phải dựa vào tường, và cô cũng nhận thức được điều này. “Nếu anh muốn bỏ đi, hơn là chung sống với em, em sẽ hiểu được, và em sẽ không ngừng yêu anh, mãi mãi. Nếu anh ở lại, em sẽ cố__” giọng cô đột nhiên vỡ vụn và cô dừng lại, thở nặng nhọc một lúc trước khi cô có thể tin được rằng cô lại tiếp tục nói. “Em sẽ cố giữ đứa bé tránh xa anh, không để anh nhận ra sự hiện diện của nó. Em sẽ không bao giờ đòi hỏi anh phải quan tâm đến nó, hay ôm ấp nó. Em xin thề, Rome, anh sẽ không bao giờ biết đến tên nó nếu anh không muốn! Thực tế là, anh sẽ không cần phải làm cha của nó!”

“Anh không biết,” anh nói giọng không có sức sống. “Anh xin lỗi, nhưng anh chỉ không biết thôi.”

Anh lướt qua mặt cô, và sau một lúc Sarah thu hết sức lực điều khiển chân cô bước theo anh. Anh ngừng lại giữa đường rời khỏi căn hộ, mái đầu anh cúi xuống. Không nhìn vào cô, anh nói, “Anh thật sự yêu em. Nhiều hơn em có thể biết. Anh mong rằng anh nói với em điều đó sớm hơn, nhưng...” Tay anh làm một động tác vô vọng. “Một điều gì đó đã chết trong anh khi chúng chết đi. Chúng hãy còn rất nhỏ, và chúng luôn tìm anh để được che chở. Anh đã là cha của chúng, trong mắt chúng, chẳng có gì mà anh không thể làm được. Nhưng khi chúng thực sự cần anh, anh đã không thể làm gì để giúp chúng. Tất cả anh có thể làm...chỉ là ôm chúng...khi mà mọi sự đã quá muộn!” Miệng anh nhăn nhúm vì đau khổ, và tay anh xoa mắt, chùi đi những giọt lệ anh khóc cho hai thằng con trai bé bỏng của anh. “Anh phải đi. Anh phải ở một mình vài ngày. Anh sẽ liên lạc với em. Giữ gìn sức khoẻ nhé.” Cuối cùng, anh cũng nhìn vào cô, và điều mà cô nhìn thấy trong mắt anh làm hai tay cô nắm chặt lại để không khóc thét lên.

Thậm chí sau khi cánh cửa đã khép lại và nhiều giây phút đều đặn trôi qua, Sarah vẫn đứng đó, chằm chằm nhìn trống rỗng vào tấm cửa gỗ, vì cô không thể làm được việc gì khác. Cô biết nó sẽ rất khó khăn, nhưng không bao giờ đoán được phản ứng của anh lại có thể mạnh mẽ đến thế, hay nỗi đau của anh vẫn còn tươi mới như thế. Cô có cảm giác sự đau đớn của anh như một lưỡi dao cắt vào chính da thịt cô.

Anh đã nói anh yêu cô. Thật vô cùng khủng khiếp khi một tay anh mang đến thiên đường cho cô, còn tay kia lấy đi ngay sau đó!

Cô dò dẫm vào phòng sinh hoạt chung và ngồi xuống, toàn bộ cơ thể cô tê cứng vì bị sốc, nhưng rất chậm cô bắt đầu trở lại với cuộc sống lần nữa. Nếu anh yêu cô, có lẽ anh sẽ ở lại. Phép lạ đã từng xảy ra một lần rồi; tại sao lại vô lý khi đòi hỏi thêm một lần nữa? Và nếu anh ở lại, có lẽ đến lúc nào đó khi vết thương vì sự mất mát của các con trai anh sẽ lành lại để anh có đủ sức mạnh để yêu một đứa con khác, con của cô. Mặc dù vậy, cô vẫn giữ lời thề của cô, nếu anh ở lại, cô sẽ không cố thử ấn đứa trẻ vào tay anh.

Rome không về nhà đêm hôm đó. Sarah nằm trên giường mà cô đã chia sẻ với anh hằng đêm anh ở nhà kể từ khi cô bị cúm, và cô khóc cho đến khi cô không thể khóc được thêm nữa.

Cô ra khỏi giường buổi sáng sau một đêm mất ngủ và tới cửa hàng như thường lệ. Erica để ý đến gương mặt tái nhợt và đôi mắt sưng húp vì khóc của cô nhưng tế nhị không đề cập tới. Khéo léo, cô phục vụ hầu hết mọi khách hàng, trong khi Sarah nán lại trong văn phòng và cập nhật số liệu từ mấy cuốn sổ kế toán. Ngay cả như vậy cũng vẫn đau đớn, vì mọi thứ đều nhắc cô nhớ đến Rome. Anh đã lập sổ cho cô, giúp cô chọn lựa chương trình máy tính, làm việc cùng cô ở đây mỗi ngày thứ bảy, và có thể đã làm cô mang thai trên chính cái bàn mà cô đang ngồi.

Erica thì không hỏi, nhưng khi Derek tới vào buổi chiều và nhìn thấy cô, cậu chìa tay hỏi cô ngay nếu cậu có thể giúp được gì. “Cô có chuyện gì à?” Cậu hỏi. “Cháu có thể giúp được không?”

Lòng Sarah dâng tràn niềm yêu mến dành cho cậu bé. Tàanno một cậu bé mười sáu tuổi lại có

thể tuyệt vời đến như vậy hoàn toàn nằm ngoài tâm hiểu biết của cô. Với Derek, cô có thể cười, và cô cười thật. “Cô có mang,” cô nói.

Cậu kéo ngược chiếc ghế còn lại trong văn phòng bé xíu và ngồi như cười ngượng. “Như thế là không hay à?”

“Cô nghĩ nó thật kỳ diệu,” cô nói không chắc chắn. “Vấn đề là Rome không muốn nó. Chú ấy đã lấy vợ một lần trước đây, và chú ấy có hai cậu con trai nhỏ rất thông minh đỉnh ngộ. Chúng đã bị chết vì một vụ tai nạn xe hơi gần ba năm trước, và chú ấy không thể chịu đựng được có một đứa trẻ ở gần kể từ khi đó. Điều đó làm chú ấy rất đau lòng.”

Đôi mắt đẹp của Derek nghiêm trang và ân cần vô bờ bến. “Đừng từ bỏ. Chú ấy sẽ không thật sự biết chú ấy cảm thấy như thế nào cho đến khi em bé ra đời và chú ấy có thể nhìn thấy nó. Những em bé có những khả năng đặc biệt, cô cũng biết đấy.”

“Đúng, cô biết. Và cháu cũng đặc biệt,” cô nói.

Cậu tặng cô một nụ cười đáng yêu, thanh thản của cậu và đứng lên đi làm những công việc lật vật.

Một đêm nữa lại tới mà không có một tin tức gì của Rome, nhưng đêm nay Sarah ngủ mê mết, kiệt sức do thiếu ngủ đêm hôm trước và tình trạng thai nghén tác động lên cơ thể cô. Số mệnh đã an bài, cô nhận ra cô chẳng thể làm gì hơn được, rằng tất cả mọi người đều bị giam cầm bởi con người của chính họ và hoàn cảnh mà tự họ tạo ra. Cả cuộc đời cô mong ước một ngôi nhà bền vững, một người chồng và những đứa con để yêu thương, và cô đơn giản sẽ không từ bỏ. Lâu cho đến khi nào cô có một cơ hội, cô phải hy vọng, và cô phải cố gắng.

Khi cô lái xe về nhà đêm sau, cô đột nhiên nhận ra mùa xuân đã tới. Thời tiết vẫn còn lạnh, nhưng không nhiều, và trên những ngọn cây đã nhú ra những chồi nhỏ xanh mướt. Cuối mùa hè vừa rồi, cô đã ngồi trong văn phòng cô, nhìn mùa hè trôi qua để tưởng tượng mùa hè của cuộc đời cô cũng đang trôi qua, và sẽ tàn lụi dần khi mùa thu rồi mùa đông đến mà không có tương lai và không tình yêu, chỉ có một con đường mòn xoáy tròn cho đến cuối cuộc đời cô. Bây giờ cô đã biết được sau mùa đông là mùa xuân lại đến. Mùa đông đã mang tình yêu đến cho cuộc đời cô; mùa xuân này đang mang lại cho cô một sự sống mới trong cô cũng như mùa xuân đang nở hoa trên trái đất. Cô đột nhiên cảm thấy an bình; cảm giác sự sống vẫn đang tiếp diễn tự nó đã làm cô thanh thản.

Xe của Rome đang đỗ ở chỗ dành riêng cho anh.

Trên đôi chân run rẩy, cô lên tới căn hộ. Có phải anh trở về để ở lại, hay anh đang ở bên trong đóng gói đồ đạc để chuyển đi? Nhận thức rõ những giây phút sắp tới sẽ quyết định cho hạnh phúc của cả cuộc đời cô, cô mở cửa.

Một mùi thơm ngon lành của thứ ăn chào đón cô.

Rome xuất hiện trên lối vào bếp. Anh trông gầy hơn, mặc dù mới chỉ hai hôm từ khi cô nhìn thấy anh lần cuối cùng, mặt anh đầy những nếp nhăn căng thẳng. Nhưng anh đã cạo râu gọn gàng và anh vẫn đang mặc quần của một trong bộ suit của anh, cũng như vẫn đang mặc một cái áo sơ mi xanh nhạt, và cô biết anh vẫn đến văn phòng làm việc bình thường. “Spaghetti,” anh nói lạnh lẽ, chỉ vào trong bếp. “Nếu em không thể ăn được, anh sẽ bỏ và chúng mình sẽ đi đâu đó ăn tối vậy.”

“Em có thể ăn món đó.” Cô nói, giọng cô cũng lạnh lẽ như anh. “Em không bị ghen.”

Anh gật đầu, rồi dựa vai vào ngưỡng cửa như anh đang vô cùng mệt mỏi. “Anh không muốn xa em, cô bé. Anh muốn cùng em, ngủ với em, và nhìn gương mặt xinh đẹp của em ngồi đối diện với anh trong bữa sáng. Nhưng anh không muốn biết về đứa bé,” anh nói kiên quyết. “Đừng nói chuyện với anh về nó, và đừng bắt anh quan tâm đến nó. Anh không muốn làm bất cứ chuyện gì với nó hết.”

Sarah gật đầu, quá run rẩy để nói được một từ nào khác ngoài “Vâng, được.” Rồi cô vào phòng ngủ của cô thay quần áo, mặc anh đứng tựa trên ngưỡng cửa.

Bữa tối im lặng, căng thẳng. Cô không hỏi anh ở đâu hai ngày qua, hay tại sao anh đi đến quyết định như vậy, và anh cũng không tự nguyện kể lại cho cô. Anh đã nói anh muốn ngủ với cô, nhưng khi họ lên giường, Sarah nhận ra có thể anh muốn nói theo đúng nghĩa đen của từ đó, vì anh về ngủ ở phòng anh lần đầu tiên sau một thời gian dài. Cô cố gắng để không cảm thấy thất vọng, hiểu rằng anh đang chịu một cú sốc lớn, nhưng cô vẫn nhớ anh. Không có anh, cô cảm thấy lạc lõng; cái giường quá to và lạnh lẽo. Vả lại, tình trạng thai nghén không hiểu tại sao lại mang lại cho cô nhiều ham muốn thể xác hơn trước, như một trong những tờ rơi mà bác sỹ Easterwood đưa cho cô có đề cập đến. Cô muốn Rome trong vai trò một người tình, chứ không chỉ là người cùng ngủ với cô.

Hai ngày sau Max tới gặp cô ở cửa hàng. “Đi ăn trưa với anh đi,” anh mời.

Sarah liếc nhanh anh, đúng lúc bắt gặp vẻ quan tâm trong mắt anh trước khi anh kịp che giấu. Cô gật đầu và báo cho Erica cô đi ăn trưa.

Max đưa cô tới một nhà hàng nhỏ, yên tĩnh; vẫn còn sớm mới tới giờ ăn trưa nên họ là những người khách duy nhất, ngoại trừ một người đàn ông ngồi trong góc khuất mê mải đọc báo. Họ gọi món ăn; sau khi người phục vụ đã đi khỏi, Max đưa mắt nhìn Sarah với một cái nhìn hiểu biết. “Em ổn chứ?”

“Vâng, tất nhiên,” cô đáp lại, giật mình.

“Anh muốn tự mình khẳng định lại, em biết đấy, Rome ở trong căn hộ của anh hai đêm qua, và

thằng cha ấy là dẫn chứng giống nhất của một bệnh nhân bị cưa cụt tứ chi mà anh từng thấy.”

Vậy đó là nơi anh đã ở mấy ngày qua. Sarah nói “Cảm ơn” với lòng biết ơn thực sự.

Nụ cười mỉm của Max có thể làm tan chảy cả đá tảng. “Cô gái thân yêu, em biết anh có thể giết chần tinh để cứu em mà, nếu thật sự có chần tinh để giết. Cho anh biết anh có thể làm gì cho em.”

“Em cho là anh đã biết toàn bộ câu chuyện rồi đúng không?”

Anh gật đầu. “Như anh vừa nói, Rome đang bị sốc. Anh đã cố đổ trà cho hắn , nhưng hắn không uống một ngụm nào nên anh phải chuyển sang Scotch. Anh không thể làm cho hắn say được,” anh chỉ trích, “không thậm chí với chai Scotch cứng nhất của anh, nhưng dù sao thì hắn trông đỡ giống một xác chết di động hơn và cuối cùng hắn ta cũng kể hết. Chưa ai đề cập với anh lai lịch của hắn; khi hắn kể với anh về người vợ trước, và những cậu con trai của hắn, thì với anh điều đó thật quá mức chịu đựng của một con người, mà anh chưa bao giờ được coi là một con người có nhiều tình cảm đâu nhé.” Lần duy nhất, đôi mắt xanh biếc của anh mất đi cái vẻ ranh ma quái quỷ cố hữu. “Đấy là chuyện hắn ta kể với anh đêm đầu tiên. Hắn đi làm ngày hôm sau, như bình thường, mặc dù hắn ta chẳng bình thường chút nào. Anh nghiêm túc thề với em, thậm chí nói chuyện với hắn cũng bị nguy hiểm. Đêm thứ hai hắn cho anh biết em đang mang thai.”

Sarah trầm ngâm xoay xoay ly nước của cô, mắt cô buồn rầu. “Anh ấy có nói với anh__”

“Có,” Anh đưa tay ra ôm lấy tay cô đang cầm cốc. “Anh nghĩ hắn ta bị điên, hoặc là rất ngu xuẩn, hoặc cả hai. Nếu đấy là con anh mà em đang mang, anh sẽ không thể kiềm chế nổi niềm tự hào. Nhưng dù sao, anh không phải trải qua nỗi đau như hắn.”

“Diane là bạn thân nhất của em,” Sarah thì thầm. “Em biết các con anh ấy. Sự việc...thật là khủng khiếp.”

“Hắn có cho anh biết quyết định cuối cùng của em. Tình yêu của anh, em phải là người phụ nữ dũng cảm nhất anh từng gặp. Em đặt hết vào canh bạc này rồi, đúng không? Và em sẽ thắng.”

“Em vẫn chưa thắng, chưa hoàn toàn. Em có cơ hội thứ hai, đó là tất cả.”

“Hắn nói với anh hắn sẽ không làm bất cứ việc gì cho đứa trẻ, rằng hắn không quan tâm tới nó. Nếu hắn đã điên đến mức ấy, có khi nào em cần bất cứ cái gì, hãy gọi anh. Anh rất vinh dự được là ông bố thay thế. Anh sẽ lái xe đưa em đến bệnh viện, nắm tay em khi em lâm bồn, hay bất cứ thứ gì em muốn. Em có nhận thấy không,” anh nói về suy ngẫm, “anh đang dâng tặng sự tận tâm của anh đấy? Hoá ra Rome không phải là một thằng ngu duy nhất. Anh cho rằng anh sẽ luôn cảm thấy thoải mái với ý nghĩ rằng hắn ta quá bất lực nên mới để một người đàn ông khác thay thế hắn với chính vợ của hắn như thế này.”

Sarah cười sắc lên, xúc động vì sự quan tâm của anh. “Anh chàng đáng thương của em. Anh sẽ làm rất tốt cho đến lúc anh nghĩ tới việc sinh nở, phải không?”

Anh toe toét. “Anh luôn là một người vô cùng gallant, đến hết giới hạn mà sự khiêm tốn của anh cho phép.”

Bữa trưa của họ được mang tới, và Sarah ngon lành ăn hết phần của cô, bữa ăn ngon nhất mà cô có trong nhiều ngày. Max vẫy vẫy cái đĩa về phía cô. “Bây giờ anh đã hiểu tại sao Rome rất kiên quyết để giữ đặc quyền riêng em cho hẳn. Sau sự việc đau buồn trong quá khứ của hẳn, hẳn chắc tuyệt vọng lắm mới phải buộc chặt em như vậy, để có một cái gì đó chắc chắn và ổn định trong cuộc sống của hẳn. Hẳn vẫn chưa biết em yêu hẳn chứ?”

“Không, lúc đầu thì không. Nhưng bây giờ thì anh ấy biết rồi.”

“Hẳn cũng yêu em đấy. Theo anh thấy thì lúc em cưới em hẳn chưa yêu đâu, nhưng hẳn không phải là thằng đàn, nên chẳng khó khăn gì mà hẳn không nhận ngay ra hẳn đang giữ trong tay một vật báu. Mặc dù hẳn vẫn là đồ mọi rợ, tất nhiên, nhưng hẳn thông minh như quỷ ấy, và dần dần là từ duy nhất anh thực sự không thể dùng để miêu tả hẳn. Thỉnh thoảng anh cảm thấy rất bị xúc phạm khi phát hiện ra rằng anh cũng thích hẳn như bản thân anh vậy.”

Max thật là một món quà vô giá, anh đã dùng sự dí dỏm hững hờ, cay độc của mình để làm cô phấn chấn và giữ an toàn cho cô trong cùng một lúc. Anh cũng thật lòng muốn giúp đỡ cô. Cô thật may mắn khi được bao bọc bởi những người bạn quan tâm đến cả cô và Rome. Rome có thể cảm thấy như anh có một bức tường vững chắc phía sau và anh phải chiến đấu vì hạnh phúc hôn nhân của mình, nhưng sự thật là mọi người đều quan tâm đến anh và sẽ làm bất cứ gì để giúp đỡ. Max đã làm yên lòng Sarah khi cho cô biết nơi Rome trú ngụ hai đêm anh chạy trốn cô, cũng nhiều như giúp Rome khi làm khuây khỏa tâm trí cô. Anh không muốn cuộc hôn nhân của Rome lâm vào cảnh hiểm nghèo bởi một quyết định vội vàng.

“Anh là một người đàn ông tuyệt vời thật đấy,” cô nói với anh, rồi bắt đầu trêu chọc, “Điều mà anh cần là một cô nàng Texas đủ tuyệt vời để rung cho rơi cái dè dặt quý tộc Anh của anh.”

Anh nhìn cô giễu cợt một lúc. “Cái dè dặt quý tộc Anh của anh bị quăng ra ngoài cửa sổ vào những dịp đặc biệt, tình yêu của anh ạ, và theo cách nói của em, anh đã tìm thấy một cô nàng Texas tuyệt vời. Anh sẽ đưa cô nàng về nhà gặp gia đình anh, nhưng cô ấy muốn được thuần hóa trước. Anh đã kéo cô ấy khỏi yên ngựa, anh tin những người Texas bọn em sẽ nói như thế.”

Ý tưởng kết hợp anh chàng Max sành đời với một cô nàng cao bồi bốc lửa thật là hấp dẫn. Cô nghiêng người về phía trước, một chuỗi câu hỏi chuẩn bị tuôn khỏi miệng cô, nhưng một bên mày anh nhướn lên ngăn lại “Không, anh không tiết lộ chuyện yêu đương của anh đâu đấy,” anh nhẹ nhàng nói. “Em ăn xong chưa?”

Rome vào giường cô đêm đó và yêu cô thật dịu dàng. Cô bám vào anh, thiết tha hưởng ứng cùng anh. Sau đó, khi anh bắt đầu rời khỏi giường, cô nhẹ đặt một bàn tay lên cánh tay anh. “Xin anh đừng đi. Ở lại với em thêm chút nữa.”

Anh do dự, rồi nằm lại và kéo cô vào lòng. “Anh không muốn làm đau em,” anh nói trong bóng tối, giọng nói thô tháo của anh trở nên mềm mại như nhung. “Nếu anh ở lại, chúng ta sẽ làm tình thêm nữa đấy.”

Cô nhận thấy cách anh suy nghĩ về nó đã thay đổi. Lúc đầu khi họ mới cưới nhau, anh đã luôn tránh từ “làm tình.” Cô rúc má vào những lọn quần quăn trên ngực anh, rồi cắn nhẹ núm vú anh. “Em mong thế lắm,” cô nói, thấp thoáng tiếng cười trong giọng cô. “Em thích anh quay về ngủ với em, càng lâu càng tốt nếu anh vẫn cảm thấy thoải mái với em.”

Anh quăn những ngón tay trong tóc cô và kéo đầu cô ngửa ra. “Thoải mái à? Cảm giác mà em mang lại cho anh là như thế này này,” anh nói, cầm tay cô và trượt nó xuống dưới người anh. Anh đang háo hức vì cô chừng như họ chưa hề làm tình lúc trước. “Nó không hề thoải mái chút nào hết, nhưng em luôn ảnh hưởng đến anh theo cách đó. Nếu cơ thể em không đủ khả năng đáp ứng với anh cả đêm theo cách mà anh hằng muốn, thì tốt nhất em nên để anh đi.”

“Em có thể mà,” cô thở mạnh, ngo ngoáy trên người anh. “Em hoàn toàn khoẻ mạnh.”

Anh đã giữ gìn cho cô, kiềm chế sức mạnh của anh và không để cô mất sức nhiều. Cô biết mối quan tâm của anh liên quan tới mình cô, không dính dáng gì tới đứa trẻ, nhưng vẫn làm cô ấm lòng. Trong bóng tối, anh nói với cô anh đã yêu cô, và khi cả hai đã cùng ngủ thiếp đi, anh ôm siết cô, giữ cô sát bên anh. Tình trạng thai nghén làm cô thức dậy vài lần trong đêm; mỗi lần khi cô quay trở lại giường đều thấy anh cũng đã thức dậy, Không nói một lời, anh lại kéo cô vào trong vòng tay anh.

Khi cô tới khám định kỳ hai tuần một lần, bác sỹ Easterwood kiểm tra lý lưỡng hai mẹ con rồi giơ ngón tay cái lên về hài lòng. “Hoàn hảo,” bà thông báo. “Cô có bị những cơn buồn nôn buổi sáng hay bị sạm da không?”

“Không một chút nào,” Sarah hạnh phúc thông báo.

“Tốt. Cứ giữ sức khỏe như hiện nay là ổn.”

“Vậy tại sao hai tuần một lần cháu vẫn phải đến khám thế ạ?”

“Vì lứa tuổi cháu, và vì đây là đứa con đầu lòng của cháu. Có lẽ tôi đang cẩn thận hơn mức bình thường, chắc vậy, nhưng tôi rất muốn đón đứa bé ra đời vào đúng tháng Mười một. Hãy uống các loại vitamin tôi kê cho cháu, và hai tiếng một lần, tôi muốn cháu nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng với chân gác lên cao. Không có ngoại lệ.”

Nghỉ ba mươi phút sau mỗi hai tiếng làm việc là một điều không tưởng, cho đến khi khách hàng nhận thấy cô đang mang bầu. Cô kể cho Erica nghe điều bác sỹ Easterwood nói, và không chần chừ, vừa tới mười một giờ sáng, Erica hay một ai khác đang có mặt trong cửa hàng lúc đó đã nhắc cô, “Đến giờ nghỉ của cô rồi đó.” Đứa bé trở thành một mối quan tâm cộng đồng. Marcie có thói quen mới là phải ghé qua ít nhất một lần mỗi ngày, Max thường đến bất thành linh, Erica và những người khách hàng giám sát khắt khe thời gian nghỉ ngơi của cô, và Derek trông nom toàn bộ công việc. Nếu cô nâng bất cứ một vật gì, mà làm cách nào đó Derek luôn phát hiện ra, và thế là lại cô bị cậu bé trách mắng, những lời trách mắng nhẹ nhàng của cậu có sức mạnh làm cô cảm thấy như sét có thể tấn công cô bất cứ lúc nào.

Cô đang ở tháng thứ bốn khi Rome bất thành linh về nhà sớm một ngày thứ Tư, ngày cửa hàng đóng cửa buổi chiều. Cô đang thay giấy lót mới trong tủ và dọn dẹp ngăn thấp nhất của tủ quần áo, cô đang quỳ xuống bằng cả hai chân hai tay và chui cả thân mình vào trong ngăn tủ. Rome nhìn cô, cúi xuống nắm lấy hông cô, và kiên quyết kéo cô ra. “Anh đang tìm thuê một ai đó làm việc nhà,” anh nói bình thản. “Ngày mai họ sẽ đến.”

Ý tưởng đó làm cô buồn cười. “Hàng triệu phụ nữ trên thế giới làm việc nhà khi họ đang mang thai cho đến sát ngày sinh mà.”

“Em không phải là hàng triệu phụ nữ,” anh nói. “Nếu anh không hay đi công tác nhiều là chuyện khác. Anh có thể giúp em khi anh ở nhà, nhưng khi anh đi vắng, anh muốn biết chắc chắn em không trèo từ tủ này sang tủ khác, hay trốn ở trong đó.”

Cô vẫn làm việc đó thường xuyên, khi cô chưa có thai, nhưng cô không chỉ ra cho anh biết. Có sự quan tâm của anh đến tình trạng thai nghén của cô là một dấu hiệu rất đáng mừng. Đó không phải là do cô vụng về, lóng ngóng, vì mặc dù cô đã mang thai bốn tháng, cô mới chỉ lên khoảng bốn cân rưỡi và vẫn mặc quần áo bình thường. Dấu hiệu duy nhất chỉ ra cô đang mang thai là vẻ đầy đặn của ngực cô, và nhạy cảm hơn, cả hai điều đó đều có vẻ làm Rome bị mê hoặc.

Anh cúi xuống và hôn cô. “Hứa với anh đi,” anh nói, và cô hứa.

Anh trầm lặng hơn trước đây, cùng một lúc có vẻ vừa gần gũi, vừa xa vắng. Cô không thể nói anh đang nghĩ gì, nhưng bất cứ lúc nào anh phải đi công tác, anh thường xuyên gọi cho cô nhiều hơn để kiểm tra. Khi anh ở nhà nhưng phải ăn tối cùng đối tác, anh thường xuyên thu xếp để mời thêm các bà vợ để cô không phải ở nhà một mình buổi tối. Bàn tay anh luôn đặt ở eo lưng cô khi họ đi bộ, và anh thường nắm tay vợ khi cô chui ra hay chui vào xe anh. Nhưng anh không bao giờ hỏi về đứa bé, hay lần khám vừa xong của cô kết quả có tiến triển hơn không, hay đến khi nào cô đến ngày, mặc dù anh có thể tính được, anh phải cần có khả năng tìm hiểu.

Cô biết cô sẽ không có niềm vui chọn tên cho con cùng anh, hay bàn luận về đề tài quyền rũ

liệu bé là con trai hay con gái. Nhưng nói cho cùng, rất nhiều ông bố biểu lộ rất ít hay hoàn toàn không quan tâm đến con của họ, rồi lại vỡ òa vì sung sướng khi vợ bắt đầu chuyển dạ. Cô vẫn hy vọng. Cô phải hy vọng, mặc dù cô biết cô còn phải đối mặt với nhiều nỗi đau buồn trong tương lai, mà điều ít tệ hại nhất là phải cố giải thích cho một đứa trẻ rằng không được làm phiền Bố—không bao giờ được phép.

Nhưng cô có một đứa trẻ đang chuẩn bị chào đời, có hay không có Rome, nên cô lặng lẽ bắt đầu sửa soạn phòng thứ ba trong nhà thành phòng ngủ cho trẻ con. Để dọn phòng lấy chỗ đặt đồ cho bé, cô nhờ Derek chuyển mấy thứ đồ gỗ hồi trước cô mang về từ căn hộ cũ của cô tới cửa hàng và bán đi. Còn Marcie đi mua sắm cùng cô, nhớ lại những kinh nghiệm ít ỏi từ lần đầu làm mẹ để giúp Sarah chọn lựa những thứ cần thiết. Một cái giường trẻ con gắn chong chóng có động cơ và tiếng nhạc vui vẻ được đặt trong phòng, thêm vào một cái cũi và một cái ghế đu nữa là gần đủ đồ cơ bản cho phòng bé. Một buổi chiều, cô mang về một chú gấu teddy ngồi tự mãi trên ghế bên cạnh cô trong xe, khi cô nhìn quanh tìm Derek để khoe thì cậu đã đi đâu đó, chú gấu được đặt trên ghế đu và đặt tên là Boo-Boo.

Một đêm, khi đang tìm mấy thứ giấy tờ anh bị để lạc đâu đó, Rome mở cửa căn phòng đó và bật đèn. Anh khựng lại tê liệt trong một lúc, rồi nhanh chóng tắt đèn và quay lưng bước ra khỏi phòng đóng ngay cửa lại, mặt anh trắng nhợt. Anh không bao giờ mở cửa căn phòng đó lần nào nữa.

Sarah nhờ Marcie đi cùng cô tới những lớp tập luyện đẻ thường, để làm huấn luyện viên và bạn tập với cô. Marcie thở dồn dập vì mừng. “Cậu có chắc không?” cô hỏi, vừa cảm thấy hài lòng, nhưng vẫn cảm thấy bất an. “Mình thực sự không biết nhiều về việc mang thai. Mình muốn nói là mặc dù mình có Derek, nhưng nó đã tự thu xếp được mọi thứ.” Cô đỏ mặt như một cô gái mới lớn. “Nghe thì có vẻ ngu ngốc, nhưng mình thề, mọi chuyện có vẻ như thế thật đấy. Mình bắt đầu có những cơn co thắt vào khoảng tám giờ sáng, đúng lúc bác sỹ đang bắt đầu tua khám sáng nên Derek được theo dõi thường xuyên. Nó chào đời lúc chín rưỡi, không có sự cố gì và mình cũng chẳng phải cố gắng mấy, chỉ cần rặn vài lần. Nó tự khóc, trước khi bác sỹ vỗ cho nó khóc, rồi bắt đầu gặm nắm tay, sau đó thì lăn ra ngủ. Chỉ có thế thôi.”

Họ nhìn nhau, rồi Marcie trợn mắt lên làm hề và cả hai vui vẻ cười phá lên.

Sarah theo tất cả các khóa tập luyện mà bác sỹ Easterwood giới thiệu với cô để tăng cường sức dẻo dai của lưng và cơ bụng, và uống vitamin đều đặn. Khi mang thai được năm tháng, bác sỹ Easterwood lấy một lượng nước ối nhỏ của Sarah để làm một xét nghiệm đơn giản. Kết quả cho thấy đứa trẻ hoàn toàn bình thường, và bà bác sỹ lúc đó mới dám thú nhận rằng đây là nỗi lo lắng nhất của bà, nhưng từ bây giờ trở đi mọi sự sẽ diễn ra rất nhanh.

Sau đó một vài hôm, Rome ngủ ở phòng cô, đầu cô gối trên vai anh và thân thể cô cong lại áp vào anh. Anh vừa làm tình với cô, và Sarah đang buồn ngủ, cơ thể cô đủ đầy, thỏa mãn. Ngay lúc đó, đứa bé đạp một cái mạnh, lần đầu tiên nó làm một cử động mạnh mẽ như vậy. Sarah đã từng thỉnh thoảng cảm nhận những lần máy giật nhẹ nhàng vài tuần qua nhưng chưa bao giờ

thấy một cái đập thật sục. Cái chân nhỏ thúc mạnh vào bụng cô nơi cô đang áp vào mạng sườn Rome. Anh cứng người, rồi nhảy bắn khỏi giường, kiểm chế một lời nói không vui.

Anh bật đèn lên, và Sarah nhìn anh chăm chú, không thể kiềm chế nổi những giọt nước mắt cay xè trên mắt cô. Anh vãi mồ hôi. “Anh xin lỗi,” anh nói giọng khản đặc. Anh cúi xuống hôn cô, vuốt ve tóc cô. “Anh yêu em, nhưng anh không chịu được việc này. Anh sẽ ngủ trong phòng anh đến sau khi nó ra đời.”

Cô cố mỉm cười mặc dù nước mắt vẫn đang chực trào ra. “Em hiểu. Em cũng xin lỗi.”

Hai ngày sau anh lại có một chuyến công tác dài. Sarah nghi ngờ rằng anh đã tự nguyện thu xếp chuyến đi này, nhưng nếu thật là như vậy, cô cũng không có quyền trách móc anh. Mọi việc đang không ở trong tầm kiểm soát của anh, và dù anh cố gắng lờ nó đi, tình trạng thai nghén của cô tự nó cũng vẫn lồ lộ trước mắt anh. Thân thể cô tròn ra ở phần bụng, và cô đã phải mặc quần áo bầu. Đứa trẻ đã làm thay đổi thói quen khi ngủ và cuộc sống tình dục của anh; không có gì ngạc nhiên khi anh cảm thấy muốn bỏ đi.

Trong thời gian Rome vắng nhà, Max gọi điện cho cô mỗi ngày. Cô chưa bao giờ được nâng niu chiều chuộng trong đời, và bây giờ khi cô được quan tâm như thế thì cô phải cảm ơn tình trạng mang thai hoàn toàn bình thường này của mình. Derek cai trị cô như một kẻ bạo chúa ở cửa hàng, và từ khi trường học cho học sinh nghỉ hè, cậu không lúc nào vắng mặt ở cửa hàng. Cậu đã ở đó khi cô đến và chỉ ra về khi cô đã về. Thời gian riêng tư duy nhất của cô là khi cô trở về nhà ban đêm ở căn hộ sạch sẽ của mình. Rome thật sự đã thuê một người giúp việc, một phụ nữ trung tuổi rất vui vẻ dễ chịu, bà không quan tâm lắm đến việc đang nhận những đồng lương kha khá để lau dọn một căn hộ không mấy khi bừa bộn. Bà Melton biết bà chẳng có việc phải làm nhiều khi bà thấy căn hộ, và bây giờ căn hộ không còn một vết bẩn, quần áo đã được giặt. Nếu không có niềm vui thích và khoảng thời gian ở cửa hàng, Sarah sẽ phát điên vì buồn chán.

Rome đi vắng ba tuần liền, ba tuần dài nhất trong đời cô, nhưng mọi người đều cố gắng hết sức để làm cô vui vẻ. Không nhiều người biết tình thế nan giải của cô—chỉ có Marcie, Derek, và Max—nhưng tất cả các khách hàng đều quá quan tâm đến tình trạng bầu bí của cô. Nếu Rome chỉ thể hiện một chút náo nức bằng một phần nhỏ của những người quen sơ này đang thể hiện quanh cô thì cô đã vô cùng hạnh phúc.

Rồi một ngày anh gọi cô ở cửa hàng để báo cho cô biết anh đang họp nhưng sẽ về ngày hôm sau. Sarah treo điện thoại trở lại giá và bật khóc.

Derek ôm cô trong tay và dẫn cô vào trong văn phòng nhỏ, đóng cửa sau lưng họ. Cô khóc trên bờ vai non trẻ mạnh mẽ của cậu, trong lúc cậu vỗ vỗ lên lưng cô an ủi. Rồi cậu lau mắt cho cô và đặt cô ngồi lên ghế, kéo một cái ghế khác ngồi trước mặt cô.

“Chú Rome vừa gọi hỏi cô?”

“Ừ, chú ấy sẽ về ngày mai.” Cô sụt sịt. “Cô quá mừng khi nghe tiếng chú ấy và biết chú ấy sẽ về nhà sớm đến nỗi cô không thể tự chủ được.”

Cậu mỉm cười và vỗ nhẹ đầu gối cô. “Cháu vừa nhận được lời xác nhận cuối cùng cho học bổng của cháu,” cậu nói, dẫn dắt tâm trí cô khỏi Rome. “Chú Rome và Chú Conroy thực sự đã phải vận động nhiều cho cháu, đúng không ạ? Mà tất cả là nhờ cô đấy.”

“Cô rất mừng cho cháu. Cháu xứng đáng có được điều tốt nhất.”

Cậu nhìn cô điềm tĩnh. “Cháu đã đọc sách về thai nghén và sinh nở, chỉ trong trường hợp có gì đó xảy ra đột ngột và cô cần cháu, trước khi tới kịp bệnh viện. Cháu nghĩ cháu có thể đỡ cho cô để đón em bé chào đời.”

Không có một nghi ngờ nào thoáng qua trong tâm trí Sarah, nếu Derek đã đọc kỹ một vấn đề nào đó, cậu có thể làm được. Một số người sẽ nghĩ cậu đã thay đổi đề tài cuộc nói chuyện, nhưng cô biết rõ Derek, cô hiểu đơn giản rằng cậu chỉ cho cô biết việc cậu hiểu biết và có thể giúp cô trong lúc chuyển dạ mà thôi.

“Cháu đã quyết định cháu sẽ trở thành một bác sỹ,” cậu nói, với thái độ chững chạc. “Bác sỹ khoa sản. Theo dõi cô to lên, cùng với em bé trong bụng cô là một điều kỳ diệu nhất mà cháu từng thấy. Cháu muốn giúp thật nhiều em bé để chúng đón chào thế giới.”

“Cô không nghĩ có một bắt đầu nào tốt hơn thế cho một em bé,” Sarah nói, xúc động đến trào nước mắt. Không người đàn ông nào có thể là một bác sỹ tốt hơn Derek Talifero.

“Cháu yêu quý cô, cô cũng biết đấy.” Đôi mắt nâu vàng của cậu điềm tĩnh lướt trên mặt cô. “Cô đã cho cháu một cơ hội mà cháu sẽ không nghĩ sẽ có thể có, và cô còn giúp mẹ nữa. Cháu không nói về tình cảm nam-nữ, vì cháu vẫn chưa sẵn sàng cho loại tình cảm đó, nhưng nó vẫn là tình yêu.” Cậu cúi xuống và đặt lòng bàn tay lên cái bụng tròn căng của cô, một sự đụng chạm đầy tình yêu thương. “Nhưng nếu em bé này là bé gái, có thể cháu sẽ chờ đợi nó. Cháu nghĩ con gái cô thực sự sẽ là một cô gái đặc biệt.”

Một nụ cười dịu dàng hiện trên môi cô, cô vuốt một lọn tóc đen khỏi vương trán cậu. “Con bé sẽ không thể có một người đàn ông nào tốt hơn chờ nó.” Cô thì thầm và hôn lên má cậu.

Cô về nhà sớm đêm hôm sau, để Erica và Derek khóa cửa vì cô muốn nhìn thấy Rome càng sớm càng tốt. Cô có cảm giác sẽ khóc òa lên được nếu anh không ở nhà, cô gần như hét lên khi thấy xe anh. Cô chạy vội vào trong và bấm thang máy lên tầng. “Rome!” cô gọi to khi mở khóa cửa và đẩy mạnh cánh cửa mở tung. “Rome! Anh ở đâu đấy?”

“Trong này,” anh gọi vọng ra từ phòng ngủ của anh.

Cô lao vào phòng anh, tim đập hoang dại. Anh bước ra khỏi phòng tắm vừa đúng lúc cô trượt

qua ngưỡng cửa, trông anh thật sẵn chắc và sáng rõ với mái tóc ướt sũng và một cái khăn bông trắng vắt trên cổ. Cô thở dồn dập và gần như lao vào trong phòng, chỉ dừng lại khi đã đến giữa phòng. Cô nhìn anh với một cái nhìn cầu cứu, mơ hồ rồi ngất xỉu lần đầu tiên không phải chỉ là trong thai kỳ của cô mà còn là lần đầu tiên trong đời cô.

Rome thét lên hoảng sợ và lao về phía cô, anh không kịp đỡ cô khi cô ngã xuống sàn. Lắm lần chửi thề trong miệng, anh bế cô trên tay và đặt cô lên giường, những giọt mồ hôi lạnh toát từ người anh rỏ xuống thân thể rũ rượi của cô. Anh thấm nước lạnh vào một miếng khăn rồi lau mặt, lau tay cho cô và đặt nó lên trán cô. Hàng mi cô chớp chớp rồi mở ra, cô nhìn anh mơ hồ. “Em bị ngất,” cô nói với giọng đầy vẻ ngạc nhiên.

Anh không thể nhớ ra tên bác sỹ của cô. “Bác sỹ của em tên gì?” anh dửng dưng hỏi, cúi xuống phía cô.

“Easterwood. Nhưng sao__”

Anh vội lấy quyển danh bạ và mở trang E, rồi bắt đầu chạy ngón tay dọc xuống theo hàng chữ. “Rome,” cô bắt đầu kiên nhẫn, cố gắng ngồi dậy. “Em có bị làm sao đâu. Em chỉ bị ngất thôi mà.”

Anh đặt một bàn tay lên ngực cô và ấn cô nằm xuống lại. “Đừng có ngồi dậy nữa đấy,” Anh trầm giọng cảnh cáo, bấm mạnh số trên điện thoại.

“Bà ấy không ở văn phòng bây giờ đâu; anh chỉ nghe được máy tự động trả lời thôi.”

“Làm ơn cho gặp bác sỹ Easterwood,” anh nói vào điện thoại, đầy vẻ quyền lực của một ông phó chủ tịch hội đồng quản trị trong âm điệu. “Tôi là Roman Matthews, chồng của Sarah Matthews.”

Chống lại mọi quy luật tự nhiên cũng như quy tắc làm việc trong văn phòng của bà, tiếng bác sỹ Easterwood trả lời trên điện thoại gần như ngay lập tức. Sarah nằm im trên giường và giận dữ nhìn Rome, tự hỏi, bằng cách nào đó, có thể anh và Derek đã liên lạc với nhau sau lưng cô hay sao mà lại chuyển quyền với cô đến thế. Điều đó thật là đáng ghét.

Anh ngăn gọn thông báo với bà bác sỹ việc vừa xảy ra, bác sỹ Easterwood hỏi thêm vài câu hỏi, và anh nhìn Sarah nghiêm khắc. “Vâng, cô ấy vừa làm một cử động đột ngột. Cô ấy chạy.”

Anh lắng nghe lâu hơn một chút, và nét mặt anh trở nên nghiêm khắc hơn nữa. “Tôi hiểu rồi. Sẽ có nguy hiểm gì xảy ra không nếu cô ấy bị chuyển dạ sớm và đứa bé lọt vào cổ tử cung trước khi kịp can thiệp bằng phẫu thuật ạ?”

Sarah rên to lên, bây giờ đã biết cô gặp rắc rối to. Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy cô sẽ có một cơn chuyển dạ và sinh thường, vì em bé có vẻ không phải là một đứa trẻ nặng cân, nhưng cô

biết tất những điều đó sẽ chẳng có tác dụng gì với Rome. Anh đang nhìn cô với ánh mắt như muốn thiêu cháy cô.

Anh treo điện thoại lên giá rồi quay lại đối diện với cô. “Em chắc chắn đang gặp rất nhiều nguy hiểm vì có đứa con đầu lòng ở lứa tuổi này,” anh có vẻ đã rất kìm nén sự giận dữ. “Em còn đang có nguy cơ cao hơn vì hông em rất hẹp. Và em lại còn chạy nữa, mẹ kiếp!” mặt anh méo mó, và anh nắm chặt tay. “Anh không muốn đứa bé này chút nào cả, và chắc chắn là không muốn có bất cứ nguy hiểm gì xảy ra với em. Tại sao em không nói với anh? Em nghĩ anh sẽ ra sao nếu có việc gì xảy ra với em chỉ vì đứa bé mà anh_” anh nghẹn lời, lồng ngực anh lên xuống nặng nhọc khi anh một lần nữa cố giữ bình tĩnh.

Sarah ngồi dậy và tới với vòng tay anh, ôm anh và cố gắng xoa dịu anh. “Rome, anh thân yêu, em ổn mà. Em nói thật đấy. Và anh đừng lo, vì khả năng duy nhất em phải cần phẫu thuật lấy thai là khi đứa bé quá nặng cân, và rất may là nó không phải vậy.”

Anh lắc đầu, vòng tay anh xiết chặt quanh cô. “Em không nhớ Justin và Shane đã nặng như thế nào à? Cả hai đứa bọn chúng đều nặng trên bốn cân! Shane chỉ thiếu có 50 gram là đầy bốn cân rưỡi. Cái ý nghĩ em đang mang một đứa bé nặng như vậy thật là...kinh hoàng,” anh kết thúc.

“Đừng nghĩ đến phiền phức trước khi nó thật sự xảy ra. Làm ơn đi anh. Em không hề bị khó khăn chút nào; không nôn, không bị xuống máu chân, không đau lưng. Em đang ở trong tình trạng sức khỏe rất tốt!”

Anh ngửa đầu cô ra sau, đói khát rà soát gương mặt cô, nhận ra tình yêu và sự quan tâm hiển hiện rõ ràng trên đó, mối quan tâm dành cho anh mà đáng lẽ phải dành cho chính cô. Anh hôn cô, rồi ôm đầu cô ngả vào ngực anh. “Anh yêu em,” anh nói run rẩy. “Đừng để điều kỳ diệu này trượt khỏi tay anh lúc này.”

“Em sẽ không đi đâu hết,” cô khẳng định với anh. “Em đã phải chờ anh quá lâu rồi; và em sẽ không để chuyện gì không hay xảy ra lúc này. Hàng năm, hàng năm, hằng năm dằng dặc,” cô nói dịu dàng. “Đấy là một quãng thời gian rất dài em đã phải chờ anh. Đấy là lý do tại sao em không bao giờ lấy chồng, và tại sao mọi người đều nghĩ em tận tụy với công việc. Em không quan tâm đến bất kỳ một người đàn ông nào khác ngoài anh.”

Anh dụi cằm vào thái dương cô, mắt anh nhắm lại.

“Anh yêu em quá nhiều, điều đó làm anh hơi hoang mang,” cuối cùng anh nói, rất lặng lẽ. “Anh đã yêu Diane, nhưng nỗi đau mất cô ấy đã không còn, vì em đã kéo anh thoát khỏi địa ngục đau khổ đó. Có vẻ như Diane đã chuẩn bị anh cho em, cho anh một nền tảng vững chãi để đứng lên với tới em. Anh luôn biết em vẫn ở đó, và anh nghĩ anh luôn biết có một ngày, khi anh học được làm sao để yêu, anh sẽ có em. Nếu thỉnh thoảng anh lỡ quên không nói thì hãy nhắc anh, vì anh không bao giờ muốn em quên tình cảm của anh. Anh không thể muốn đứa trẻ này, nhưng điều đó không làm thay đổi tình cảm của anh với em, và anh muốn em luôn nhớ điều đó.

Chỉ vì có một điều gì đó trong anh đã vỡ vụn khi hai con anh chết, và anh không nghĩ nó sẽ lành lại được. Một đứa trẻ khác sẽ không thay thế được chúng.”

Không, không có ai có thể thay thế được những đứa trẻ mà anh yêu thương, và anh vẫn chưa nhìn ra được là đứa trẻ mới này không phải là một sự thay thế, mà là một con người với mọi quyền lợi của nó. Đây là phép màu khác mà cô đang cầu nguyện, cầu nguyện cho một ngày anh sẽ nhìn thấy con anh và cảm nhận trái tim anh đang lành lại.

Nếu ngày đó không bao giờ đến thì điều cô nhận được chính là trái tim tan vỡ của bản thân cô.

CHƯƠNG 11

“Đưa chìa khóa xe em cho anh,” anh nói với cô sáng hôm sau khi anh chuẩn bị đi làm. Không hài lòng, cô lấy chùm chìa khóa trong ví đưa cho anh. Anh rút túi lấy chùm chìa khóa xe anh đặt vào tay cô. “Dùng xe anh trong thời gian này. Nó to hơn, tiện nghi hơn, và có nhiều thiết bị bảo vệ hơn, ngoài ra nó là xe tự động. Em không cần mất công sang số.”

“Được thôi, nếu anh yêu cầu.” cô cầm chùm chìa khóa và nhướn một bên mày thanh tú nhìn anh. “Anh sẽ làm gì nếu mọi người trong công ty nhìn thấy anh dùng xe em?”

“Giấu nó xuống dưới cổng,” anh nói rồi toét miệng cười.

Cái Mercedes tạo cảm giác đồ sộ quanh cô, và cô cẩn thận lái chậm chậm, chỉ sợ va quệt vào đầu đó để bị vài vết xước trên bề mặt bóng loáng của nó. Cô đã từng điều khiển cái ZX nhỏ xíu của cô nhanh nhẹn lượn vào những chỗ đỗ xe hẹp nhất, phóng như tên qua những kẻ hở trong dòng xe cộ tưởng chừng như chỉ xe máy mới có thể qua được, nhưng cô không thể làm tất cả những trò đó với xe của Rome, đây mới là chủ ý của anh.

Những ngày hè đã hết. Derek đã đi học lại, và thời gian có vẻ trôi rất chậm. Lúc này Sarah đã cảm thấy tình trạng thai nghén bắt đầu nặng nề, mặc dù cô vẫn cảm thấy khỏe mạnh và bác sỹ Easterwood rất hài lòng về tình trạng sức khỏe của cô. Cô không tăng cân nhiều, chỉ khoảng năm kg, nhưng năm kg đó mang lại sự ngạc nhiên rất lớn khi chúng chỉ tập trung vào một chỗ duy nhất. Khi bác sỹ Easterwood nói có thể cô sẽ tăng thêm năm Kg nữa trước khi cô sinh, Sarah rên rỉ không tin. “Cháu không thể bước xuống giường được mất!” cô phản đối “Bây giờ cháu đã phải dùng cả hai tay hai chân mới lặn ra khỏi giường được! Cháu thậm chí không thể cúi xuống buộc dây giày nữa!”

“Bác đã nghe các bà bầu than van về tất cả những phiền toái này nhiều lần rồi,” bác sỹ Easterwood nói, không mấy may tỏ vẻ đồng cảm. “Đi giày đế bằng không buộc dây, và bảo chồng cháu giúp cháu ngồi dậy.”

Từ khi Rome trở lại ngủ trong phòng anh, anh không bao giờ ở quanh để thấy những cố gắng của cô khi đứng dậy khỏi giường, và bây giờ cô luôn phải cẩn thận ngồi ghé một chút trên ghế,

vì cô sẽ không thể đứng dậy được mà không thu hút sự chú ý vào cô. Thư giãn trong bồn tắm là việc xa xỉ trong quá khứ khi mà cô không có khả năng tự đứng dậy trong bồn tắm trơn trượt, và vòi sen là lựa chọn thích hợp nhất giai đoạn này. Cạo lông chân hay mặc quần tất mang lại rất nhiều khó khăn, rắc rối bởi những cử động vặn vẹo phức tạp. Cô thở dài, nhìn vào điểm cao nhất trên cái bụng căng phồng của mình. Năm kg nữa là điều không phải hỏi.

Quên bằng lời hứa không kể với anh bất cứ thông tin nào về đứa bé, đêm đó cô rên rỉ với Rome, “Anh có thể tin được không? Bác sỹ Easterwood nói em sẽ còn tăng thêm năm cân nữa! Em đã thành người khổng lồ rồi! Em không thể bước đi được nữa.”

Anh nhìn cô đánh giá, giật mình vì sự mệt mỏi trong giọng cô. Cô mang thai được bảy tháng rồi, và Diane đã to như thế khi cô ấy được bốn tháng. Nhưng Sarah chưa bao giờ mang thai trước đây, và anh bỗng nhận ra rằng anh có nhiều kinh nghiệm trong việc này hơn chính bản thân cô. Anh cũng biết những nỗi sợ hãi của phụ nữ và những sự mệt mỏi khi ngày sinh càng đến gần và vòng bụng cô ngày càng to ra. Điều duy nhất anh không thể làm được là phá lên cười, mặc dù khi anh nhìn vòng bụng tròn bé nhỏ của cô anh chỉ muốn phá lên cười sặc sụa. Đó là một đứa trẻ bé nhỏ, anh khuây khỏa nhận ra, nhẹ cả người.

Trông cô rất tuyệt vọng làm anh nhớ lại khi cô bị cúm và lúc đó cô rất chán ghét làm một người ốm yếu. Cô không thể chịu được ở trong một tình trạng nào ngoài một tình trạng hoàn hảo, có thể dễ dàng xử lý được những việc bất ngờ. Cô cần được an ủi; cô cần anh, giống như khi cô đã cần khi cô bị ốm.

Anh kéo cô ngồi trên lòng anh và hôn cô, cẩn thận không để tay anh chạm vào bụng cô; thay vì thế, anh đặt tay lên đầu gối cô. “Anh nghĩ em rất đẹp,” anh nói, và cô đúng như vậy thật. Cô đang rạng rỡ, tóc cô bóng láng, da cô hồng rục. Anh hôn cô thêm nữa, tay anh tự động lần tới bầu ngực đầy đặn của cô.

Cô thở dài sung sướng, môi cô hé ra cho anh. Run rẩy bởi sự gần gũi của cô và sự mềm mại của cô trong lòng anh, anh không ngừng hôn cô trong lúc mở khuy áo cô và tìm kiếm da thịt mềm mại ấp áp của cô. Hai bầu ngực cô tròn cao, đầy đặn để chuẩn bị cho con của anh, phồng căng trong lòng bàn tay anh. Hai núm vú cứng lên vì được vuốt ve, và cô luồn tay trong tóc anh, hôn anh cuồng nhiệt.

“Anh sắp nổ tung lên rồi,” anh rên lên, giật môi anh ra.

Bác sỹ Easterwood không hề bắt Sarah phải kiêng giữ, nhưng cô không cố lôi kéo Rome làm tình với cô. Đây là quyết định của anh, và cô cảm thấy hơi xấu hổ với cách suy nghĩ đó. Cô sẽ không giữ được hình dáng thon thả bao lâu nữa; cô cảm thấy vụng về và không đủ quyến rũ với anh.

Anh cài lại áo cho cô, và Sarah biết anh đã quyết định xong. Cô chấp nhận điều này mà không hề tranh cãi, trượt khỏi lòng anh. “Em xin lỗi vì khóc lóc như một đứa trẻ,” cô nói, rồi đột nhiên

nhận thức được mình vừa nói gì, cô đã không giữ được lời hứa của mình.

Anh nhìn cô với cái nhìn mà cô không thể hiểu nổi, một cái nhìn làm lòng cô đông cứng. Không quan trọng cô sẽ cảm thấy thế nào, cô sẽ không bao giờ đề cập đến vấn đề này với anh lần nữa. Khi em bé bắt đầu đá cô mạnh mẽ hơn làm cô mất ngủ ban đêm, cô chịu đựng việc đó một mình trong yên lặng. Cô cam chịu nỗi nhức nhối và những cơn đau ngày càng tăng ở những bắp cơ bị đè nặng của cô, sự mệt mỏi toàn thân; mặc dù nó có vẻ như chẳng bao giờ kết thúc, nhưng cô biết chỉ trong vài tuần nữa mọi việc sẽ qua.

Vào ngày đầu tiên của tháng Mười, bác sỹ Easterwood cấm cô hoàn toàn không được lái xe nữa, và phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Điều này cô phải nói với Rome, vì thế nào anh cũng biết khi thấy cô không đến cửa hàng làm việc nữa. Thành ra thay vì là đối tượng quản thúc của Erica, Derek và mọi khách đến mua hàng, cô chỉ bị quản thúc bởi Bà Melton thôi, mặc dù Marcie vẫn lên thăm cô vài lần trong ngày. Rome bắt đầu ở nhà hầu hết các buổi tối, mặc dù cô biết anh thường phải tham gia ít nhất vài chuyến công tác. Max đã nhận việc đó thay anh, là tất cả những gì anh nói khi cô hỏi anh.

Sarah phát hiện ra là cô quá thờ ơ để nhớ đến cửa hàng. Cô đọc rất nhiều và thử quyết định đặt tên cho con, nhưng cô thật sự không thể tập trung vào cái gì. Cô ngủ rất nhiều vào buổi chiều, vì có vẻ lúc đó em bé cũng ngủ. Còn ban đêm, thì nó nhảy lộn tung phèo như đang tập Aerobic.

Suốt nhiều đêm, nằm thức chong chong với chỉ một mình em bé sắp ra đời của cô làm bạn đồng hành, Sarah đau khổ dẫn vật mình, cố nghĩ lại xem có phải cô đã quyết định đúng hay không. Nhưng chỉ riêng ý nghĩ không sinh đứa bé này cũng không thể chịu nổi; nó là con của Rome; được tượng hình trong một hành động yêu đương, và ngay cả khi nó chưa được sinh ra, cô đã yêu nó thật sâu nặng mà chính cô cũng phải ngạc nhiên, mà vì một lý do nào đó cô không mong chờ có một tình cảm sở hữu thật đến có thể sờ thấy được như thế này. Đứa trẻ cũng là con của cô nữa, một phần cơ thể cô. Hiểu theo cách đơn giản, cô cảm thấy tràn đầy lòng yêu thương với đứa trẻ để bù lại vì Rome đã từ chối nó.

Nhưng quyết định mà cô đã làm, thậm chí khi đó là quyết định duy nhất cô có thể có, có thể làm hại cuộc đời đứa trẻ. Cô biết sự ác cảm của Rome với nó không phải một sớm một chiều mà vút bỏ được, rằng nó đã được hình thành từ một ngày đen tối nhất trong cuộc đời anh. Cô vẫn còn cảm nhận được nỗi thống khổ của anh, nỗi tuyệt vọng của anh, và cho đến bây giờ cô vẫn khóc cho anh mỗi khi cô nhớ lại cái nhìn trống rỗng trong mắt anh. Cô đã xô anh vào chân tường, gây áp lực bắt anh phải lựa chọn giữa việc chấp nhận sự hiện hữu của một đứa trẻ mà anh không muốn, hay việc mất tình yêu ấm áp của vợ anh, tình yêu mà đối với anh hãy còn thật mới mẻ và mong manh. Anh không bao giờ dám hy vọng sẽ tìm thấy tình yêu một lần nữa, không sau tấn thảm kịch đã dẫn dắt cuộc đời anh đến nơi hoang lạnh; anh vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ khi anh yêu lại được. Nhưng khi đối diện với sự lựa chọn, anh đã chọn Sarah, dù cho cái giá phải trả là nỗi đau tinh thần rất lớn của bản thân anh.

Cho đứa trẻ làm con nuôi là một khả năng nảy ra trong tâm trí Sarah, chỉ để làm cô thêm dần

vật vì sự chối từ của anh. Chẳng phải dễ dàng để có giải pháp đúng; dù cho cô quyết định ra sao, thì một người trong bọn họ vẫn phải đau lòng. Nếu cô từ bỏ con cô, sự mất mát đó sẽ ám ảnh cô cho đến hết đời. Nếu tình yêu của Rome dành cho cô cuối cùng cũng chết dưới áp lực của gánh nặng mà anh không thể mang theo, liệu cô có dần vật rời quay sang ghét bỏ con của cô không?

Suốt từ khi cô quyết định giữ lại đứa bé, cô đã không để mình nghĩ về tất cả những vấn đề này. Cô sẽ giải quyết chúng khi ngày đó tới, không đặt kế hoạch cho tương lai, bỏ qua những vấn đề mà cô biết vẫn đang chờ đợi cô, vì đơn giản là cô không thể xử lý chúng. Tất cả những gì cô có thể làm là sống trong hiện tại, để toàn bộ tâm trí và cơ thể tập trung vào mầm sống đang lớn dần trong cô. Cô đã giữ mình bận rộn ở cửa hàng, phát điên vì sự ra vào không ngơi nghỉ của quá nhiều người. Nhưng bây giờ những ngày dài của cô trôi qua với một mình cô, chẳng có việc gì làm ngoài suy nghĩ, và cô rất sợ.

Nếu cô mất Rome bây giờ, Cô sẽ phải làm gì? Cô đã chạm được tay vào điều huyền diệu khi cô lấy anh, và có được nó. Để anh rời khỏi cô bây giờ sẽ làm cô tan nát. Thế là cô đã mạo hiểm hủy hoại cuộc hôn nhân của cô, và làm một cách chủ tâm. Anh đã xa lánh với cô, và sẽ còn ngày càng xa cô hơn nữa. Anh rất ân cần, rất quan tâm đến cuộc sống và sức khỏe của cô, nhưng đứa trẻ đã ngăn chặn bất cứ sự gần gũi thật sự nào của cô với anh, và cô bắt đầu sợ rằng rồi đây họ sẽ chỉ đơn thuần đối xử lịch sự với nhau như những người xa lạ.

Rome mà cô biết là một người nôn nóng, năng nổ; anh làm những việc để cuốn mọi người hoạt động theo. Anh vượt qua nỗi kinh hoàng to lớn mà rất nhiều người đàn ông khác phải chịu thua, mãi mãi không hồi phục lại được. Rome mà cô biết không phải là một người đàn ông lịch sự, cẩn trọng, biết kiềm chế, luôn đi làm về đúng giờ, hỏi cô có khỏe không, và lờ tịt cô suốt phần còn lại của buổi tối. Nếu việc anh xa lánh cô là kết quả của sự thờ ơ, và anh sẽ không còn đụng chạm gì tới cô nữa dù cho cô không bị cản trở bởi tình trạng thai nghén nặng nề? Hay đơn giản là anh đang cư xử một cách có học thức và để cô mang họ anh cho đến khi đứa trẻ đã ra đời?

Sarah biết ơn vì khóa luyện tập để đẻ thường đầu tiên mà cô và Marcie tham gia vào đúng buổi tối Rome phải đi công tác qua đêm, nên cô không phải giải thích với anh cô đi đâu. Sarah đã hoãn lại nhiều khóa tập, hy vọng Rome sẽ quyết định cùng tham gia với cô, nhưng cuối cùng, thời gian cho đến lúc sinh chẳng còn nhiều nên cô phải quyết định sớm. Nếu cô không tham gia những khóa tập sớm, đứa trẻ có thể sẽ ra bất cứ lúc nào. Cô cảm thấy xấu hổ và vụng về vì tham dự khóa học quá gần ngày sinh, và cô nhận thức rõ ràng sự vắng mặt của Rome. Marcie là một người bạn rất gần gũi, nhưng mọi người phụ nữ cùng tập với cô đều được chồng đi cùng, và Sarah đã phải chặn đứng những cái nhìn thọc mạch của họ.

Khóa tập làm cô cảm thấy tốt hơn ở một khía cạnh: Cô đã gần ngày sinh, nhưng có rất nhiều phụ nữ mang những cái bụng bầu to đến nỗi cái bụng trông như quả dưa của cô nhìn dễ thương hơn nhiều. Cô trù mến vỗ về nhẹ nhàng em bé trong bụng, nghĩ cô thích hai mẹ con đúng như thế này.

Rome về nhà sớm chiều hôm sau; anh vào phòng sinh hoạt chung nơi cô đang ngồi gác chân lên bàn trà trong lúc chăm chỉ chơi trò đố chữ trong một quyển sách. Đặt cặp tài liệu xuống bằng những cử động đầy kiểm chế, anh nói, “Anh gọi em đêm qua, nhưng em không ở nhà. Em ở đâu vậy hả?”

Ngạc nhiên, Sarah nhìn lên anh; rồi ánh mắt cô trượt ra xa. Cô đang mong anh đừng quá xa cách, nhưng có một điều mà cô đã quên là anh có thể làm một người nào đó bối rối ra sao khi anh nhìn xoi mói bằng đôi mắt tối sầm thế này. Bây giờ anh chẳng còn chút xa cách nào; anh đang giận dữ.

Anh cởi khuy áo khoác và nâng vai cởi nó ra, ném tung nó lên lưng ghế sofa. Ngồi xuống đối diện với cô, anh cào những ngón tay qua mái tóc đen đang rối tung vì gió. “Anh đang chờ đây,” anh nói nhẹ nhàng.

Sarah đóng cuốn sách đố chữ lại đặt sang bên cạnh. “Em xin lỗi đã không nói trước với anh, nhưng em không biết phải nói với anh thế nào,” cô nhận lỗi. “Marcie đưa em đến lớp luyện tập để chuẩn bị cho ca sinh thường mà bệnh viện tổ chức, cô ấy sẽ tập kèm cùng em. Đêm hôm qua là buổi đầu tiên.”

Miệng anh mím lại, và một lần nữa cô lại bắt gặp một cái gì đó lấp loé sâu trong mắt anh, cùng một ánh mắt khó hiểu cô đã nhìn thấy vài lần trước. “Anh nghĩ anh may mắn vì em không đề nghị Max đi cùng,” anh nói.

“Rome!” hơi bị sốc và tổn thương, cô nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Bàn tay anh làm một cử chỉ đột ngột. “Xin lỗi. Anh không có ý muốn nói thế. Chết tiệt!”

Anh chửi thề khe khẽ, trượt bàn tay xuống gáy và xoa bóp những cơ bắp căng cứng ở đó. “Anh sẽ rất vui khi mọi việc qua đi.”

“Chỉ còn vài tuần nữa thôi,” cô thì thầm, nhìn anh với một ánh mắt đầy uẩn ức. “Rồi sau đó thì sao?”

Anh hít sâu, lồng ngực khỏe mạnh của anh làm căng làn vải áo. Những nét nhăn khắc nghiệt hằn trên mặt anh, đóng khung quanh miệng anh. “Rồi anh sẽ có lại vợ anh,” anh nói thẳng thừng.

“Em biết đây là một việc khó khăn cho anh__”

“Không, em không biết. Em không hề có một ý tưởng gì về việc đó hết.” Anh cao giọng. “Em đã đơn giản hóa mọi việc khi gửi cho anh cái tối hậu thư đó: chịu đựng hay bị đuổi đi. Em muốn đứa bé này nhiều hơn em muốn anh. Anh đã suy nghĩ về nó, nhiều hơn những gì anh từng phải

suy nghĩ trong cả đời anh, và anh gần như đã quyết định sẽ bỏ đi, nhưng cuối cùng anh quyết định rằng anh sẽ chấp nhận những gì anh có thể có. Có thể anh đang ở vị trí thứ hai đối với em bây giờ, nhưng tình trạng này sẽ không kéo dài. Khi đứa bé không còn đứng ngáng giữa đường, khi anh có thể chạm vào em nữa, em sẽ trở lại là vợ anh, anh sẽ lại ở vị trí thứ nhất trong lòng em và mãi mãi như vậy. Nếu em không thể chấp nhận cuộc sống như thế, thì hãy nói luôn với anh ngay bây giờ đi.”

Cô ngồi sững, mặt nhợt nhạt, nhưng ánh mắt nhìn anh kiên quyết. “Làm vợ của anh là tất cả những gì em muốn.”

“Anh không muốn có đứa trẻ ngăn giữa chúng ta. Em quan tâm chăm sóc nó, được thôi, nhưng khi anh về nhà ban đêm, thời gian của em sẽ chỉ dành cho anh. Anh muốn sự chú ý của em, tất cả, không có việc em chạy lao tới mỗi lần nó khóc lóc đâu đấy.”

“Ngay cả khi nó ốm, hay bị đau à?” Anh có tự hiểu những lời này không? Anh có thực sự mong cô bỏ rơi con cô không?

Anh cau mày, như chợt nhận thức được mình vừa đòi hỏi điều gì. “Không, tất nhiên là không,” Rùng mình, anh nhìn cô. “Anh không biết anh có thể nói thế. Anh muốn em, chỉ mình em thôi, như trước đây đã từng như thế. Anh không muốn một ai khác xen vào.”

“Chúng ta sẽ thu xếp,” cô nói nhẹ nhàng, chỉ muốn vòng tay ôm anh và lần nữa khẳng định với anh tình yêu của cô, nhưng cô biết anh sẽ chùn lại ghê sợ vì áp lực của bụng cô ép vào anh. Nhưng một phần những suy nghĩ của cô hiện rõ trên ánh mắt cô, vì anh quỳ xuống và dựa vào cô. Lần đầu tiên trong nhiều tuần anh hôn cô, không phải một cái đụng chạm ngắn ngủi của môi anh trên má hay trán cô, mà một cái hôn sâu, đầy cảm xúc. Cô e thẹn đón nhận, quá lo âu để đáp trả, nhưng anh ôm cầm cô trong tay và hôn cô lần nữa, đòi hỏi và đón nhận những đam mê mà anh biết cô có thể trao.

“Còn bao lâu nữa?” anh thì thầm, ngẩng đầu lên.

“Khoảng ba tuần nữa em sẽ sinh, và...sáu tuần sau đó.”

Anh thở dài. “Đây là chín tuần dài nhất trong đời anh.”

Một chuyến công tác bất ngờ mang anh đi một tuần sau đó. Anh đã cắt bớt những chuyến công tác, và đẩy Max làm người thay thế, nhưng lần này Max đang ở Bồ Tây khi tình huống bất ngờ xảy ra ở Los Angeles. Giống như một vị tướng điều quân, Anson Edwards cử ngay Rome xuống California.

Khi anh nói với cô, Rome nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt cô. “Chuyến đi này sẽ không dài đâu.” Anh cố an ủi cô. “Ba ngày là nhiều nhất. Trong vòng hai tuần nữa, đứa bé sẽ chưa ra đời đâu. Và lại, anh sẽ gọi em hàng đêm mà.”

“Em không lo về em bé,” cô nói thật lòng. “Em sẽ nhớ anh!”

“Sẽ không lâu đâu. Anh sẽ bắt tất cả mọi người cùng lao vào giải quyết cái đồng hồ lớn này,” anh nói thô bạo, rồi làm cô choáng váng bằng cách kéo vô vào trong lòng, lần đầu tiên anh làm việc này trong nhiều tháng. Lờ cái bụng cồng kềnh của cô, anh hôn cô với niềm đam mê càng lúc càng mãnh liệt, bàn tay anh lần la tới bầu ngực đầy đặn căng phồng của cô. “Anh không biết,” anh nói đầy ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào da thịt căng mọng tràn đầy trong bàn tay anh. “Em to nhiều hơn anh nghĩ đấy.”

Một màu hồng ấm áp hiện trên hai má Sarah khi áp mặt vào má anh. Anh cười phá lên và hôn cô nữa, vẫn mơn trớn cô. “Anh sẽ về trước khi em nhận ra đang nhớ anh đấy,” anh hứa.

Tối muộn hôm đó, một cơn đau ở phía dưới lưng làm Sarah tỉnh giấc, và cô thức một lúc, nhưng cơn đau mất dần và cô thở dài khuây khỏa. Đứa bé vẫn nằm trong bụng cô, chỉ cựa quậy một chút, và cô đã ngủ rất say. Cô không muốn đứa bé ra đời khi Rome đang ở xa; mặc dù anh sẽ không ở trong phòng sinh cùng cô, hay cầm tay chia sẻ với cô lúc chuyển dạ, cô vẫn muốn được biết anh đang ở gần trong tầm tay cô. Khi đến lúc chuyển dạ, khi cô bắt đầu cúi kính vì những cơn đau đẻ; cô sẽ cần có anh để bám vào như một đứa trẻ bị hoảng sợ nếu họ thông cảm với nhau hơn, nếu những sự việc đã qua không đặt một rào cản giữa họ.

Sáng hôm sau, cơn đau lại bắt đầu và dai dẳng ở phần bụng dưới. Nó không quá đau, chỉ nhức nhối một chút, cảm giác nặng nề phía dưới, nhưng cô biết. Cô báo với Marcie, rồi gọi bác sỹ Easterwood, bà bắt cô phải nhập viện ngay lập tức, hơn là chờ đến khi có những cơn co tử cung liên tục. Cú điện tiếp theo của Sarah là gọi tới khách sạn của Rome ở Los Angeles; anh không ở trong phòng, nhưng cô cũng không mong anh ở đó thời gian này trong ngày. Cô để lại một tin nhắn cô đang bắt đầu chuyển dạ và nói với anh tên bệnh viện mà cô sẽ tới. Khi cô treo máy một giọt nước mắt lăn xuống má cô. Cô quá muốn có Rome ở đó cùng cô! Nhưng cô gạt nó đi ngay và đặt tay lên bụng. “Chúng ta lên đường thôi con ạ.” Cô nói với con mình.

Marcie lên nhà cô và xách đồ xuống giúp cô, Bà Melton ôm Sarah; rồi họ đến bệnh viện. Sarah nhập viện và được khám sơ. Cô đang ở những giai đoạn đầu của cơn chuyển dạ, và mọi thứ có vẻ bình thường. Tất cả những gì cô phải làm là chờ đợi.

Rome ngồi trong văn phòng anh trưng dụng của người quản lý chi nhánh ở Bờ Tây, một dãy các biểu đồ và bảng thống kê đặt trước mặt anh, nhưng anh không thể quan tâm đến những công việc giấy tờ lúc này. Anh trầm ngâm gõ nhẹ cây bút lên cuốn sổ, mong muốn lúc này đang được ở nhà với Sarah hơn là ngồi kiên nhẫn sắp xếp cái đám hồ lớn này mà ngay từ đầu anh đã nhìn thấy trước là không có hiệu quả gì vì anh không thể tập trung đầu óc vào công việc.

Sarah. Thời gian qua cô hiện diện trong tâm trí anh nhiều hơn bao giờ hết, mà anh đã mất đầu có ít thời gian để nghĩ về cô trong suốt những năm qua. Cô đã quá kiên quyết phải có đứa trẻ này, và cô đã thúc cho anh một cú với cái gót chân ương ngạnh được che giấu bởi cái vẻ bề

ngoài mỏng manh thanh lịch của cô. Anh, không hiểu vì sao chưa bao giờ nghĩ Sarah sẽ là kiểu người có nhiều tình cảm mẫu tử đến như vậy, mặc dù Justin và Shane đã hết sức yêu quý “dì” Sarah.

Anh cau mày khi nghĩ đến tên chúng, hình ảnh của chúng lơ lửng trước mắt anh, đứng giữa anh và những trang giấy đang trải rộng trên bàn. Những cậu bé om sòm, vui vẻ, với đôi mắt xanh lơ và mái tóc nâu của Diane. Anh nhớ chúng làm sao! Anh yêu chúng làm sao, nhớ hết từng giai đoạn phát triển của chúng từ giây phút anh biết Diane có thai. Mỗi lần mang thai bụng Diane đều rất to, không thể lặn ra khỏi giường hay thậm chí không thể tự đứng dậy khi đang ngồi ở ghế nếu không có anh giúp. Khi thai đã ở giai đoạn phát triển lớn hơn, rất nhiều đêm cô phải trở dậy để vào phòng tắm hầu như mỗi giờ một lần, còn anh phải làm nhiệm vụ canh cho cô, luôn luôn sẵn sàng chìa tay giúp cô. Anh đã xoa bóp lưng cho cô, buộc dây giày cho cô, nắm tay cô giữa những cơn đau, và khuyến khích và an ủi cô khi cô vượt cạn.

Anh chẳng làm một việc nào trong số đó cho Sarah.

Anh cứng người lại vì ý nghĩ chợt đến. Bụng cô không được to như Diane hồi trước, tất nhiên, nhưng anh đã nhìn thấy cô cẩn thận nhích ra mép ghế để có thể tự đứng dậy, và anh đã không giúp cô. Anh bỏ mặc cô một mình trong giường cô để tự mình đương đầu với cái lưng đau và ra vào phòng tắm một mình lúc nửa đêm. Cô chẳng bao giờ đòi anh giúp đỡ một việc gì, và anh nhận thức được với một sự sợ hãi làm anh ngừng thở, cô đã không yêu cầu anh vì anh đã làm rõ ràng cô sẽ không thể dựa vào sự trợ giúp của anh. Cô cần giúp đỡ, hàng ngày, nhưng cô không bao giờ đòi hỏi. Cô đã một mình chịu đựng gánh nặng của việc mang thai, với nhận thức rõ ràng trong ánh mắt rằng anh không muốn con của cô.

Mồ hôi tươm thành giọt trên trán anh, không quan trọng anh cảm nhận ra sao về đứa bé, anh cần phải ở đó cùng Sarah, giúp đỡ cô vượt qua những tháng khó khăn mệt mỏi đó. Nói một cách khách quan, anh có thể hiểu tại sao cô quyết định có đứa bé này: Vì cô yêu anh nên cô cũng yêu cả con của anh. Sarah đã không gào khóc, không yêu cầu bất cứ thứ gì của anh; cô đơn giản chỉ chờ đợi, và yêu anh, chưa bao giờ từ bỏ tình yêu đó. Cô phải có một sức mạnh vô vùng đằng sau cái vẻ dịu dàng đó thì mới có khả năng chờ anh trong nhiều năm, yêu anh mà vẫn là một người bạn tốt, bạn thân nhất của Diane. Cô yêu các con trai anh và lặng lẽ nâng đỡ tinh thần anh khi anh đứng bên phần mộ của chìm đắm trong suy nghĩ sẽ chẳng còn lý do nào để anh tiếp tục sống nữa.

Cô rất khoan dung, nhưng sự khoan dung ngọt ngào nhất chính là tình yêu vô bờ bến cô trao anh, mọi người quanh cô như được tắm trong ánh sáng dịu dàng của nó, mà anh chính là trung tâm của ánh sáng đó. Làm sao anh có thể coi thường giá trị của nó?

Không cần nghĩ ngợi nhiều, tuân theo một cơn bốc đồng không thể định nghĩa được, anh nhấc điện thoại lên gọi cho cô. Bà Melton trả lời điện thoại và chỉ một giây lát sau anh đánh rơi điện thoại xuống giá đỡ, mặt anh tái nhợt.

Anh mở cánh cửa và quát vào cô thư ký đang ngồi bên bàn phía ngoài. “Mua vé cho tôi về Dallas, ngay bây giờ. Tôi không quan tâm hãng nào, chuyến đầu tiên là được. Vợ tôi đang chuyển dạ.”

Cuống quýt vì âm điệu khẩn trương trong giọng anh và sự ưu tiên cho mọi phụ nữ đến kỳ sinh nở, cô thư ký lao đến điện thoại và chỉ trong giây lát đã yêu cầu có ngay một chỗ cho Ông Matthews.

Rome xếp chồng báo cáo vào cặp và đóng lại. Anh cần phải ở đó, chết tiệt! Cô sinh sớm hai tuần; không biết có chuyện gì không?

Bác sỹ Easterwood đã cảnh cáo anh về khả năng sẽ có nhiều biến chứng. Anh biết, một cách riêng tư, tử cung của Sarah rất hẹp; làm sao mà không biết khi anh thường xuyên ôm hông cô trong hai bàn tay khi anh làm tình với cô, tự lấy làm lạ tại sao cô có thể mảnh dẻ và thanh nhã đến vậy? Đứa trẻ không lớn nhưng nó vẫn quá lớn với cô thì sao? Nếu có điều gì xảy ra với cô__

Anh không thể nghĩ tiếp được nữa.

Anh không bao giờ biết cô thư ký đã gọi đến đâu, đã rung sợi dây nào, hay ai là người cô phải nhờ đến, nhưng ai đó đã bị xóa tên trên một chuyến bay sẽ cất cánh đi Dallas trong vòng một giờ nữa, và anh có mặt trên chuyến bay đó. Anh không còn thời gian để quay về khách sạn lấy hành lý. Anh đưa cho cô thư ký vài lời hướng dẫn ngắn gọn những việc cần làm, và nhờ gửi valy cho anh. Anh nói “cảm ơn” rồi đi ngay.

Mặc cho Anson Edwards và Spencer-Nyle chờ. Sarah quan trọng hơn.

Bốn tiếng rưỡi sau, sau một thời gian chờ vô tận để lên chuyến bay chuyển tiếp ở Los Angeles, một chuyến bay chậm quá thể, một trận chiến giao thông từ sân bay về bệnh viện mà Bà Melton cho anh biết Sarah đã tới, anh sải chân tới phòng y tá trên khoa sản.

Sarah đang ngủ gà gật trong lúc Marcie yên lặng đọc một tờ tạp chí. Cả Sarah và đứa trẻ đều được theo dõi sát sao, nhưng thời gian kéo dài lê thê nhưng vẫn chưa có gì xảy ra, mặc dù khoảng cách giữa những cơn đau càng lúc càng ngắn lại. Họ đang ở trong một phòng chờ sinh được dành riêng cho Sarah; một cái TV gắn chặt vào tường, họ đã xem hết chương trình thời sự, rồi chương trình phim hài. Cô đã nghĩ Rome sẽ gọi cô trước lúc đó, nhưng có lẽ anh vẫn đang tiếp tục giải quyết rắc rối ở văn phòng. Cuối cùng, còn phải tính thêm hai tiếng chênh lệch múi giờ.

Anh bước vào phòng và Marcie nhìn lên, tròn mắt ngạc nhiên. Cô đứng hẩn dậy. “Anh từ đâu đến đây vậy?”

“Los Angeles,” anh đáp lại, cái miệng răn rỏi của anh thoáng vẻ giễu cợt thích thú. “Tôi bắt

chuyến bay đầu tiên khi nghe Bà Melton bảo Sarah đã vào bệnh viện chờ sinh.”

Mắt Sarah khẽ mở, và cô nhìn anh uể oải; rồi ngay lập tức tỉnh hẳn. “Rome! Anh ở đây rồi cơ à!”

“Anh đây,” anh nói nhẹ nhàng, cầm lấy tay cô.

“Em gọi anh ở khách sạn và đã để lại tin nhắn cho anh.”

“Anh biết; bà Melton bảo anh. Anh cũng vừa nói chuyện với Bác sỹ Easterwood. Anh đã rất sợ, anh lo có chuyện gì không hay vì em bị sinh sớm hai tuần, nhưng bà ấy nói mọi chuyện đều ổn.”

“Em vẫn chưa thực sự chuyển dạ, mới chỉ có dấu hiệu báo trước thôi, nhưng bà ấy muốn em ở đây để có thể theo dõi em thường xuyên.”

Cô thật là đẹp. anh nghĩ. Mái tóc trắng-vàng của cô vén ra sau tai và tết lại thành một bím tóc dài. Mắt cô sáng và trong, một màu xanh lục như dòng sông Nile, và má cô đang ửng hồng. Cô mặc một cái áo ngủ đơn giản cô vẫn thường mặc nhà, và cô nhìn như mới chỉ mười bốn tuổi, chắc chắn không đủ tuổi để có một đứa bé trong cái bụng đang phồng lên của cô. Anh hôn cô dịu dàng.

“Có anh ở đây rồi, tôi xuống quán bar ở dưới tìm thứ gì ăn nhé.” Marcie nói vui vẻ, rõ ràng có ý định để cho họ một chút thời gian riêng tư và không muốn bị bối rối vì phải chứng kiến.

Nhưng khi họ còn lại một mình, cả hai đều cảm thấy khó nói. Anh cầm tay cô, mong muốn tắt cả mọi việc đã xong và cô không phải đối mặt với những cơn đau trước khi sinh và bản thân việc sinh nở. Anh không muốn cô phải chịu bất cứ một đau đớn nào, thậm chí cả cơn đau tự nhiên khi đón một đứa bé ra đời.

Cuối cùng, anh thở một hơi dài. “Anh sẽ không vào phòng sinh với em , nhưng anh sẽ chờ ở ngoài.”

“Tất cả những gì em cần là biết anh có mặt ở đây.” cô nói, và sự thật là như vậy.

Con gái cô được sinh ra mười hai tiếng sau đó mà không gặp khó khăn nhiều. “ Ôi, cô bé đúng là một nàng công chúa tí xiu,” Bác sỹ Easterwood thăm thì khi bà đặt đứa bé vào tay Sarah. “Nhìn cái mái tóc đen nhánh này !”

“Cô bé trông rất giống Rome,” Marcie nói thẳng thừng, chỉ có đôi mắt nhòe lệ tươi cười lộ ra phía trên khẩu trang phẫu thuật mà cô đang đeo. “Mình thề, mắt cô bé thậm chí cũng đen nữa.”

Sarah kiểm tra khắp người cô con gái nhỏ xíu của cô, cô bé lúc này đã không còn la hét về đầy bất bình nữa và đang nằm im như là một mồi vì phải chịu một cơn thử thách, bây giờ đã sẵn sàng đi ngủ. Con gái của Rome. Cô không thể nào tin được. Không biết vì sao, nhưng cô vẫn nghĩ sẽ sinh một cậu nhóc. Đôi mắt cô nhòe lệ khi cô chạm vào những lọn tóc đen ẩm ướt bằng những ngón tay run rẩy. Cô bé là thứ quý báu nhất mà cô từng có.

Vài tiếng sau cô thức dậy đã thấy Rome ngồi lặng lẽ cạnh giường cô; cô đã quá buồn ngủ khi cô được chuyển về giường, chỉ còn khả năng mỉm cười với anh một chút trước khi chìm vào giấc ngủ. Cô không nói năng gì, yên lặng nhìn anh đọc báo. Anh phải rất mệt; anh đã thức suốt đêm, hai mắt anh thâm quầng. Anh cũng cần phải cạo râu, nhưng anh trông vẫn rất tuyệt. Với niềm tự hào của một người mới được làm mẹ, cô muốn hỏi anh đã nhìn thấy em bé chưa, nhưng cô biết anh không nhìn. Với sự xuất hiện của anh ở bệnh viện, anh đã cho cô nhiều hơn cô mong đợi.

“Chào anh,” cô nói dịu dàng.

Anh ngược lên, cơ thể chùng lại như một niềm khuây khoả đang lan toả trong anh. Vì một lý do nào đó, cho đến khi cô nói chuyện được với anh, anh hãy còn quá lo lắng để tin được rằng cô khỏe. Anh cầm tay cô đưa lên môi mình, âu yếm hôn lòng bàn tay mềm mại của cô. “Chào em. Em thấy thế nào rồi?”

Cô tự xem xét lại tình trạng cơ thể mình, cử động cẩn thận. “Không tồi lắm. Tốt hơn em nghĩ. Anh thấy thế nào?”

“Chết mòn từ đầu đến đuôi,” anh nói, làm cô bật cười.

“Sao anh không về nhà và chợp mắt một chút? Em sẽ không chuồn đi đâu mất đâu.”

“Hừ, tốt hơn là em đừng làm vậy.” anh để cô thuyết phục mình về nhà , vì thật sự anh cần phải làm một giấc nếu không anh sẽ bị ngã sấp mặt xuống sàn mất.

Khi đứa trẻ được y tá mang đến, Sarah bật khóc khi cái miệng hồng hồng tự động ngậm vào núm vú cô. Con của chính cô! Cô đã ba mươi tư tuổi rồi và cô đã từ bỏ ý nghĩ được làm mẹ từ rất lâu, nhưng bây giờ cô đang có được sự sống kỳ diệu nhỏ bé này trong vòng tay cô. Cô vuốt ve làn tóc tơ trên cái đầu tròn xoe của con, rồi xăm xoi những ngón tay nhỏ không thể tưởng, rồi hai tai như những con sò mỏng manh. Sao mà cô bé giống Rome đến thế! Thậm chí làn da bé cũng ánh màu nâu nâu, mang dấu vết của làn da sẫm màu của bố bé, và cả lông mày cũng giống đôi lông mày rậm ngang của Rome.

Em bé mở mắt nhìn quanh mơ hồ, rồi lại nhắm mắt lại, có vẻ tạm bằng lòng với mọi thứ trong thế giới xung quanh bé. Marcie nói đúng; cô bé có đôi mắt của Rome.

Cô đặt tên con gái là Melissa Kay, nhưng khi cô bé được đưa về nhà ba hôm sau, thì tên của bé

đã được âu yếm rút ngắn thành Missy (Tiểu thư). Rome dành rất nhiều thời gian cho Sarah ở bệnh viện, nhưng anh luôn ra ngoài khi đến giờ đưa bé được mang đến cho cô, và cô còn biết nhiều hơn, anh chưa từng nhìn mặt bé. Anh không mang xe đón cô về nhà khi cô được ra viện_cô cũng không nghĩ anh sẽ làm thế_và cô hiểu được rằng cô sẽ đòi hỏi ở anh quá nhiều nếu cô muốn anh làm quen với con anh theo cách này. Anh sẽ phải tự quyết định nếu anh muốn biết con gái của chính anh. Marcie lái xe đưa họ về nhà, và họ cùng đặt em bé vào cái cũi nhỏ lần đầu tiên, cả hai người cùng cúi xuống vui vẻ ngắm nhìn cách cô bé ngọ nguậy cho tới khi cảm thấy thoải mái.

Missy rất xinh; Sarah biết rằng, nếu cô có cơ hội, cô có khả năng tạo nên điều kỳ diệu lần thứ hai.

CHƯƠNG 12

Rome đưa Sarah về giường và ôm cô áp vào anh lần đầu tiên sau nhiều tháng, vòng tay anh âu yếm. Anh hôn cô hết lần này đến lần khác, cứ như không thể có cô đủ trên giường anh lần nữa. Anh cẩn thận không ôm cô quá chặt, nhưng anh cảm thấy một nỗi cần thiết đến tuyệt vọng phải ôm cô. Sarah cong người áp vào anh, mong rằng sáu tuần phía trước đã kết thúc thay vì mới chỉ bắt đầu. Hai tay cô tìm kiếm thân thể cơ bắp, cứng cáp của anh, tha thẩn nhẹ nhàng trên người anh trong lúc cô tự làm quen lại với những phần khác nhau trên da thịt anh. “Em yêu anh.” Cô vùi mặt vào cổ anh nói.

“Anh yêu em. Không bao giờ nữa,” anh nói sâu lắng. “Anh sẽ không bao giờ để em ngủ xa anh lần nào nữa.”

Sarah thoả mãn chìm vào giấc ngủ nhưng cô bật dậy ngay khi vừa nghe tiếng khóc khe khẽ đầu tiên của Missy báo hiệu cô bé đang bị đói. Cô rón rén trượt khỏi giường và nhón gót yên lặng vào phòng trẻ con, vỗ về ôm ấp con cô để cho bé yên tâm rằng bé an toàn, không bị đói. Cô thay bỉm cho bé, rồi ngồi xuống ghế đu ngâm nga hát nho nhỏ trong khi cô cho Missy bú, nhẹ nhàng đưa từ trước ra sau. Missy không phải là một cô nàng ồn ào, và bé chìm vào giấc ngủ ngay khi bụng đã no. Âu yếm, Sarah đặt bé trong nôi, rồi quay trở lại giường cô, rúc vào cái lưng nóng ấm của Rome.

Anh không nhúc nhích, nhưng mắt anh mở to nhìn chăm chăm vào mảng tường trước mặt, trống rỗng.

Trước đây Sarah đã phải làm việc rất vất vả, nhưng cô chưa bao giờ phải làm việc vất vả dưới một áp lực nặng nề như những tuần sau đó. Nếu Missy không phải là một đứa bé ngoan, thì có lẽ cô đã không thể chịu đựng được. Cả ngày, khi Rome đã rời nhà đi làm, Sarah dành hầu hết thời gian cho con gái, càng nhiều càng tốt, chơi với bé, làm tất cả những việc cần thiết cho bé. Bà Melton thanh toán cả đồng quần áo và lau dọn nhà cửa để Sarah tự do làm các phận sự khác.

Cô cố cho Misy bú bình thêm để đầy đủ dinh dưỡng hơn, nhưng sữa ngoài làm bé bị sặc, và bác sĩ nhi khoa khuyên Sarah cho em bé bú sữa mẹ đến khi bé lớn thêm một chút ; rồi hãy thử cho bé bú bình lần nữa. Thế có nghĩa là cô không thể để Missy một mình lâu khi bé vẫn còn đòi bú mẹ.

Cô tắm cho Missy và cho bé lên giường đi ngủ trước khi Rome đi làm về và đặt chéo ngón tay lên miệng ra ý dặn bé đừng thức dậy cho tới giờ ăn thường lệ của bé. Cửa phòng em bé luôn đóng khi Rome ở nhà, và anh không bao giờ liếc về phía đó, không bao giờ hỏi thăm về em bé. Anh đã nói với cô mọi việc sẽ xảy ra như thế nào, nhưng chỉ đến khi cô phải đương đầu với hiện thực thì cô mới thật sự nhận ra cuộc sống khó khăn đến đâu. Cô rất tự hào về Missy, cô muốn đưa bé đến với anh, trao cho anh, và nói với anh, “Nhìn xem em mang cho anh ai này.” Làm sao mà anh lại không bị con gái bỏ bùa giống cô cơ chứ? Nhưng cô luôn tự nhắc nhở mình rằng bước tiếp theo là của anh, rằng cô không thể ép anh.

Những người khác không kín đáo như vậy. Một buổi tối Max đến cùng ăn với họ và khẳng khẳng đòi vào xem em bé. Sarah ném một cái nhìn cầu cứu về phía khuôn mặt cứng nhắc của Rome, rồi đứng lên đưa Max vào phòng em bé. Marcie và Derek thành những người khách thường xuyên, và họ chẳng chút ngại ngùng cứ bàn tán về em bé trước mặt Rome. Vì anh không thể bịt tai không nghe, nên từ những mẩu chuyện của Marcie làm anh biết con gái anh xinh đẹp ra sao. Anh biết cô bé lớn rất nhanh và đã bắt đầu nhận biết được người quen.

Một ánh nhìn ám ảnh hiển hiện trên mắt anh. Anh cố không nghĩ về căn phòng dành cho em bé hay sự hiện diện của nó trong nhà, nhưng một sự tò mò khôn khổ luôn túm lấy anh mỗi lần Sarah thức dậy giữa đêm để tới đó. Thỉnh thoảng anh cũng nghĩ hay là đứng ở hành lang liếc qua một chút, nhưng chỉ nghĩ đến thế thôi cũng làm những giọt mồ hôi lạnh toát tuôn đầy trán anh. Một đứa trẻ...không, anh không thể chấp nhận được một đứa trẻ khác. Cô bé không phải là Justin hay Shane, cô bé không thể thay thế những thằng con trai anh. Anh không thể chọn sự mạo hiểm.

Ý nghĩ có về một bé gái thật là xa lạ với anh. Anh chỉ biết những trò chơi mạnh mẽ của những cậu con trai. Anh thường xuyên nghĩ đến các con trai anh, khi lễ Giáng sinh gần kề, lại một Giáng sinh nữa không có chúng. Đây là Giáng sinh thứ hai của anh với Sarah, và anh nhận ra nỗi đau đã vơi đi nhiều vì anh có cô. Nó vẫn ở đó, và luôn ở đó, một cảm giác ám ảnh của mất mát, nhưng bây giờ nó đã có thể chịu đựng được. Anh đã có thể nghĩ về Justin và Shane, và nhớ những giờ phút hạnh phúc, những trò vui nhộn mà chúng đã làm. Diane đã xa anh rồi; tình yêu của anh với cô vẫn còn , nhưng nó giống một ký ức về tình yêu nhiều hơn. Sarah là hiện tại của anh, và anh bị sủng sớt một lần nữa bởi đam mê mãnh liệt anh cảm thấy với cô đã làm lu mờ mối quan hệ mà anh đã có với Diane, vì tình yêu của anh ngày càng lớn dưới ánh sáng dịu dàng của Sarah.

Một đêm giữa tuần thứ hai của tháng Mười hai, Sarah nằm trong vòng tay anh như thường lệ, đầu cô tìm thấy chỗ quen thuộc trên vai anh. “Em sẽ trở lại cửa hàng ngày mai,” cô tình cờ nói, giọng cô mềm mại trong bóng tối.

Giật mình, anh thò tay ra bật đèn, rồi nằm nghiêng dựa trên một khuỷu tay và lù lù chồm qua người cô, hai hàng lông mày anh nhíu lại. “Bác sỹ Easterwood cho phép em rồi à?” anh hỏi sắc bén.

“Vâng. Em đã kiểm tra lại hôm nay. Bà ấy nói em hoàn toàn khỏe mạnh.” Cô tặng cho anh một nụ cười chậm rãi, quyến rũ.

Thật là lôi cuốn khi thấy ham muốn làm thay đổi nét mặt anh, làm nó cứng cõi hơn và hăng hái hơn. “VẬY à, thế tại sao em lại mặc áo ngủ lên giường?”

“Để anh có thể cởi nó ra.”

Anh làm thế. Anh rất cẩn trọng với cô, chậm rãi dìu cô vào trạng thái sẵn sàng trước khi xoay người nằm trên cô và thả lỏng mình trong cơ thể cô. Sarah thở gấp, nhưng không bị đau. Đã quá lâu rồi! cô bám chặt vào anh, quần quai vì cơn khoái cảm hầu như không thể chịu đựng được. Hai tay anh ở khắp nơi trên hình dáng đầy đặn mới mẻ của cơ thể cô, khám phá và say mê bầu ngực căng phồng của cô, anh vuốt ve cô đầy gợi tình. Cô mất hết ý niệm về thực tại, bị cuốn đi bởi niềm khoái cảm tới một thế giới khác của ý thức, nơi chỉ có duy nhất anh tồn tại.

Được quần ấm áp chống lại thời tiết giá lạnh, Missy được mang đến cửa hàng sáng hôm sau, và Sarah phải chống lại ý muốn bế mãi không rời con mình. Cô cẩn thận không bế bé quá nhiều, và khi họ cùng về nhà sớm, nhưng cuộc du hành làm cả hai đều mệt nhoài. Cô đặt Missy xuống để bé ngủ thêm, rồi ngái ngủ trườn vào giường cô. Cô chỉ chớp mắt một lát, cô tự nhủ.

Tiếng khóc cáu kỉnh của Missy đánh thức cô dậy; ánh nhập nhoạng xâm chiếm căn phòng làm cô biết cô đã ngủ nhiều hơn dự định và Rome sắp đi làm về. Missy thì đói lắm rồi, và cô còn nhiều việc phải làm, nhưng Missy không thể chờ được. Sarah ngồi xuống chiếc ghế đu và đặt cô bé lên ngực cho bé bú.

Cô không nghe tiếng Rome vào nhà, nhưng đột nhiên cô nhận ra sự hiện diện của anh, và cô nhìn cánh cửa lo âu. Cô cảm thấy yếu ớt khi cô nhìn thấy anh đứng ngay cạnh cửa, không bước vào trong, nhưng mắt anh dừng lại bất động trên cô và đứa bé trên tay cô. Anh không thể nhìn thấy gì ngoài đỉnh đầu của Missy và một bàn tay nhỏ bé đang ôm ấp một bên bầu vú căng sữa của Sarah, nhưng một cơn co giật làm mặt anh rúm lại đau đớn. Không nói một lời, anh quay người và bước đi.

Sarah nhìn chằm chằm vào em bé, run rẩy. Cô đã làm xáo trộn thời gian biểu của mình rồi, cô nhận ra. Cô cần phải tắm cho bé trước khi cho bú, vì bây giờ Missy đã buồn ngủ, và cô bé sẽ không vui vẻ gì khi bị đánh thức dậy để tắm. Cô sẽ phải làm gì nếu Missy quyết định lên cơn khóc hờn? Cô bé càng lớn càng thể hiện rõ các nét giống với tính cách nóng nảy của bố, cũng

như sự quả quyết hài hước để có mọi thứ đúng theo cách bé muốn, nếu như một đứa trẻ ở lứa này có thể nói rằng nó cũng nhận thức được. Như nó chỉ muốn bế theo chỉ một cách nào đó, và nếu những điều nhỏ nhỏ như vậy được làm đúng thì bé sẽ hài lòng, không gây phiền phức gì. Bé sẽ quấy khóc không ngừng cho đến khi mọi việc theo ý bé. Để giữ yên lặng, Sarah quyết định không tắm cho bé một hôm, và cô thay quần áo cho Missy rồi đặt bé lên giường, hy vọng bé vẫn ngủ được sau khi đã ngủ ngày.

“Em định chợp mắt một lúc chiều nay và ngủ quên mất,” cô hơi bối rối phân trần với Rome khi cô ra khỏi phòng em bé.

Hai vai anh căng thẳng, nhưng anh không nói gì tới Missy, thay vào đó anh bắt vào mạch theo hướng mà Sarah tìm cách lãng chuyện. “Đi làm ở cửa hàng làm em mệt lắm phải không?”

“Vâng, và thật là vô duyên, vì em chẳng làm gì hết,” cô bực tức nói, mừng vì giây phút căng thẳng đã qua.

“Em sẽ phải bắt đầu làm quen lại từ đầu, và anh muốn em làm từ từ thôi. Đừng làm việc quá căng thẳng đấy,” anh ra lệnh, và hôn cô.

Nhưng tất nhiên, với Sarah, chẳng có cách nào tránh làm việc căng thẳng hết. Cô vui vẻ lao mình vào công việc thường ngày ở cửa hàng, vì cô nhớ nó hơn là cô tưởng tượng. Cô luôn cẩn thận về sớm để đủ thời gian hoàn tất việc chăm sóc Missy trước khi Rome đi làm về, nhưng em bé ngày càng trở nên hiếu động hơn và Sarah có thể nhìn thấy trước một ngày khi chẳng có cách nào có thể đặt bé vào giường và bắt bé ngủ ngay lập tức được. Mỗi ngày bé càng thức nhiều hơn, hai chân hai tay nó cứ hăng hái đập lung tung.

Sau một ngày vô cùng mệt mỏi, Sarah chìm vào một giấc ngủ sâu không mộng mị ngay khi cô vừa đặt đầu xuống gối. Rome nằm bên cạnh cô, dần thư giãn, và anh cũng gần ngủ thiếp đi khi nghe tiếng trẻ con khóc. Anh cứng đờ, chờ Sarah thức dậy và tới với đứa trẻ. Anh không thể chịu được việc nghe tiếng trẻ con khóc như thế. Nhưng Sarah vẫn ngủ say bên cạnh anh; cô có vẻ đã kiệt sức.

Anh biết rồi cuối cùng cô cũng nghe tiếng đứa bé khóc và đứng dậy vào chăm sóc nó, nhưng anh không biết anh có thể chịu được lâu đến thế không. Giây lát sau anh biết là anh không thể. Anh thò tay sang lay Sarah để đánh thức cô, nhưng rồi một điều gì đó làm anh dừng lại, có lẽ đó là do nét mặt cô quá thanh thản khi cô ngủ; hay có lẽ do những đêm trong những năm dĩ vãng khi anh thức dậy giữa đêm để dỗ dành những tiếng khóc ngái ngủ gọi bố. Bất kể vì lý do gì, anh bước xuống giường và thấy mình đang đứng ở giữa lối đi.

Anh ngạc nhiên nhận ra mình đang run rẩy, và mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng anh. Nó chỉ là một đứa bé thôi mà, anh tự trấn an. Chỉ là một đứa bé.

Anh đưa tay ra và mở cửa, chỉ đủ khả năng để thở một chút vì như có một tảng đá đang đè nặng

trên ngực anh. Bên cạnh cái cũi có gắn một ngọn đèn ngủ màu vàng để Sarah có thể nhìn thấy khi cô thức dậy giữa đêm. Nó cũng làm Rome nhìn rõ đứa bé, kẻ đang giãy đạp, hờn dỗi khóc lóc. Những nắm tay nhỏ bé của nó nắm thật chặt vung vẩy tứ phía, hai chân nó co lên đạp lung tung, và cô bé đang gào thét với tất cả sức lực của mình. Cô bé thường vẫn được cho bú ngay khi bé muốn; và sự trì hoãn vô lý này không phải là điều mà bé có ý định chịu đựng.

Anh nuốt nước bọt, chậm chạp bước lại gần cái cũi. Cô bé quá nhỏ nhắn, nên tâm trạng tức giận cô đang thể hiện thật là ngộ nghĩnh. Một cô con gái...anh biết gì về một cô gái bé?

Run rẩy, anh luồn bàn tay to lớn của mình dưới lưng đứa trẻ và bế nó lên, ngạc nhiên tại sao nó lại nhẹ đến thế. Missy khóc thêm một lúc nữa, nhưng sự đụng chạm của những bàn tay to lớn này cho bé biết bé không cô đơn, và sau vài tiếng nức nở ngắn bé ngừng khóc.

Những kỹ năng cũ tự động trở lại với anh. Vội vã, không dám nhìn vào mặt bé, anh thay tã và đang đặt lại bé vào cũi khi bé phát ra một tiếng a gừ gừ chuyện khe khẽ, anh giật mình, suýt đánh rơi bé. Anh nhìn vào mặt bé và ớn lạnh, như bị thôi miên, khi cô bé nhìn vào anh với sự tin tưởng và chào mời thơ ngây làm anh gần như kêu thét lên vì đau đớn.

Thật không công bằng. Thiên đường ngọt ngào, thật không công bằng chút nào. Anh đã tránh xa bé, đã không thậm chí cả bế bé, không nhìn đến bé, anh đã cự tuyệt con của chính anh, nhưng không có điều nào trong số đó làm bé cảm thấy xa lạ với anh. Bé không khóc thét lên vì sợ hãi khi ở trong những bàn tay không quen thuộc. Bé đơn giản chỉ nhìn vào mặt bố và tự nhiên chấp thuận, rồi bắt đầu cố gắng một cách miễn cưỡng để điều khiển những nắm tay vung vẩy lâu đủ để nhét được vào cái miệng hé mở thêm thường của mình.

Nhìn vào cô bé giống như nhìn vào chính anh, cuộc sống của anh được kéo dài bất diệt. Anh mê mải nhìn mái tóc sẫm màu, đôi mắt gần như đen thẳm. Miệng bé được thừa hưởng từ Sarah, anh nhận ra, một cái miệng mềm mại, dịu dàng, nhưng những phần còn lại của bé là phiên bản nữ tính của chính anh. Cô bé đã được hình thành từ những khoảng thời gian ngọt ngào đầy yêu thương trong vòng tay Sarah, là một phần của Sarah, và là một phần của anh. Anh đã muốn phá cuộc sống của bé thậm chí trước khi nó được bắt đầu.

Một tiếng khóc trầm khàn thoát ra từ miệng anh. Anh bế bé lên lại, ôm chặt bé trong vòng tay anh, và quỳ xuống. Cúi xuống người con anh, anh khóc nức nở.

Sarah giật mình tỉnh giấc, biết rằng một điều gì đó đã thay đổi. Bàn tay cô tìm kiếm Rome nhưng chỉ tìm thấy cái gối không, và cô ngồi dậy. Một tiếng động không bình thường, lạ tai văng tới tai cô, nhưng tiếng động đó không giống của Missy. Cô thì thầm "Rome?" nhưng không có tiếng trả lời.

Nhanh chóng rời khỏi giường, cô vội tay lấy cái váy choàng quần quanh người. Đi ra cửa, cô nhìn xung quanh xem ánh sáng phát ra từ đâu để biết nơi anh đang ở, nhưng không thấy gì hết. Rồi cô lại nghe tiếng nấc lần nữa, và cô lạnh toát người. Tiếng động phát ra từ phòng em bé.

Missy đang khóc.

Đưa tay lên cổ để không thét to lên, cô chạy bay tới phòng bé trên đôi chân trần không hề phát ra tiếng động, nhưng chỉ một phút sau cô nhận ra không phải là Missy. Cô dừng lại, thở hổn hển. Rome ư?

Cửa phòng em bé mở toang, và cô chuyển động lặng lẽ để có thể nhìn vào trong phòng.

Rome đang quỳ trên sàn, Missy nằm trong vòng tay anh. Anh ôm bé xiết chặt vào ngực, và những âm thanh khàn khàn lạ tai là của anh.

Sarah gần như rên to lên. Cô muốn tới với anh, muốn vòng tay quanh người anh và an ủi anh, kéo anh ra khỏi nỗi tiếc thương, nỗi tiếc thương cho hai con trai đã mất của anh, nỗi tiếc thương cho đứa con mà anh không muốn. Nhưng đây là giây phút riêng tư để anh và con gái chấp nhận nhau, và Sarah yên lặng quay trở về giường.

Cô nằm lặng lẽ, lau những giọt nước mắt ướt nhoe trên mặt. Một thời gian dài trôi qua trước khi Rome quay trở lại giường, cẩn trọng trườn vào dưới chăn. Cô có thể nhận ra anh đang nằm đây, không có khả năng ngủ tiếp, nhưng cô không đưa tay ra với anh. Anh đang đấu tranh dữ dội với cuộc chiến trong lòng, và cô không thể giúp anh.

Ngày hôm sau anh không hề nhắc đến chuyện đó, nhưng nhìn anh có vẻ thanh thản, một cảm giác yên bình chưa từng có trước đây. Anh đã đến văn phòng, và Sarah mặc quần áo cho Missy chuẩn bị cho bé một ngày ở cửa hàng. Cô chẳng có thể làm được gì ngoài việc tiếp tục giữ thái độ cư xử như cũ.

Derek chỉ phải đi học nửa ngày, và cậu tới giúp cô ngay sau bữa trưa. Cậu khéo léo bế Missy lên từ xe đẩy, hôn lên cái má mịn màng của bé. Với một linh cảm mà cậu luôn đúng, cậu nhìn Sarah trong khi vẫn đang đưa em bé. “Mọi việc tốt rồi đúng không cô?” cậu hỏi.

“Ừ, cô thực sự nghĩ mọi việc tốt rồi,” cô đáp lại. “Làm sao cháu biết được?”

“Nhìn cô là biết ngay.” Cậu mỉm cười với cô thật dịu dàng. “Cháu biết chú ấy sẽ không kháng cự lại cô bé được lâu đâu.”

Có lẽ Derek có được thông tin mật, Sarah nghĩ, nhìn theo khi cậu đi vòng vòng trong cửa hàng với Missy trong vòng tay mạnh mẽ của cậu, nói chuyện với bé như bé có thể hiểu mọi lời cậu nói, và chỉ cho bé tất cả đồ vật có màu sắc tươi sáng vẫn luôn thu hút bé. Và có lẽ bé cũng hiểu cậu thật; Max đã so sánh Derek với một thiên sứ. Cậu có thể không phải là một thiên thần, nhưng cậu đi cùng họ.

Sarah không làm gì khác với lệ thường; Missy có vẻ đã ngủ say khi Rome đi làm về. Họ ăn tối như bình thường, nói chuyện bình thường; cô đọc sách trong khi anh đọc vài bản báo cáo. Rồi

cô chuẩn bị để đi ngủ, kiểm tra Misy, và trườn lên giường, ngáp dài thỏa mãn.

Rome từ phòng tắm bước ra vừa lau đôi vai rộng. “Đây,” anh nói, quăng cho cô cái khăn bông. “Lau lưng cho anh nào.”

Anh ngồi xuống giường và cô chà xát cái khăn bông khắp lưng anh, rồi áp một cái hôn nhẹ lên sống lưng anh. Ném cái khăn xuống sàn, anh quay lại ấn cô xuống gối. “Anh không thể nói hết anh yêu em nhiều thế nào,” anh nói thanh thản.

“Cứ thử đi,” cô giục.

Anh cười, cúi xuống hôn cô với sự khao khát càng lúc càng tăng. Đêm nay, anh ân ái với cô thật tuyệt vời, ngọt ngào và mãnh liệt; anh kìm nén, làm cô hài lòng hết lần này đến lần khác trước khi để mình dâng trào, rồi ôm cô thật sát cho đến khi cô thiếp ngủ.

Missy thức dậy trước giờ thường lệ, muốn được mẹ cho bú. Trước khi Sarah có thể ra khỏi giường, Rome đã ném cái chăn xuống và đứng dậy. “Cứ nằm đấy đi,” anh nói. “Anh sẽ bế con gái vào đây cho.”

Chỉ một phút sau anh đã quay lại với cô bé đang cáu nhặng xị trên tay. Khi anh trao bé cho Sarah anh nói., “Em biết rồi phải không? Đêm hôm qua em có thức dậy mà.”

“Vâng, em biết. “ Tất cả tình yêu trên thế giới hiển hiện trong ánh mắt cô khi cô nhìn anh.

“Em nhất định rất ghét anh,” anh nói thô bạo. “Vì những gì anh đã muốn làm.”

“Không, không bao giờ. Anh đã bị tổn thương, và anh chỉ muốn tự bảo vệ mình. Em hiểu mà.”

Anh nhìn con gái trong khi cô bé được mẹ cho bú, và vẻ dịu dàng biểu hiện trên khuôn mặt ngăm ngăm của anh làm tim cô tan ra vì yêu thương. Thật nhẹ nhàng anh chạm vào má Missy với đầu ngón tay trỏ. “Anh không xứng đáng được có một cô con gái như thế này. Anh đã có một cơ hội thứ hai phải không?”

Không, không chỉ là một cơ hội lần thứ hai, mà còn là một điều kỳ diệu thứ hai. Anh đã là một con người với cõi lòng đã chết, và tình yêu đã mang lại cuộc sống cho anh. Anh sẽ luôn mang trên mình những vết sẹo ghi dấu những người anh đã yêu thương và đánh mất, nhưng bây giờ anh có thể tiếp tục sống. Anh có thể cười lại, và tận hưởng những năm tháng sắp tới. Anh có thể nhìn thấy con anh lớn lên, và toàn tâm toàn ý trao tình yêu của anh cho điều kỳ diệu thứ hai của anh.

Anh cúi xuống và thận trọng hôn Sarah, đầy yêu thương và đam mê. Khi Missy đã no bụng và được đặt lại vào trong cũi, anh lại muồn ân ái với vợ anh lần nữa, để cho cô thấy anh yêu cô rất nhiều. Cô là phép màu đầu tiên của anh, mang anh trở lại với mặt trời.

HẾT !

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>